

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပရောဂျက်

ကျွန်းတိုက်စာပေတိုက်စီဒီအယ်

BURMESE CLASSIC .COM

စာစဉ်-၇

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၂/၂၀၀၂ (၁)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၂၀၂/၂၀၀၂ (၃)

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊

အုပ်ရေး-၄၀၀

တန်ဖိုး-၃၅၀/-

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညွန့်ဌေး၊ စိန်ပန်းမြိုင်စာပေ

၂၃(အေ) ဦးခက်ဝင်းလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်

ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်-၁၂၊ ခါးနုလမ်း၊ သာယာကုန်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလင်းရာဇာပိမိဆက်

၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်

ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသိ

စာစဉ် (၇)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တွံ့ရှန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၈၇)

ထောတူဒီး သားလေး၏ မေတ္တာသရုပ်

ဆန်ကုမ်းချီနှင့်ယွမ်ရွှောက်တို့သည် ခဏ်ရာနှင့်လူကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မွေးချီထူမပေးကြ၏။

'နှောင်ကြီး...ခဏ်ရာသိပ်ပြင်းထန်နေသလားဟင်'

ဆန်ကုမ်းချီသည် အကြိမ်ကြိမ်မေး၏။

လုံးဝမလှုပ်သဖြင့် ရှင်ခရီးအကြောသုံးခုကို အသာအယာပုတ်ပေးသည်။

ခမ်းပိုက်အောက်ပိုင်းသို့ သူ၏ ကုန်ချီအတွင်းအား ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးသည်။

ထိုအခါကျမှ အလွန်တရာနှေးကွေးစွာ ခုန်နေသည့်နှလုံးသားသည် အနည်းငယ် အခုန်မြန်လှစွာသည်။

ဆန်ကုမ်းချီသည် လူနာ၏ ခြေထောက်များကို ဆန့်တန်းပေးပြီး ပြည်းညှင်းစွာ နှိပ်နယ်ပေးသည်။

တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းခဏာပီ

'ဟင်း'

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ထိုလူမှာ မျက်လုံးများပွင့်လာ၏။ ဆန်ကွမ်းချီက....

'နောင်ကြီး.....သဟိရပြီလား'

ထိုလူက ဆန်ကွမ်းချီကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး....

'ဆယ်မိုပီပတ်လည်အတွင်းမှာ သွေးမြေကျလိမ့်မယ်'

'ဗျာ...နောင်ကြီး ဘာကိုပြောတာလဲ'

'ကုန်လုံဝမ်း.....ကုန်လုံဝမ်း'

ထိုလူသည် အဆက်အစပ်မရှိဘဲ မကောင်းဆိုးရွား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏နာမည်ကို ရေရွတ်လျက် တစ်ချက်အကြောဆွဲကာ အသက်ထွက်သွားလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထူး၏ ကွမ်းချီ အတွင်းအားကို ဖို့လွတ်ကုသပြန်လေ၏။

သို့သော် မရတော့ပေ။

လုံးဝ သေဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ယူ မိရွှေက က စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့်မေးလေ၏။

'သေသွားပြီလား အစ်ကိုကြီးရယ်'

'မရတော့ဘူး၊ ငါ့လဲအစွမ်းကုန်ကြိုးစားတာပဲ၊ သူ့ရထား တဲ့ဗတ်ရာက သိပ်ပြင်းစာန်တော့ မကယ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့'

'ဒါဖြင့် သူ့အလောင်းကို ရွှေမြှုပ်ပေးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့'

'အကေခွင်းဆုံးအလုပ်ပဲပေါ့ ညီလေးရယ်'

ယွမ်ရွှေကသည် ထိုအလောင်းကြီးကို မယူ၍ နိုင်ချစ်နော် တူးထားသော ကျင်းထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာချပြီး ကြေးခဲ၊ ကျောက်ခဲများကို ဖုံးအုပ်လျက် သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်လေ၏။

ယွမ်ရွှေကသည် ဖုန်းခဲ၊ သလွဲများပေကျ နေသည့်သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုဖုတ်ခါ လိုက်ပြီးနောက် ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းပြောလေ၏။

'အစ်ကိုကြီးကို ပြောစရာရှိသေးတယ်'

'ဘာများလဲ'

'လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကြတာပဲနော်၊ အကေ လူတွေ ဒါလော့ကို မိုက်လိမ့်မယ်လို့မထင်ဘူး'

ဆန်ကွမ်းချီသည် လူ့လောကနှင့် လုံးဝအဆက်ပြတ်နေခဲ့
သည့် တောတိုင်းသားကလေး ယွမ်ရွှောက်၏စကားကို မချီပြီး
ပြုံး၍ နားထောင်နေရလေ၏။

ထို့နောက် ဖြည်းညှင်းစွာ ပြောလေ၏။

‘ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ မိကိစ္စကိုလုံးဝမစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဒါ
တွေကို မင်းနားမလည်ပါဘူး။ အခု ငါတို့ခရီးဆက်ကြမယ်’

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချီအား စောဒက တက်ဝံ့သူ
မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီပြေးထွက်သွားသည်နှင့် သူလည်း
ပြေးထွက်သွားရတော့သည်။

သူ့တို့နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ်အဖွဲ့ပညာကောင်းသူများ ဖြစ်၍
လွန်စွာ ခရီးတင်သည်။

အချိန်တိုတိုအတွင်း ငါးမိုင် ခြောက်မိုင်မျှ ခရီးပေါက်
သည်။

‘အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တစ်ခုစားချင်သေးတယ်’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရှေ့မှပြေးရှင်း ပြုံးမိသည်။
ယွမ်ရွှောက်သည် စကားပြောထုတ်စ ကလေးငယ်ကဲ့သို့
အလွန်တရာ ပြောချင်ဆိုချင်ရှိနေသည်ဟု တွေးမိသောကြောင့်
ပင်။

‘ဘာတွေမေးစရာရှိနေသလဲ၊ ငါသိတာဆိုရင် ရှင်းပြမှာ
ပေါ့’

‘ဟို...ဟို...ဟို’

ယွမ်ရွှောက်ထံမှ ပြည့်စုံသောမေးခွန်း ထွက်မလာပေ။

တဟိုဟိုဖြင့် ရပ်တန့်နေ၏။

‘ဘာမေးမှာလဲ ညီလေးရဲ့၊ မင်းစကားက မရှင်းလင်းပါ
လား’

ဆန်ကွမ်းချီက ရယ်သွမ်းသွေး၍ မေးလေ၏။

ယွမ်ရွှောက်က...

‘ဟို...ဟို...အစ်ကိုပြုနဲ့မိန်းကလေး၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား အစ်ကိုကြီးရာ’

ဒီဇာတ်ကားကောင်းတော်တော် တတ်သာပြီဟု ဆန်ကွမ်းချီ
တွေးလေ၏။

‘သူ့ကို ရန်သူလို့ပြောရမှာလဲခက်တယ်၊ မိတ်ဆွေလို့ ပြော
ရမှာလဲခက်တယ်၊ သူက ဗုဒ္ဓကွေ့တော်အောင်လုပ်လိုက်၊ ဗုဒ္ဓကွေ့
က ကယ်တင်ထိုက်လုပ်နေတာကို’

ထိုစကားမှာ မှန်သောစကားပင် ဖြစ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်အား လုံးဝ ယုံကြည်ခြင်း
လည်းမရှိ၊ မယုံကြည်ဟုလည်း မရှိပေ။

‘အစ်ကိုကြီး၊ သူ့ကို နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးလား
ဟင်’

ဆန်ကွမ်းချို ဘုရား တဲ့သွားမိ၏။

ရာ...ခက်ချေပြီဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။

သို့သော် သူသည် ယွမ်ရှောက်စား အလွန်တရာ ချစ်သနား
သည်။

ထို့ကြောင့် မတတ်မကျ မဖြေကြားလိုက်ရသည်။

‘ဒါတော့ ပြောရခက်တယ် ညီလေး၊ အကယ်၍ သူ့အသက်
မသေသေးဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ကို ထမ်းပြီး တွေ့နိုင်တာပေါ့
ညီလေးရာ’

ယွမ်ရှောက်၏ပါးစပ်မှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် စကားသံ ထွက်မလာတော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း နိုင်ချစ်နော်နှင့်ပတ်သက်သည့် မေးခွန်း
များကို မမေးစေလိုပေ။

နိုင်ချစ်နော်သည် ပွဲဦးထွက် ခုကွပေးထားသူဖြစ်၍ ဆန်
ကွမ်းချို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

စကားတပြောပြောနှင့် ပြေးလွှားလာခဲ့ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌
ကျေးတောရွာကလေး တစ်ရွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါကမူ သူ့တို့ ဘာမျှမစားရသေးကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို
သတိပြုမိ၏။

‘ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ ဗိုက်ဆာနေပြီလား’

‘ဟဲ့...အစ်ကိုကြီးရာ ဆာမှဆာပေါ့၊ ပြေးလိုက်လွှားလိုက်
ခွန်လိုက်ပေါက်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကိုဆာနေပါပြီ၊
ဒီမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေက ပိုင်ဇာစန်းတောင်က သစ်တောလို
နင်းသီးလဲ မရှိဘူး၊ တခြား စားစရာအသီးလဲ မရှိဘူး၊ တက်
အိပ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်’

ယွမ်ရှောက်၏ အရိုးခံစကားကိုကြားရသောအခါ ဆန်
ကွမ်းချိုမှာ အသံထွက်အောင် ရယ်မိလေ၏။

‘ဒါဖြင့် ညီလေး ဒီမှာစောင့်နေခွဲဦး၊ ဒါ ရွာတ် အလျှင်
ဝင်ပြီး စားစရာ ဝင်ဝယ်မယ်’

‘ကျွန်တော်မလိုက်ရဘူးလား’

'မလိုက်နဲ့ဦး၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါတို့ဟာ အင်မတန် ရှုပ်
ထွေးတဲ့ ဒေသကြီးထဲရောက်နေကြတယ်၊ ထောင်ချောက်တစ်ခုခု
ထဲ ဝင်မိရင် တစ်ယောက်တည်း ဝင်မိတာကောင်းအောင်၊
နောက်တစ်ယောက် လာကယ်နိုင်တာပေါ့'

'ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးသွားလေ'

ယုမိရှောက်သည် သူတို့နှင့် မလွမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသည့် သစ်ပင်
ကြီး တစ်ပင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

'ကျွန်တော့ဒီတော့ ဟိုသစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာ တတ်အိပ်ပြီး
စောင့်နေမယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်၏။

'ကောင်းတယ်၊ တခြားနေရာတော့ မသွားနဲ့ပေါ့ကွာ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရွာထဲသို့ ဝင်သွားလေ
တော့၏။

သူသည် ရွာထဲဝင်လာပြီး တဲအိမ်များကို အကဲခတ်၏။

တဲအားလုံး၊ အိမ်အားလုံး၊ ခြံဝင်းအားလုံး တံခါးပိတ်ထား
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထူးဆန်းလေစွတကားဟု တွေးနေ၏။

သူသည် အနည်းငယ်ကောင်းမွန်သည့် ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်ကာ
တံခါးခေါက်လိုက်၏။

'အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့'

မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပေ။

'အိမ်ရှင်တွေ မရှိကြဘူးလား၊ ကျုပ်က ခရီးသွားပါ၊
လမ်းမှာ ရိက္ခာပြတ်သွားလို့ ရိက္ခာနည်းနည်းလောက် စယ်ချင်
လို့ပါ'

ထိုအခါကျမှ အိမ်အတွင်းမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏
တံ့ပြန်သံကို ကြားရသည်။

'ငါတို့အိမ်မှာလဲ ရိက္ခာတွေ မရှိတော့ပါဘူး၊ တခြား
အိမ်မှာ သွားစမ်းပါတော့'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ တံခါးပင် ဖွင့်မပေးသော ကျေးတော-
ရွာသားများ၏ စိတ်ထားကို အလွန်တုံ့သြမိသည်။

'ကျေးတောသားတွေဟာ အင်မတန် စိတ်ဆားဖြူစင်ကြ
ပါတယ်၊ သူတစ်ပါးကိုလဲ ကူညီချင်ကြတယ်၊ အခုရွာသားတွေ
ကတော့ စေတနာသမ္ဘာတရား ခေါင်းပေးလှပါကလား'

သူသည် လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအိမ်ကဲ့သို့ အနည်းငယ် ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန်သည် တခြား
အိမ်တစ်အိမ်၏တံခါးကို သွားခေါက်ပြန်သည်။

‘အိမ်ရှင်တို့၊ ကျွန်တော်ခရီးသွားပါ။ ရိက္ခာပြတ်နေလို့
နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ပါရစေ’

ထိုအိမ်ကလည်း တံခါးမဖွင့်ဘဲ ပထမအိမ်ကဲ့သို့ပင် ငြင်းဆန်
လှူတ်လိုက်ပြန်၏။

‘ဟင်း...ခုကွပဲ၊ ဧကထဲတောင်ထဲနေတာ ခုကွမရောက်ဘူး
လူတောသူတောထဲနေမှ ခုကွရောက်တော့တာပါပဲလား’

သူသည် တတိယအိမ်တစ်အိမ်သို့ဝင်ကာ ပထမပုံစံအတိုင်း
တောင်းပန်ပြန်၏။

ထိုအိမ်ကလည်း တံခါးဖွင့်မပေးပေ။

သို့သော် အတွင်းမှ ခြေခြေငံ ဖြန်ပြောသံကြားရလေ၏။

‘မင်းကို ရိက္ခာမပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဆိပ်ခတ်ပြီး
ပေးလိုက်ရင် ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့မလုပ်ပါဘူး။ ဒီရွာသား
တွေ ခဏခဏခုကွရောက်ကြရလို့ တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာပါ။
မင်းတို့လို ဘယ်လူစိမ်းကိုမှ မဆက်ဆံလို့ကြပါဘူး’

‘ဘုရားရေ၊ ဘာတွေခုကွရောက်ကြတာလဲ’

‘သိုင်းသမား လူထူးလူဆန်းတွေ မကြာခဏ ဖြတ်သန်းသွား
ကြတယ်လေ။ တချို့က ကျေးရွာသားတွေကို ခုကွပေးကြတယ်။
အားလုံးကြောက်ပြီး တံခါးတွေ ပိတ်ကုန်တာပဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ရိုးရိုးသားသားပင် ပြောသည်။

‘အဲဒီလူဆိုးတွေကို ဒီလို တံခါးပိတ်ထားရုံနဲ့ ရမလား။
တကယ်လူဆိုးတွေက ခင်ဗျားတို့တံခါးတွေကို လက်ဝါးနဲ့
တစ်မျက်စိ ရိုက်ဖျက်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်လို တောင်းပန်
နေမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အေးလေ၊ မင်းတို့ ငါတို့အိမ်ထဲက ချောင်းကြည့်နေတာပဲ။
မင်း လူဆိုးမဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ တူနစ်မိလို့ အခု စကားတွေပြောနေ
တာပေါ့။ သည့်မြင်ဘက်မှာ ရိက္ခာသွားရှာပါတော့ကွယ်’

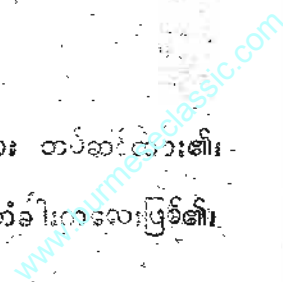
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုသူများကို ခုကွမပေးလိုသဖြင့် လှည့်
ထွက်လာရပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ရွာစွန်ရှိ ဆင်းရဲသော တွဲအိမ်
ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

‘အိမ်ရှင်တို့’

တွဲကလေးထဲမှာ ကဲလားတံခါးကလေး တပ်ဆင်ထား၏။

သူ့အလိုလိုပင် ပြုတ်ကျသွားသော တံခါးကလေးဖြစ်၏။

၁၆ ❁ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

'ဘာလဲကွယ်'

ဆန်ကုမ်းချီမှာ သူ့နောက်မှ အသံကြားလိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်လွှား၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆံပင်ဖြူဖြူ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

'အဘကြီးက အိမ်ရှင်များလားခင်ဗျာ'

'ဟုတ်သကွယ်'

'ကျွန်တော် ရိက္ခာပြတ်သွားလို့ ရိက္ခာဝင်ဝယ်အာပါ။ ခွဲရင် နည်းနည်းပါးပါးပျံ့ပါး ပိုက်ဆံပေးပြီးဝယ်ပါမယ်'

'မင်း တကယ်ပဲ ဆာလောင်နေပြီလားကွယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်ကို ဆာလောင်နေပါတယ်ခင်ဗျာ'

'အေးလေး၊ ဒါဆိုရင်လဲ အိမ်ပေါ်တက်ပါ။ ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်လောက်တော့ ကုသိုလ်ပြုလိုက်ချင်ပါတယ်'

ဆန်ကုမ်းချီမှာ သက်ပြင်းချမိ၏။

'တင်း...ညီလေး ယူမိရှောက်အတုတ်တော့ ဆစ်မြစ်တူးပြီး ကျွေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ'

အဘိုးအိုသည် ကဲလားတံခါးကို တုန်းဖွင့်ဝင်သွား၏။

ဆန်ကုမ်းချီလည်း လိုက်ဝင်သည်။

'ထိုင်ပါ'

ဆန်ကုမ်းချီ ထိုင်သည်။

အဘိုးအိုလည်း နောက်ပေးမီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

'ဒီရွာက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်နေတယ်၊ ဟိုအိမ်ခွဲ အဆိုအရ တော့လူစိမ်းသိုင်းသမားတွေကြောင့် ခုလိုဖြစ်နေတာလိုတော့ ပြောတာပဲ။ ဒီအဘိုးကြီးက ငါ့ကို အဆိပ်ခတ်ပြီး အစာကျွေးလက်ရင် ပထမအကြိမ်တုန်းကလို ဒုက္ခ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ သတိထားမုဲ'

အဘိုးအိုသည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်တစ်လုံးကို သယ်ယူလာ၏။ အငွေ့တထောင်ထောင်လည်း ထွက်မနေပါ။

အေးစက်နေသည့် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ထဲ မါမြို့လာပါသည်။

'စားပါ အားမနာတမ်းစားပါ။ ဘယ်သူမဆို ဆာလောင်ရမယ်။ သိင်္ဃော့ကောင်လဲ အချိန်တန်ရင် ဆာလောင်ရမှာပဲ။ ဘယ်သူ့ရဲ့ကောင်လဲ ရှေ့ဝမ်းစိုက်မှ သိင်္ဃော့နို့ပြုလုပ်ထုတ်တာမဟုတ်ဘူး'

ဆန်ကုမ်းချီသည် အဘိုးအို၏ သွေးတရားကိုကြည့်ပြီး အယုံအကြည်မရှိပြန်တော့ပေ။

လူ့စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်မိပြန်သည်။

သူသည် တဲအိမ်မတ်ရန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ခမ်းနားမှုမရှိပါ။

ဆင်းရဲသော အိမ်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

ကျို၊ ကွမ်းနှင့် ကျင် အစရှိသော သူရဲကောင်းသုံးဦးပန်းချီ တားတစ်ချပ် ရှိနေပါသည်။

ဤတဲအိမ်ကလေးနှင့် ဤပန်းချီကား မအပ်စပ်ဟု ဆန်ကွမ်း ချီ တွေးနေသည်။

ပန်းချီကားထဲမှ သူရဲကောင်းသုံးယောက်သည် သစ္စာပြုနေ ကြဟန်ရှိ၏။

ဆန်ကွမ်းချီက...

'အခုလိုညှော်တဲပြတာ အားနာလိုက်တာခင်ဗျာ'

'ရှိတာကျွေးရတာပဲလေ အားနာစရာ မရှိပါဘူး၊ အဆာ ပြေလောက်တော့ စားလို့ဖြစ်ပါတယ်လေ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုယူ၍ စားတော့မလို လှုပ်ပြီးမှ သတိရကာ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တပ်လိုက်၏။

'ဘယ်ကြီးက တစ်ယောက်တည်းနေသလား'

'အရင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု တော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်'

'ခင်ဗျာ'

'ဪ...နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရွာ ဝဲဝင်သာတာတွေလို သနားတာနဲ့ လက်ခံထားလိုက်တာပါပဲ'

'ကျွန်တော် ဆေးပညာ နည်းနည်းပါးပါး သင်ခဲ့ဖူးပါ သော်၊ ဝင်ကြည့်ပေးရမလား'

'ကြည့်လေ...ကျုပ်ကတော့ ခြံထဲဆင်းလိုက်ဦးမယ်' ဆန်ကွမ်းချီသည် ယိုင်နဲ့နေသော အခန်းတံခါးကလေးကို တက်ဖြင့် ကုတ်ခြစ်၍ အချက်ပေးလိုက်လေ၏။

'လုံ့မလေး၊ နေမခကောင်းဘူးလား'

တုံပြန်သံကြားရသဖြင့် သူသည် အခန်းတံခါးကို တွန်း နှင့်ဝင်သွား၏။

'ဟင်'

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွား၏။ သစ်သားခုတင်၌ ထိုင်နေသူမှာ နိုင်ချစ်နော် ဖြစ်နေသော ကြောင့်တည်း။

သူသည် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှိတ်လျက် ငြိမ်ဆက်နေ၏။

အဆိပ်ဒဏ်ပြင်းထန်သဖြင့် အထွင်းအားဖြင့် တားဆီးနေ
ချိုးဖြစ်သည်။

‘လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး’

‘ဟုတ်တယ်... ကျွန်မပဲ’

နိုင်ချစ်နော်ဆီမှ ခပ်တိုးတိုးဖြေကြားသံ ကြားရလေ၏။

‘ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆုံကြပြန်ပြီနော်’

‘ဒီရွာထဲဝင်ရတာ သရဲရွာထဲ ဝင်ရသလိုပဲ၊ အားလုံးတံခါး
ပိတ်ထားကြတယ်’

‘ရှင်ပြောတာ မားပါဘယ်၊ ဒီဆဲအိပ်ကတော့ ဖွင့်ထား
တာပဲ မဟုတ်လား’

‘မင်း ဘယ်တိုင်းရောက်လာတာလဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ’

‘မင်း အဆိပ်ဒဏ် အပြင်းအထန် ခံစားနေရတယ် မဟုတ်
လား၊ အဆိပ်ဖြေဆေး လာမပေးကြဘူးလား’

‘ပေးတယ်၊ ကျွန်မက ငြင်းပယ်လိုက်တယ်၊ မသောက်တော့
ဘူး’

‘ဟင်’

‘ကျွန်မဘဝမှာ ဆင်းရဲစရာ အားလုံးလိုလို ခံစားပြီးနေပါ
ကျွန်မဟာ ကြည်နူးစရာကို မခံစားခဲ့ရဘူး၊ အခုထိ သေသာ
စရာ ဘာမှ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဆည်မိန်းကလေးက သူ့အပေါ် တောင်းခံခဲ့သည့် အတွက်
လေးများကို ပြန်လွန်စဉ်းစားမိသည်။

ထိုစဉ် နိုင်ချစ်နော်က...

‘ကျွန်မဆီကို လာစမ်းပါ၊ ကျွန်မအတွင်းအိတ်ထဲမှာ ပုလင်း
ဆီလုံးရှိတယ်၊ အဲဒါကို နှိုက်ယူပြီး ဖွင့်သိမ်းထားပါ၊ ငမိခေ
သာကြီးထဲက သေစာရင်းစာအုပ်ကြီးထဲမှာ လက်မှတ်လုံးခွဲတဲ့
အတွက် တွေ့ရင် အဲဒီဆေးပေးလိုက်ပါ၊ အဲဒါ အဆိပ်ဖြေ
ဆေးပါပဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုအချိန်က မေ့ဆေးအဆိပ်ဒဏ် ခံစားရ
သဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို မသိချေ။

သို့သော် ဘာမျှမပြောဘဲ ထိုဆေးပုလင်းကို သတိဝီရိယကြီး
နားဖြင့် နှိုက်ယူလိုက်သည်။

‘မိန်းကလေး၊ ငါ့အတွင်းအိတ်ထဲမှာ မင်းခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ
ကို ကုပေးမယ်’

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ဟင့်အင်း...ရှင်မကုနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သေရမှသာမကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မွေးစားပခင်ကြီးရဲ့ အဆိပ်ကို အယ်သုမုလဲခွင့်နဲ့ နိုင်မှာ မတူတတ်ပါဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းမပျို၏ ကျွန်ကျင်းသွေးကြောကို ရုတ်တရက် ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

‘ရှင်...ရှင်...ဘာလုပ်တာလဲ’

မိန်းပျိုက တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မေးလေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ တုန်လှုပ်သွားသည်ကို ဆန်ကွမ်းချို မသိပေ။

‘မင်း အသက်ကို ကယ်တင်ပေးမလို့ပါ’

‘ရှင် မကယ်နိုင်ပါဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ နိုင်ရဲနော်ကို ပွေ့ချီလိုက်၏။

တဲ့အပြင်သို့ထွက်လာပြီး အဘိုးကြီးကို ရှာကြည့်သည်။

အဘိုးကြီးကို မတွေ့သောအခါ နိုင်ချစ်နော်အား ပွေ့ချီပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာ၏။

ကြောပီ ဖွပ်ရွှေ၏ အိပ်နေမည်ဟုပြောသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

‘ညီလေး ယွမ်ရွှေကံ၊ အမြန်ဆင်းခဲ့မိမ်း’

လူ့အသံအဆုံးမီ ယွမ်ရွှေကံ အောက်သို့ ရောက်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏လက်ထဲမှ နိုင်ချစ်နော်ကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ ယွမ်ရွှေကံသည် ဆာလောင်သည့်ဝေဝေနာကို မေ့သွားလေတော့၏။

‘ဟာ...သု...သု’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ’

‘ကျွန်တော် ပွေ့ချီခဲ့ရမလား’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက် နိုင်ချစ်နော်အား ယွမ်ရွှေကံ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

‘သတိထားပြီး သယ်နော်၊ သူ့ဝေဝေနာ သိပ်ပြင်းထန်နေတယ်၊ သူ့အသက်ကို ကယ်နိုင်လိုကယ်နိုင်ငြား ခေ...သာခွဲတာ’

‘အစ်ကိုကြီး...စိတ်ချပါ’

ယွမ်ရွှေကံသည် နိုင်ချစ်နော်အား ဂရုတစိုက် ပွေ့ချီလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ယွမ်းရွှာကီ၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး တေး
လိုက်သည်။

‘အင်း...ညှိလေး ယွမ်းရွှာကီအော့ ဒီမိန်းကလေးဟေပေါ့
သံသရာဗွဲနေောင်ပွဲဒေမိပွဲနဲ့တူပါရဲ့၊ အင်း...သွေး... ဗျိုရွယ်
ကွဲတဝမာ ဒီလိုလှပတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို ဟစ်ကြိမ် ဟစ်ခါမှ
မတွေ့ရဘူးနဲ့ရပဲကိုး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရေ့မှ ဦးဆောင်လျှောက်ရင်း အစား
အစာ ရိက္ခာ သွားဝယ်ခဲ့ရသည်။

အခြေအနေကို ရှင်းပြ၏။

ယွမ်းရွှာကီက နိုင်ချစ်နော်အား အစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး
နောက်....

‘အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော် မဆာဆော့ပါဘူးဗျား၊ ကိစ္စမရှိ
ပါဘူး’

‘အေး...’

သူတို့သည် ပေါ့မီးခွာ ခြေလှမ်း၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ကံထဲ၌ သမားတော်ကန်ဦးဦးအား ရှာဖွေ
ပြီး နိုင်ချစ်နော်အား ထိုသမားတော်ထံ၌အပ်နှံမည်ဟုကြံရွယ်
ထားသည်။

ဤဆိုဖြင့် ရှစ်မိုင်မျှ ခရီးပေါက်လာ၏။

‘အစ်ကိုကြီး... မပြောနဲ့တော့’

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မိမိန်းကလေး အခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး၊ သူ သက်
သာရာရအောင် သတိထားပြီး ဧည့်ခိုထားပေးမယ့် သမား
ဆုတ်လာပုံရတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်အား ငွေကြည့်၏။

နိုင်ချစ်နော်မှာ ဗျာဒိတ်ချားမိတ်၍ မိန်းကလေးသည်။

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဆိပ်ကကြောက်စရာပဲ၊ ကဲ...
ခြောက်ဆန်ဆန်ပေါ့၊ ခဏချလိုက်ပါဦးကွာ’

ယွမ်းရွှာကီသည် ဆန်ကွမ်းချိုပြောသည့်အတိုင်း သူမတို့
ပြေပြင်ပေါ်သို့ ချထားပေးလိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူမ၏ပခုံးမှ ကျန်ကျင်း သွေးကြောကို
ပြန်လည်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ရှစ်ကျီးသွေးကြောကိုမူ ပြန်ပိတ်ထား၏။

ထို့နောက် သွေးခန့်နှုန်းကို စောင့်ကြည့်သည်။

လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောများမှ သွေးခန်းနှုန်း မမှန်
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

‘ညီလေး’ ယွမ်ရှောက်၊ မင်းရဲအတွင်းအားနဲ့ သူ့ကိုကူညီ
စမ်း၊ ငါ့ သူ့ကိုကယ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ယွမ်ရှောက်သည် ရွှမ်ကျီးသွေးကြောမော်ဘီဆီ သူ၏ လတ်
ဖဝါးဖြင့်အုပ်၍ အတွင်းအား ထုတ်ကာ နိုင်ချစ်နော်အား
ကူညီရန် ဟန်ပြင်သည်။

ယွမ်ရှောက်၏ မျက်စိနှစ်ကွင်းမှ မျက်ရည်နှစ်စက် လွင့်ကွ
လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်သွားလေတော့၏။

မျက်ရည်....

မျက်ရည်ဆိုသည်မှာ နှလုံးသားခံစားမှု၏ အမှတ်လက္ခဏာ
ဖြစ်၏။

ဝမ်းသာလျှင်လည်း မျက်ရည်ကျ၏။

ဝမ်းနည်းလျှင်လည်း မျက်ရည်ကျ၏။

ယခင်က နှလုံးသားခံစားမှု၏လက္ခဏာ လုံးဝမကျဆင်း
ခဲ့သည့် ယွမ်ရှောက်၏မျက်ရည်နှစ်စက်သည် နိုင်ချစ်နော်တည်း
ဟူသော ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးအတွက်
ကျရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

ဤသည်မှာ ယွမ်ရှောက်သည် နိုင်ချစ်နော်၏ မေတ္တာ ပိုက်
ကုန်အတွင်း ကျရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေဟု ဆန်
ကွမ်းချို သိလိုက်မိတော့သည်။

သို့အတွက် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ယွမ်ရှောက်အတွက် များစွာ
စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိသည်။

နိုင်ချစ်နော်က ချောမော လှပသလောက် ညီဖြစ်သော
ယွမ်ရှောက်က အလွန်တရာ ရှုပ်ဆိုးကြမ်းတမ်းနေသောကြောင့်
တည်း။

အလွန်တရာ မလိုက်ဖက်သည့်ချစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်
ဟု စဉ်းစားရှင်း သက်ပြင်းချမိ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် မိန်းကလေးလိုလှပသလောက် သူ၏စိတ်
ဓာတ်က ကင်းမြီးကောက်၏ အမြီးဖျားကဲ့သို့ ထက်ခြက်ပြီး
အဆိပ်ပြင်းလှသည်။

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအခင်း

ယွမ်ရွှေကံကား အချောမကိုင်ရသေးသည့် ကျောက်ဆစ်
တုံးတုံးညို ရုပ်ရည် ကြမ်းတမ်းသော်လည်း စိတ်ကားကား
ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ နုနယ်လှပသူ ဖြစ်သည်။

အလွန်တရာရိုးသားသူ ဖြစ်သည်။

‘ယုတ္တိ စိတ်မဆင်းရဲကြပါစေနဲ့’

ဆန်ကွမ်းချိုသည့် ထိုကဲ့သို့သူကောင်းမိလေတော့သည်။

အခန်း (၈၈)

အလံအမဲ့ခေါင်းဆောင်ဘဏ်ကြီးနှင့် ထွေဆုံးခြင်း

လေပြည့်တိုက်ခေတ်နာသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ အင်္ကျီသက်
ရွယ်သည် လေထဲ၌ တဖျပ်ဖျပ်တုန်ခါနေသည်။

နိုင်ချမ်းနတ်၏ဆန္ဒယုံစချားသည်ပင် လေထဲ၌ လှင့်မျောနေ
သေး၏။

ယွမ်ရွှေကံ၏အတွင်းအားသည် အမှန်သကယ် နက်ရှိုင်း
လှ၏။

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် နိုင်ချမ်းနတ် ပြန်လည်၍သတိ
လောလေ၏။

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆက်ပြင်းချပြီး သူ့လက်ကို ပြန်လည်
ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် စူးစိုက်သော ဆန်ကွမ်းချီနှင့် စိုးရိမ်နေ
သော ယွမ်ရွှောက်တို့ကို ရှေ့ယမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ တွေးနေကြသလဲ’

ယွမ်ရွှောက်က စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

‘ခင်ဗျား....နေကောင်းပြီလား’

သူမသည် မြေပြင်ကို လက်ထောက်ပြီး ထိုင်ချန် ကြိုးစား
သည်။

ယွမ်ရွှောက်က ဖျာဖျာသလဲ ကူညီ၏။

‘ကျွန်မ ဘယ်ဘော့မှ နေကောင်းမှာမဟုတ်ဘော့ပါကူး’

ယွမ်ရွှောက်၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းအိုသွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီအား မော်ကြည့်ပြီး....

‘အစ်ကိုကြီး....သူပြောတာ ဟုတ်သလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်....သူက ရိုးရိုးရောဂါမဟုတ်ဘူး။ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့
အဆိပ်အပစ္စည်းဝင်နေလို့ ဒီစကားပြောတာပါ။ အဆိပ်က ပြင်း
ထန်တယ်’

‘ဒီအဆိပ်ကို ကုသနိုင်တဲ့လူ ဒီလောကမှာ မရှိစေဘူး
ဗျားဗျာ’

‘ဒါတွေ့မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ ငါတို့က သိုင်းလောကနဲ့လဲ
အကျမ်းမဝင်တော့ ဒီဆိုးတာပေါ့’

ယွမ်ရွှောက်သည် အတန်ကြာဝေးမောစဉ်းစားပြီးမှ အလွန်
ကြား လှမ်းပြောလေ၏။

‘အဘဆရာကြီးကော ဒါကို မကုသနိုင်ဘူးလားဟင် အစ်ကို
ကြီး’

‘အဘဆရာကြီးကတော့ ပညာရပ်အမျိုးမျိုး တတ်ကျွမ်း
ပုံစံတယ်။ မကုသနိုင်ဘူးလို့ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး’

ယွမ်ရွှောက် အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွား၏။

ရုတ်တရက်ပင် ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး....

‘အစ်ကိုကြီး၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ထား
နော်၊ ကျွန်တော် အဘဆရာကြီးကို သွားရှာမယ်။ ဆူ့ရှဲ့
ကုသဖို့ ခေါ်လာခဲ့မယ်’

ဆန်ကွမ်းချီမှာ လည်ပင်းရှည်ထွက်မတက် ဖြစ်လှား၏။

‘အဘဆရာကြီးက ဘယ်သွားမင်းမှမဆိုဘဲ ညီလေးလေး
အဘကြီးဟာ အလှူဖို့ကြီးကွ၊ မင်းရွှာနိုင်ပါကူး ညီလေး’

သည်ကန်ကြိမ်တွင်တော့ ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ စကားကို နားမထောင်တော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချို၏စကားမဆုံးမီပင် သူသည် အဝေးသို့ ရောက်နေပေပြီ။

အစ်ကိုကြီးသာ ထူ့ကို စောင့်ရှောက်ထားလိက်ပါ ကျွန်တော် တွေအောင်ရှာခဲ့မယ်။

ယွမ်ရှောက်၏အသံသာ လေနှင့်ဝေလာသည်။

လူကတော့ မတွေ့မြင်ရတော့ပေ။

လူကား မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားလေပြီ မသိတော့ပြန်။

ကော့ခေါင်ခေါင် မြက်ခင်းပေါ်၌ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်က တိုးညှင်းစွာပြော၏။

ရှင်ညီလေးက သိပ်ပြီး စေတနာကောင်းတာပဲနော်။

သူက သိပ်ပြီး နိုးအံ့တယ်၊ လူ့လေးကကြီးအကြောင်းကား မသိရှာဘူး။

ရှင်ကကော လည်လွန်းလို့လား။

ငါက မလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါက လူ့လောကထဲမှာ အကြီးကြီး နေခဲ့တဲ့လူပါ။ သူကတော့ တောတွင်း....'

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆက်မပြောတော့ပေ။

နိုင်ချစ်နော်က သက်ပြင်းချေ၍ ပြော၏။

'လောကမှာ ဒီအဆိပ်ပြေအောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူဆိုလို့ ကျွန်မရဲ့ မွေးစားမေင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ရှင်ညီလေးက ကုသနိုင်မယ့်လူ သွားရှာလို့ အပိုပါပဲ။ သူပဲ ပင်ပန်းတာအဖတ်တင် အပါပဲ။'

'သူ့ဟင် သိင်ရိုးသလို ငါ့စကားကိုလဲ သိပ်နားထောင်မိတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့အဆိပ်ဒဏ်ရာ ခြေစေ့ချင်လွန်းလို့ ငါ့စကား နားမထောင်ဘဲနဲ့ ပြေးထွက်သွားပါတယ်။ သူ့သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ဖို့ကလဲ တကယ်တော့ မလွယ်ပါဘူး။ ကဲ... အာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ပြန်လော့ခင် မင်း စိတ်သက်သာရာရအောင် ဒါပလ္လေမှုတ်ပြုမယ်နော်။'

နိုင်ချစ်နော်က အဆိပ်ဒဏ်ခံနေရသည့်ကြားမှ ပြုံး၍ပြော

ရှင်က မလ္လေမှုတ်တတ်လို့လား။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရင်ခွင်ထဲမှ ကြေးပလ္လေကို ဆွဲထုတ်လိုက်

မူတ်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ သူ့အဖေ့ သည်းခံအား နားထောင် ပါကွာ။ ငါက အပျင်းပြေ မှတ်ပြီတာပေါ့။

ကျွန်မကို မိသားစု ဖြတ်ပင်ထူတဲ့နေရာ ဝှိုထားပါ။

သူမက ချုပ်ငြိမ်းလေးများ ဝန်းရံနေသည့်နေရာသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြ၏။

အဲဒီနေရာကို ပြီးပေးပါလားရှင်။

ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩသွား၏။

အာဖြစ်လို့လဲ။

ကျွန်မ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်။ ရှင်ပလ္လေသံအဆုံး မှာပဲ သေဆုံးသွားနိုင်တယ်။ သေရင်အောင် အဲဒီလို မြက်ပင်ထူထူ ကြားမှာပဲ သေချင်ပါအယ်ရှင်။

ဒီလောကီလောကီ စိတ်ရိမ်ရသလားဟင်။

ကျွန်မ လိမ်မပြေပါဘူးရှင်။ ကိုယ်သေချမယ့် ဟိန္ဒူပစ္စည်း

ဆန်ကွမ်းချိုပဲ။ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ကိုပစ္စုချိုကား သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိပြုသည့်နေရာ၌ ချထားပေးသည်။

ထိုနေရာမှာ မြက်ပင်ထူထပ်လှသဖြင့် ကမ္ဘီလာစိမ်းကြီး ခင်းထားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက နိုင်ချစ်နော်ကို အားပေးလိုသဖြင့် သူ့အတိတ် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လှန်ပြောပြ၏။

မိန်းကလေး၊ သိပ်လဲ အားမလျော့ပါနဲ့။ ငါဆိုရင် မင်းရဲ့ မွေးစားမခင်ကြီး လုပ်ကြံတာကို ခဲခဲရဖူးပါတယ်။ အကုန်ရ ချောက်ကြီးထဲကို ခုန်ချခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ ခုလေးကိစ္စ သိုင်းပညာမတတ်လေးပဲကိုး။

ရှင် မသေဘူးပေါ့။

အဲဒါပြောတာပေါ့။ လူသူလုံးဝမရှိတဲ့ ချောက်ထဲကို ကျွဲခဲတာပါ။ လူလောကမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှုပ်သန်ချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ အရေးကြီးတာပါ။ ကျွန်တာတွေက သူ့အလိုလို ဖြစ်လာမှာပေါ့။

ရှင် ကျွန်မကို သိပ်ပြီး အသက်ရှင်စေချင်တာက ဘာကြောင့်

ငါ့ညီကလေး ယုမ်ရွှေချောက်အတွက်ပေါ့။ သူက မင်းကို နှိပ်ပြီး ဖြတ်နိုးနေတယ်။

နိုင်ချစ်နော် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်၍ ချမ်းသာသည်။

ရှင်ကိုလဲ ကျွန်မ တစ်ခုမေးရော့ပါတယ်'

ဘာကိုစွဲမေးမှာလဲ၊ မေးပါ'

'ရှင်ကကော ကျွန်မကို မချစ်မမြတ်နိုးဘူးလားဟင်'

ဤမေးခွန်းမှာ သူ၏ဦးခေါင်းထက်သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျလာသော အိပ်လုံးလောက်ကြီးမားသည့် ကျောက်တုံးကြီး နှင့် တူ၏။

ဆန်ကွမ်းချို ရုတ်တရက် ပိုင်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ....

'သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ ဖိန်းကလေးတိုင်းကို တယ်ယောကျာ်း မဆို ဆတော့ကျတပဲပေါ့၊ ငါလဲ လူထဲကလူပဲ၊ ခါပေမယ်...'

'ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မချစ်ဘူးဆိုပါတော့'

'မှန်တယ်၊ သိပ်မချစ်ဘူးလို့ပဲ ဆိုပါတော့၊ မင်းက သိပ်ပြီး ရက်စက်လွန်းတယ်၊ မင်းရဲ့သဘာဝနဲ့ ငါ့သဘာဝ မတူကြပါဘူး၊ ရေသတ္တဝါနဲ့ ကုန်းသတ္တဝါလိုပဲ ကွာခြားကြပါတယ်'

ထိုအထိသာ ဆန်ကွမ်းချိုပြောသည်။

နှုတ်မှမပြောဘဲ ရင်တွင်းမှ ဆက်၍ပြောဆိုက်သည့်စကားသည်ကား....

'အေး...ငါ့ညီလေးယုမ်ရှောက်ရဲ့ သဘာဝနဲ့ မင်းရဲ့သဘာဝ က ပိုပြီးကွာခြားပါသေးတယ်'

ဟူ၍သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက စကားဖြတ်ဆိုက်၏။

'ကဲ...ငါ ပာလုမုတ်ပြမယ်'

နိုင်ချစ်နော်မှာ ရင်ထဲ၌နာသွားသည်။

သို့သော် မည်သည့်စကားမျှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော် မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို မရိပ်မိပေ။

လူ၏ ကြေးပလွေကိုသာ သိမုတ်တော့သည်။

ငြိမ့်ညောင်းသာယာသော တေးသံသည် လေထဲ၌ လွင့်ပွါ သွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ အနုပညာဇီဝ ကောင်းသဖြင့် တေးသံသည် ကြားရသူတို့၏ နားထဲ၌ အလွန်တရာချိုမြိန်နေသည်။

နှေဦးရောက်သကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။

ပန်းပွင့်များကို မြင်ယောင်လာသည်။

၃၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ချိုအိသော ပန်းရနံ့များကို ယခုပင် ရှုရှိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်
မတ်လှစေလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ပလ္လေသံ ရုပ်သွားသောအခါ...

ရှင်ပလ္လေသံရှိ သံစဉ်က သိပ်သာသာတာမို့နော်၊ သီချင်း
တစ်ပိုင်းကို မှတ်တာ မဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။

သီချင်းနာမည်က

ဝါတတ်ထားတဲ့ သီချင်းမှန်သမျှဟာ ဘာနာမည်မှ မရှိ
ဘူး။

ကျွန်ုပ် ရှင့်ကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါအယ်။

ဟာ...ပြောချင်ရာသာပြောပါ၊ တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။

နောက်ဆပ် ဝလေ့မဟုတ်ပါနဲ့တော့ရှင့်။

ဟင်။

ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပလ္လေသံကြားရင်ဒီခလောကကြီးထဲမှာဆက်
ပြီး အသက်ရှင်သန်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ ဒီလောကကြီး
ကို တွယ်ကာစိတ်ပေါက်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပူလေ့အောင်
ခြင်း၊ မဟုတ်လားရှင်။

ဆန်ကွမ်းချိုလည် နိုင်ချစ်နော်အတွက် စိတ်မကောင်း ပြန်
ထွား၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ပလ္လေကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်းလိုက်မိ
တော့မည်။

နိုင်ချစ်နော်က ဆက်၍ပြောပြ၏။

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဆက်ပြီးအသက်မရှင်ချင်တော့ပါဘူး။
ရှင်၊ ကျွန်မ မွေးစားဖခင်ကြီးဟာ အချိန်ပိုင်းနဲ့ အဆိပ်ဖြေနိုင်
တဲ့ ဖြေဆေးကိုလူလွတ်ပြီး ပေးခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ငြင်း
လွတ်လိက်တယ်လေ၊ အချိန်ပိုင်းနဲ့ အသက်ရှင်ရုံတင် ဆိုတော့
သူ့အမိန့်ကို ဆက်ပြီး နာခံစေနရဦးမှာပေါ့၊ ကျွန်မက အသက်
မရှင်ချင်တော့ဘူးလေ။

သူက အချိန်ပိုင်းသာ ပြောတော့ အဆိပ်ဖြေဆေး ပေးမှာ
လား။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်လုံဝစ်တဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းကို ကိုယ်
ဂိုဏ်းသားတွေက ဝမ်ဂိုဏ်းလိုပဲခေါ်ကြတယ်၊ တခြားလူတွေ
ကတော့ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းလို့ ခေါ်တာပဲ။ ဝမ်ဂိုဏ်းရှိ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ဘူးရှင်၊
သူက ကျွန်မကို အကျဉ်းသားအဖြစ်က တယ်ကင်းလွတ်ခွင့်ပေး
လေ့။

ဒီလူကတော့ ကဆိုးယုတ်မှဆိုးလှပါပဲ။

'ကျွန်မဟာ ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို အများကြီး ကြုံတွေ့ခဲ့ရတော့ ဘဝကိုလဲ သိပ်မခင်တယ်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဆိပ်ပြေဆေးကို မယူဘူးလို့ ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်ပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချိုက လေးနက်စွာ ပြောလေ၏။

'ခုတော့ မသေချင်ပါနဲ့ဦး။ ငါ့ညီလေး ပြန်ရောက်တဲ့အချိန် အဆိပ်တော့ စောင့်ပါဦး'

နိုင်ချစ်နော်က မချီပြုံးပြုံးသည်။

'အင်း...ကျွန်မသေပြီး ရောက်လာရင် ကျွန်မအတွက်အုတ်ဂူ တစ်လုံးတော့ သူလုပ်ပေးနိုင်မှာပေါ့ရှင်'

ဆန်ကွမ်းချိုက အဝေးသို့ ဝေးချော့ရင်း ဆွေးမြည့်စွာပင် ပြောလေ၏။

'သုက အုတ်ဂူကလေးထင် လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ရှင်'

'ဟုတ်တယ်။ ငါ စိုးရိမ်တာက မင်းအတွက် အုတ်ဂူကလေး တစ်ခု လုပ်ပေးရုံတင်မကဘဲနဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု အားလုံးကို မင်းရဲ့အုတ်ဂူထဲ သည့်သွင်းမြှုပ်နှံပစ်လိုက်မှာကို ငါ စိုးရိမ်နေတာပါ'

'ကျွန်မလဲ ကံခဲတာပါပဲရှင်'

'ဘာကြောင့် ကံခဲတယ်လို့ ပြောရတာလဲ'ဟု ဆန်ကွမ်းချို မခမ်းတော့ပေ။

'ငါ့ညီလေး ပြန်ရောက်လာရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့တော့ ကေားစပြည်ပြောဖြစ်ဦးမှာပေါ့လေ။ မင်း အနားယူခင်အနား ယူပါ။ ငါ့မင်းကို ကင်းစောင့်ပေးနေပါတယ်။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက် အချို့တွေပတ်သည့်ဝိုင်းနေတော့ တော်ရုံတန်ရုံလူကလဲ အိပ်နေတဲ့မင်းကို မမြင်နိုင်ပါဘူး'

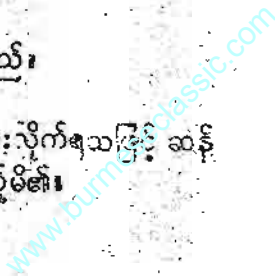
'မြို့ထိချန်ပြီရှင်လဲ ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ပါဘူးရှင်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ အနီးမှ ထွက်ခွာလာပြီး အဝေးသို့ ဝေးချော့ကြည့်သည်။

'ဪ...ညီလေး...ညီလေး။ သိမ်ယာဇဉ် အမျှင်တန်းပြီး ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ဆရာ့ကို လိုက်ရှာနေတယ်။ ပံင်လယ် ဆမုဒ္ဒရာက အမှိုက်ကလေးစာစကို လိုက်ဆယ်နေသလိုပဲဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ ညီလေးရယ်'

ထိုစဉ် ခြေသံသံ သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် စကားပြောသံများပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်းကြည့်မိ၏။

ထုရပ်နေလည် နေရာမှပင် နိုင်ချစ်ခန့်အား မမြင်နိုင်သဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။

သူကမူ အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ကျုပ်ကတော့ အဆင့်မြင့် ဆိုင်းသမားတွေအားလုံးကို ဒီ နေရာလာဖို့ ညှာခေါ်နိုင်မယ် မထင်ဘူးလျှင်

ထိုအသံကို ဆန်ကွမ်းချို ကြားဖူးသည်ဟု တင်မှတ်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းက ဂိုဏ်းသားသစ်ဖြစ်နေတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း အယ်ဒီတိုင်းပေး၊ အဆင့်မြင့် ဆိုင်းသမားမှန်သမျှ ဒီနေရာကို ရောက်လာရလိမ့်မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်ဟာ မပိုင်ရင် ကယ်တော့မှမလှုပ်ဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုအသံကိုတော့ မကြားဘူးလေ။

ပထမအသံပျံ့ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သူစဉ်းစား၍မရပေ။

အတန်ကြာမှ...

တိပက်ကျာပွတ်ဘုရင်ကြီး နေ့ဘင်ကြီးတို့ဆန်ဟိုဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည် အမှတ်ရလာ၏။

သူ့အထင် မှန်ကြောင်း မကြာမှီ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ဆိုခဲ့တော့သည်။

သူ၏မြီးကွမ်းအတွင်းသို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်ခဲ့တာ၏။

တစ်ယောက်မှာ တုထန်ဟိုဖြစ်ပြီး၊ အခြားတစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဤသို့ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေစဉ် နိုင်ချစ်ခန့် ရှိနေသည့်နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည် ဖြစ်သတိပြုမိလိုက်၏။

‘ဟာ...သူ ကိုတွေ့သွားရင် မလွယ်ဘူး၊ သူတို့ အင်္ကျီမထွက်ဘောင် အာရုံပြောင်းပေးမှ ဖြစ်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခြေပစ်လက်ပစ် ကျယ်လာတာ၏။

သူကျလာပုံမှာ ကိုးရီးကားရားနိုင်သောပြင် သူ့အား မည်သူမှ သို့မဟုတ် ဘာတံမည်သူဟု မထင်နိုင်ပေ။

ဤသို့ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဆန်ကွမ်းချို လှိမ့်ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟာ...လူတစ်ယောက်’

‘ခွမ်း’

၄၄ ကြွသိုလ်နေထိုင်အောင်

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးသည် ဆန်ကွမ်း
ချိုအား လက်ညှိုးထိုးပြီးသည်နှင့် သူ့ခန်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ
သည်။

‘နောင်ကြီး...မလုပ်နဲ့’

‘ဘာလဲ၊ မင်းအသိမို့ လို့လား၊’

‘ကျွန်တော် ညီဝမ်းကွဲနဲ့တူလို့ပါ၊ သူက သိပ်စိတ်မမှန်ဘူး’

တုထန်ဟိုသည် လိမ့်ကျလာကတည်းက ဆန်ကွမ်းချိုမှန်းသ
၍ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို အဆိပ်ဆေးခိုနေဆဲဟု သူ ယုံကြည်နေသေး
သည်။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူက...

‘မင်းညီဝမ်းကွဲသော ဘာသော ညာသော အသတ်နှင့်
လျက်မထားနိုင်ဘူး’

ထိုလူက ခေတ္တ စဉ်းစားပြီး...

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုလုပ်၊ ဗူးသွေးကြောတွေကို ပိတ်
လိုက်၊ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်၊ စကား မပြော
အောင် လုပ်ပစ်လိုက်၊ ဒါဆို သူ့ကို ငါ မဆတ်တော့ဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟို၏ စကားများကို ကြားလိုက်
ဆဖြင့် လဲကျနေရာမှ ထမလာတော့ဘဲ ထိုနေရာ၌ပင် ညည်း
ညည်းညူညူ ပြုလုပ်နေသည်။

‘ဟာ...နောင်ကြီးက တယ်ရက်စက်တာပဲ၊ ဒါဆိုရင်သတ်
တာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်’

ထိုခဏကစကားကို ကြားလိုက်သည့်အခါ ကိုယ်ကျပ်
အင်္ကျီဝတ်လူကြီးမှာ လွန်စွာ အံ့ဩသွားသည်။

တုထန်ဟိုကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်ပြီး...

‘မင်း ဝမ်ဂိုဏ်းထဲဝင်တာ ဘယ်လောက်ကြီးပြီလဲ’

‘ကျွန်တော်ဝင်တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး’

‘အေး...ဒါကြောင့်မို့ မင်း ခုနကစကားကိုပြောမိတာပဲ’

‘ဗျာ...ကျွန်တော်...’

‘မင်း နားမလည်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဝမ်ဂိုဏ်းထဲဝင်တာ
ကြာတဲ့လူတွေဟာ ကိုယ့်ဆွေမျိုး သားချင်းကိုဘောင် မညှာ
ဩဘူး၊ ဆွေမျိုးလို့လဲမသတ်မှတ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံ
ခမ်သာသိရင် မင်းတော့ ကြီးလေးတဲ့အပြစ်ခက် ခံရမှာ
သေချာတယ်’

တုထန်ဟိုက ရယ်မောပြီး ပြော၏။

၄၆ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

လွယ်ပါတယ်၊ နောင်ကြီးကို ဆတ်ပြီး နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက် မှာပေါ့။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားလည်း လူကြီးမှာ ကုန်လုံဝမ်း၏ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် ကိုယ်ရံတော်များထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ် သည်။

သာမန်ဂိုဏ်းသားများထက် များစွာ အဆင့်မြင့်သည်။

တုထန်ဟို၏စကားကိုကြားသောအခါ တိုလှူကြီး ချက်လုံး ပြုံးမျက်ဆိပ်ပြုံး ဖြစ်သွားသည်။

မင်းတော့ ရူးပြီ၊ အချိန်မှန်မှန် ဖြေဆေးမသောက်ဘူးနဲ့ တူတယ်။

လူစိတ်ထဲ၌ တုထန်ဟို၏စကားပြောခြင်းမှာ ပင်ကိုယ်စိတ် အရ ပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ အဆိပ်ဖြေဆေး မသောက်မီသဖြင့် အဆိပ်ထက်သာ သွေးရူးသွေးတန်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထင်မှတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တုထန်ဟိုသည် တိုလှူကြီးမည်သို့ယူဆနေသည်ကို ချက်ချင်း ရိုက်မိ၏။

ယူသည် ဆိုင်းလေသတ အလှူအကြံ ရင်ကျက်လှသူမဟုတ် ပါလော့။

ဆိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလေသံ(၇) ၄၇

တုထန်ဟိုသည် ကောင်းကင်ကြီးကို ခော့ကြည့်ပြီး ရယ် လိုက်လေ၏။

‘နောင်ကြီး သေသံကို နားထောင်တာနဲ့ နောင်ကြီးမှာ လူတွေအများကြီး သစ်ခဲဖူးပုံရတယ်။’

တုထန်ဟိုသည် သူ့စကားအဆုံးတွင် ခနောက်ကျောမှ ခား ကို ရှမ်းခနဲဆွဲထုတ်ပြီး ရှိခနဲ လှမ်းထိုးလိုက်၏။

ဤခွေးချက်ကို တော်ရုံ တန်ရုံ သိုင်းသမား မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်ပေ။

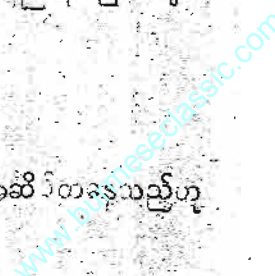
ခားချက်ပြင်းထန်ရုံမျှမက အသစ်လုပ်ကြံခြင်းလည်း ဖြစ် ပေသည်။

‘ဟ...ဟယ်ကိုလဲ’

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်လူကြီးမှာ ကျမ်းထိုးမှောင်ခုံ ရှောင် နှိမ်နိုင်ခြင်းကပင် ထိုလူ၏သိုင်းပညာစွမ်းရည်ကို ပြသလျက် ဖြစ်ပေသည်။

‘ရပ်လိုက်’

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့်လူသည် တုထန်ဟို အဆိပ်တနေသည်ဟု ခြံတံခနဲသဖြင့် ရပ်ခိုင်းနေသည်။

တုထန်ဟိုမှာ ဆန်ကွမ်းချိုကို ကယ်တင်ရန်အတွက် ထိုလူ
ကိုသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။

ပထမတစ်ချက်လုပ်ကြံ၍ မလွယ်သည်ကိုကြည့်ပြီး ဤသူနှင့်
အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မည်ဟု နားလည် သဘော
ပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူ့ခါး၌ပတ်ထားသည့် ကျောပွတ်ကို ဆွဲဖြုတ်
ပြီး တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် လူကြီးသည် မတတ်သ
တော့ဘဲ ပြန်လည် ခုခံရလေတော့၏။

မကြာမြင့်မီအချိန်အတွင်း၌ ထိုနှစ်ယောက်မှာ သိုင်းကွက်
ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်မျှ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြရသည်။

ဖိုသိုင်းကွက်သုံးဆယ်အတွင်း၌ တုထန်ဟို၏ ကျောပွတ်
တိုက်ကွက်သည် အတော်ကလေး အရေးသာနေ၏။

သို့သော် ရန်သူ၏သိုင်းပညာကလေး မညံ့သဖြင့် ပြတ်ပြတ်
သားသား အနိုင်မယူနိုင်ပြန်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အား ရန်သူက စောင့်ကြည့်မနေ
ကြောင်းသိသောအခါ နိုင်ချစ်နော်ရီ ရိုနေသည့်နေရာသို့ ဖြည်း
ဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားပြီး နိုင်ချစ်နော်အား အခြား လုံခြုံရာ
တစ်နေရာသို့သယ်ယူကာ ပြေးထွက် ပုန်းခိုလိုက်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက နိုင်ချစ်နော်အားသယ်ယူခြင်းမှာ အချိန်မီရုံ
ကလေးရှိ၏။

ထိုအချိန်မှပင် အော်ငေါက်သံများကြားရပြီး လူရိပ်နှစ်ခု
လှုပ်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာသောကြောင့်တည်း။

တုထန်ဟိုသည် သူ့ကျောပွတ်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး နောက်ဆုတ်
သွား၏။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် လူကြီးမှာ ဒေါသထွက်နေပြီ ဖြစ်၍
တုထန်ဟိုအား ခုန်အုပ်၏။

‘ထန်း’

ခမ်းနှင့် အခြား သံထည်ရိုက်ခတ်သံ ကြားရပြီးနောက်
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၏လတ်ထဲမှခမ်းသည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ လွတ်
ကျသွားလေ၏။

ငွေ့ရောင်တောင်ဝှေး၏အလင်းရောင်သည် လင်းခဲခဲလက်ခဲခဲ
ဖြစ်သွား၏။

ထိုငွေရောင်ငွေကိုင်ငွေကိုင်သားသည် အလွန်တရာ ထွားကြိုင်းဆောလူကြီးတစ်ယောက်သည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် လူအား အေးစက်စက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုအေးစက်စက်အကြည့်၏ နောက်ကွယ်၌ ခေါ်သခိုးများ မည်မျှခေခနုကြောင်းကို လာသက်ရှင်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိနိုင်ပေ။

ယူနေကတည်း မီးခိုးရောင်ဝတ်ရုံရှည် ဝတ်ဆင်ထားသည် အတို ကြီးစစ်သောက်။

ထိုအတိုးကြီး၏ နောက်ဘတ်အင် ခေးကိုင် လူလေးအောက် တို့ကလည်း ရေခဲစိမ့်မျက်လုံ ချားပြင့် မမှိတ်သည့် ခေတ္တကြည့်နေကြပြန်သည်။

တုထန်ဟိုသည့် ဆန်ကွမ်းချိုအား မျက်လုံးစွပ်ချက်စေ့၍ ကြည့်ပိုက်၏။ မအညွှန်သောအခါ ရင်အေးသွားသည်။

ငွေရောင် နောက်ငွေကိုင်သည် ကြီးမားထွားကြိုင်းသည် လူကြီးက ကျယ်လေး ငွေကိုင်အသံကြီးဖြင့် မေးခွန်းထုတ်သည်။

'ကိုယ့်ဂိုဏ်းသားအမျိုးချင်း ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်နေကြရတာလဲ'

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့်လူက ရှမ်းပြုကာ...

'ကျွန်တော်က စ့တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူကစပြီးထော့ထုပ်ကြတာပါ။ သူက စ့တိုက်ထော့ ကျွန်တော်လဲ တယ်ငြိမ်နေနိုင်တာ့ပဲလဲ'

'ဟေ့...ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရုံတော်အဖွဲ့က ခေါ်ပြီးကား ညောက်ခါဘာလား၊ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဂိုဏ်းစော့ဖို့သေရယ်ကွ'

တုထန်ဟိုသည် ဤမကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်း၌ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လေးယောက်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီးလေပြီ။

မြောက်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုပင် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ယခုရောက်ရှိလာသူ နှစ်ယောက်အနက် မီးခိုးရောင်ဝတ်ရုံ ဝတ်ဆင်သည့် အတိုးကြီးမှာ အလွန်တရာ ထူးခြေရှိသဖြင့် ထိုအတိုးကြီးသာ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရမည်။

ငွေရောင်ဟောင်ငွေကိုင်လူကြီးမှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ သာညီသာဖြစ်ရမည်ဟု တုထန်ဟို တွက်ချက်၏။

ထို့ကြောင့် လူသည် ငွေရောင်ဟောင်ငွေကိုင် လူထွားကြီးအား ဂါရဝပြု၏။

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထို့နောက် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် အဘိုးကြီးအား ဂါရဝပြု၏။

ဂါရဝပြုရင်း နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားလေ၏။

‘ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဂိုဏ်းထဲဝင်တာ မကြာသေးပါဘူး ခင်ဗျား၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးရဲ့နာမည်ကို ကြေးဘူး၊ မမြင်ဘူးတဲ့အတွက် ဂါရဝမပြုမိပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား’

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ငါက ဒီကောင် စကားပြောတာ ရိုင်းလှချည်လား အောက်မေ့နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ သူက ဂိုဏ်းသားသစ်ကို အနိုင်ကျင့်နေတာကိုး’

‘ဆရာ... မဟုတ်ဘူး’

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့်လူက ကန့်ကွက်လေ၏။

အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးက လက်မခံပေ။

‘ဟိုကောင် ကျားပုတ်ရုပ်သိမ်းပြီး နောက်ဆုတ်သွားတာ မြင်သားပဲ၊ မင်းက ဟရကြမ်းထိုးခတ်နေလို့ ကျင်ရွယ်ပေါင်ကတောင် ငွေတောင်ငွေးနဲ့ ဝင်ကာ ကွယ်လွန်ရသေးတယ် မင်းက ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြင်းနေရတာလဲ’

အဘိုးကြီးက ကျင်ရွယ်ပေါင်ကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မရိုမသေပြောမှ၊ ဂိုဏ်းသားသစ်ကို အနိုင်ကျင့်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်စမ်း၊ သူ့ကိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်လုံဝမ်ရှေ့ပို့ပြီး အစစ်ဆေးခံစေရမယ်’

ကျင်ရွယ်ပေါင်အမည်ရှိ ငွေရောင်တောင်ငွေးကို လူထွားကြီးက ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်သည့်လူအား ခက်ထန်စွာ ပြောလေ၏။

‘မင်းဘာသာ အဖမ်းခံမသား၊ ငါ့ဖဲ ဖမ်းရမှာလား’

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့်လူမှာ အတော်ကလေး အကျဉ်းအကျပ် ကျသွား၏။ သူ့တို့ကို အပြစ်မှန်ရှင်းပြ၍ မရတော့မှန်း သိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုထန်ဟို၏ညီဝမ်းကွဲဆိုသူလည်း သူတို့အနား၌ မရှိတော့ကြောင်း သူသိနေ၍ ဖြစ်ပေသည်။

‘ကျွန်တော်က အပြင်ကိုယ်ရဲတော် အဖွဲ့ကပါ’

သူ ဤစကားပြောလိုက်ခြင်းက ငွေရောင်တောင်ငွေးကို ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ဒေါသကို ဆူပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၈၉)

ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခြင်း

‘ဆရာက မမ်းဖို့အမိန့်ထုတ်ပြီးပြီ၊ ငင်းက အပြင်ကိုယ်ရုံတော်
 အဖွဲ့ကဆိုလို့ မင်းကို ငါတို့က မမမ်းရဲဘူးလို့ ထင်နေသလား’
 ကျင့်ရွယ်ပေါင်က မိန့်ခြမ်းသံကဲ့သို့သော အသံကြီးဖြင့်
 ငင်းဟော့က မြိမ်းခြောက်လိုက်၏။
 ကိုယ်ကွပ်အကျိုးခက်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ငွေတောင်ဈေး
 သို့မဟုတ် ကျင့်ရွယ်ပေါင်၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိရှိထား၏။
 ကျင့်ရွယ်ပေါင်သည် သူ၏နောက်တစ်ဖွဲ့ ခုတ်နေယူ တောင်
 သို့မဟုတ် အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် အတိုးကြီး၏လက်ထောက်
 ဆင်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။
 လှူနံ့ခွဲသည့်သိုးနှစ်က အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်
 သို့မဟုတ် အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်လေးယောက်တို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

၅၆ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကုန်လုံဝမ်း၏ စံအိမ်တော်၌ တွေ့ဆုံကြရာမှ စိတ်ကြိုက်သွေ့
ကောင်းတစ်ယောက်စီ ရွေးထုတ်ကြပြီး သိုင်းပညာ ပြိုင်စေခဲ့
သည်။

အခြားထိပ်ဆီးဂိုဏ်းသားများ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြရာ
ကျင်ရွယ်ပေါင်က တိုက်ပွဲနှစ်ဆယ်တိတိ အနိုင်ရခဲ့သည်။

ထို့အထက် ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်း၏
‘ထေရ်ခိုမှ ကင်းလွတ်ခွင့်’ ရွှေပြားတစ်ခု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်ရွယ်ပေါင်၏အကြောင်းကို ဝမ်းဂိုဏ်း
ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတိုင်းလိုလိုက သိရှိထားကြ၏။

ကျင်ရွယ်ပေါင်၏လက်ထဲမှ တောင်ခွေးသည် ငွေရောင်
တောက်နေသဖြင့် ငွေတောင်ခွေးဟု ဆိုခေါ်သည်။ တကယ်
တမ်းအားဖြင့် အလွန်တရာ လေးလံသော တောင်ခွေးကြီး
ဖြစ်၏။

ထိုတောင်ခွေးဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံရသူမှာ သက်သာလှသည်
မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက်ဝတ်ဆင်ထားသူက
မလျှော့ဘဲ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ဖမ်းတာ မဖမ်းတာကို ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဘာ
မပြောလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားတို့စိတ်ကြိုက်

အမြစ်ပေးနိုင်မယ်လို့တော့ မထင်နဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ကျပ်
အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရဲတော်အဖွဲ့က ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ
မဟုတ်ဘူး’

ကျင်ရွယ်ပေါင်ကရယ်ပြီး....

‘ဟား....ဟား....ဟား။ မင်းရွဲစကားကို ငါကနားထောင်ရ
မှာလား။ မင်းပြောတဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရဲတော်အဖွဲ့ကို
ကြောက်ပြီး ငါက ငြိမ်နေရမှာလား’

တုထန်ဟိုသည် ကျင်ရွယ်ပေါင်၏စကားကို ကြားရသော
အခါ အတော်ကလေး မာနကြီးယူပါလားဟု တွေးတော
နေမိလေသည်။

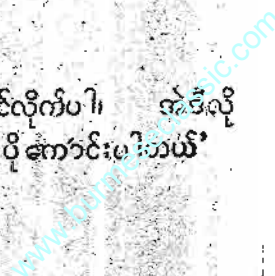
ထိုစဉ် တောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အတိုးကြီးက
အေးစက်မှာကျောသော လေသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီစကားကို မြန်မြန်ဖမ်းလိုက်စမ်း။ သူပြောတဲ့ကိုယ်ကျပ်
အင်္ကျီနက်အသင်းက ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ ငါကြည့်ချင်တယ်’

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် တောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို
လှည့်၍ ဦးညွတ်ဂံါရဝပြု၏။

ထို့နောက် ပြန်လှည့်လာကာ....

‘ကဲ....မင်းရွဲခေးကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ။ အဲဒီလို
ယှဉ်ပြိုင်ပြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီရောက်တာ ပိုကောင်းပါ့မယ်’

၅၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောင့်

သို့သော်...

ကိုယ်ကျုပ် အင်္ကျီနက်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဆွဲလက်နှစ်ဖက်ကို စုံပွားလျက် ရှေ့သို့ထိုးပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် တင်းမာနေသော အခြေအာနုသည် ရုတ်ခြည်း ပြေလျော့ကျသွားလေ၏။

ကျင့်ရွယ်ပေါင်သည် တောင်ပုံးကို မြေ၌ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကျုပ်အင်္ကျီနက်ဝတ်ဆင်သည့် လူ၏လက်ကို ကြိုးသေးသေး လေးဖြင့် တုတ်နှောင်လိုက်၏။

တုတ်ဟိုသည် ထိုအဖြစ်ကို မြင်သောအခါ သူ့ ရှေ့ အခြေအာနုသည် အေးခမ်းအတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိပြီး တာဆက်လုပ်ရမည်ကို အကြံထုတ်နေ၏။

ထို့နောက်...

ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းသစ် လူသစ်ဖြစ်တဲ့ အတွက် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင် မြေ ကံ အလံအဖွဲ့ခွဲများ အကြောင်းကို သေချာကနဦးမသိပါဘူးခင်ဗျား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ဝမ်းရူးဖမ်းကြီး သခင်မန့် လိုက်ပါခဲ့ရတဲ့ အချိန်တုန်းက တော့ ဥက္ကဋ္ဌအလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုတော့ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့ပါ တယ် ခင်ဗျား။

အဘိုးအိုက လူ့ ရှာထူးနှင့်အမည်ကို တိုရှင်း လိုရင်း ပြောပေး ၏။

ထိုအဘိုးကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ စိတ်သဘောကောင်းပုံလည်း ရပေသည်။

ငါက တောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ အမည်က တူပါချီ။

တုတ်ဟိုက ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်၏၊ ထို့နောက်....

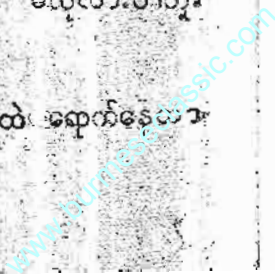
ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် အစီရင်ခံပုံရစေ။

အဘိုးအိုက အချက်ပြ၍ ခွင့်ပြု၏။

တုတ်ဟိုက....

ဟေ့စီအာ နောင်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက် ကူညီခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အချိန်ပိုင်းအဆိပ် ပြေးဆေး ဗဟုအင်္ကျီနက်ချိန် နီးကပ်လာပြီး ကယောင် ချောက်ချားနဲ့ သူ့ကိုသွားတိုက်ခိုက်မိတာပါ။ ကျွန်တော် ကြောင့် ဆရာကြီးတို့ ဒုက္ခအားတာတို့လဲ မလိုလားပါဘူး ခင်ဗျား။

မင်း အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရဲတော် အဆင်းထဲ ရောက်နေတာ အယ်သေ့ကကြားပြီလဲ။

'သုံးလ မပြည့်သေးပါဘူးခင်ဗျာ'

'အင်း...ဂိုဏ်းအကြောင်း ဘယ် သေသေချာချာသိဦးမလဲ
လေ'

တောင် အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်က လူ့ကစားကိရိယံတည်း
ရှေ့ရွတ်နေရာမှ လှမ်းမေး၏။

'မင်းကို ဂိုဏ်းထဲ ဘယ်သူထည့်သွင်းတာလဲ'

'ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပါပဲ'

'ဟုတ်... ဘေး'

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဆရာကြီးထိုက် အမှန်တရားကို
ဖော်ထုတ်ဖို့ ဟောဒီက နောင်ကြီးကိုဖမ်းတာမှန်း ကျွန်တော်
ရိပ်မိပါတယ်။ ထာဝရကလဲ ကျွန်တော်ကမှားတာမို့ ဒီက
နောင်ကြီးကို အပြစ်က ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ထောင်းပန်ပါအပ်
ခင်ဗျာ'

ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရံတော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ကျွန်လုံဝမ်ရှေ့သို့ရောက်ပါက ဇာတ်စုံခင်း၍ ရှင်းလင်းပြခြင်း
ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

သို့သော် တုထန်ဟိုက ပြောပြလည်လည် ခင်ရောင်
ထောင်းပန်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ တုထန်ဟိုအပေ

ကျရောက်နေသည့် ဒေါသများသည် အလိုလို ပြေလျော့သွား
လေ၏။

တောင်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်သည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ
နက် ဝတ်ဆင်ထားသူအင်္ကျီ - လှည့်လာပြီး...

'ဒီနားကိုယ်လူရဲ့၊ မင်းတို့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက်ဝတ်ဆင်တဲ့
အဖွဲ့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်အောက်မှာ ရှိလို့ မင်းတို့ကို
ပီအရေးပေးတယ်လို့ ငါကမယုံကြည်ဘူး။ မင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး ကျွန်လုံဝမ်ဆီဖမ်းပြီးပို့လေ့တဲ။ (ခါပေယော် တရားလို
ဖြစ်နိုင်တဲ့လူက တောင်းပန်နေမှတော့ ငါကလဲ ကိစ္စရှည်
အောင် မလုပ်ချင်တော့ဘူး'

သူသည် ကျင်ရွယ်ပေါင်အား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလေ၏။
'ကျင်ရွယ်ပေါင်...သူ့ကို လှော်ပေးလိုက်'

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် သူ ချည်နှောင်ထားသော ကြီးကို
လျှင်မြန်စွာ ဖြေချပေးလေ၏။

တုထန်ဟိုကလည်း မြက်ခင်းပေါ်၌ ကျနေသည့် ဘေးကို
ကောက်ယူပြီး ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက်နှင့်လူအား ရိုသေစွာလှမ်း
ပေးသည်။

အင်္ကျီနက်နှင့်လူကြီးက တောင်အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် ကိုယ်ကျပ်
အား ဦးညွတ် ဂါရဝပြု၏။

၆၂ စက္ကသိုင်းနေလင်းအောင်

'ဆရာက ခုလို ခွင့်လှယ်လိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

'သွားပါ...တာဝန်ကျရာကို သွားနိုင်ပါတယ်'

အင်္ကျီနက်နှင့်လူ ပြေးထွက်သွားသောအခါ တုထန်ဟို ကလည်း ကူပါခါအား ဝါရဝပြုပြီး ခွင့်ပန်လေ၏။

'ကျွန်တော် ကိုလဲခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်တို လိုက်ရဦးမှာပဲ'

'သွားနိုင်တယ်'

တုထန်ဟိုလည်း ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီး နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

မကြာမြင့်မီက လအတွင်း ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင် ထားသူကို မိလားသည်။

'လူက ဒြဲသွမ်း ရိုသေ့ျှပြီး တုထန်ဟိုအား လှမ်းခမ်း သည်။

'ခင်းညီဝမ်း ကဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်ကော ဟယ်ရောက်သွားသလဲ'

'ကျွန်တော် ညီဝမ်းကဲ့နဲ့ တူတယ်ဆိုသော ပြောကားပါအောင် တော့ ဟယ်ရောက်သွားမှန်း တောင် ခေါ်တော့ပါဦး'

'ငါ့တို့ဂိုဏ်းသားတွေကြားထဲမှာ ဒီစကားမျိုး ဟယ်တော့ မှ ထုတ်မပြောနဲ့'

တုထန်ဟိုမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

'ဗျား...ညီဝမ်းကဲ့နဲ့တာ အပြစ်လား ခင်ဗျား'

'ညီဝမ်းကဲ့ဆိုတာလဲအပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ညီအစ်ကို ချစ်သူတွေ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီညီဝမ်းကဲ့တွေအပေါ် ညီအစ်ကိုတွေ အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ရှိသေးမယ်ဆိုရင်တော့ အပြစ်ရှိတယ်။ ငါ့အဖေကြီးက ကုန်လုံ့ခဲရဲ့အမိန့်သာ အဓိကဖြစ်တယ်။ ဂိုဏ်း နှစ်ကြီးရဲ့ အမိန့်နဲ့ ဆွဲမျိုးသားချင်းကို ခတ်ဆိုရင် သံယောဇဉ် အားရဘူး၊ ထက်ရှမယ်၊ မသတ်ရင် ဂိုဏ်းချစ်ကြီးရဲ့ အမိန့်ကို ခတ်နာတာပဲ။ စည်းကမ်းကိုဖောက်ဖျက်တယ်။ သံယော ဇဉ်သာ ရဲ့ဟယ်ဆိုလို့ ဂိုဏ်းချစ်ကြီး သိသွားရင် အဲဒီလူခ ခရက် ထက်တာပဲ'

တုထန်ဟိုက ဦးညွတ် ဝါရဝပြုလေ၏။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နောင်ကြီး၊ ဒီစည်းကမ်းချက် တွက် ကျွန်တော်ခေါ်ပါဦး၊ အခုလိုထွန်ဆင်ဆုံးတော့ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ စောစောက နောင်ကြီးရဲ့ မိတ်ရင်း ကော့ကိုခေါ်တဲ လုပ်ကြံမိတဲ့အတွက် ခွင့်လှယ်ပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ကို ညီဝမ်းကဲ့ဆိုလို့ သေစားထားပါ။ ကျွန်တော် ညီဝမ်းကဲ့နဲ့ တူတယ်ဆိုတာ တုထန်ဟိုခင်ဗျား'

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အင်္ကျီနက်နှင့် လူကတတားတား အော်ဟစ် ရယ်မောလေတော့၏။

‘မင်းနှယ်ကွာ၊ ညီရင်း အစ်ကိုပေါ်တောင် သံယောဇဉ် မထားပါဘူးဆိုနေမှ မင်းနဲ့ငါ့လို ဘာမှမအော်စပ်တဲ့လူဆိုရင် ဘာပြောစရာရှိတော့မှာလဲ၊ မင်းအပေါ်မှာ စေတနာထားတဲ့ အပြုအမူကိုပြုရင် ငါ့ခေါင်းပြတ်သွားမှာပေါ့ကွ’

ထိုလူ၏ ပွင့်လင်းလှသောစကားက သူ၏စိတ်ရင်းစေတနာကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေသည်။

ဤကဲ့သို့သောလူမျိုး ဤဂိုဏ်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာစေနိုင်သည် အကြောင်းရင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်း၏အဆိပ်ဆေးမှတစ်ပါး အခြားသော အကြောင်း မရှိနိုင်တော့ပေ။

‘ငါ့နာမည်က ထိုရှင်းကွ၊ မင်းအနနဲ့ ငါ့ကိုခင်တစ်ဆိုရင် တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစံအိမ်တော်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငွှာနချုပ်စခန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံပါနဲ့၊ တတ်နိုင်သမျှ မာမာကျောကျောဆက်ဆံပါ၊ ငါကလဲမင်းကို မာမာကျောကျော ဆက်ဆံမှာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နောင်ကြီးထုံရှင်းမှာ ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာပါ့မယ်ဗျာ’

‘ကောင်းတယ်၊ ဟောဒီနေရာရှိ ဆန်မိုင်ပတ်လည် အတွင်းမှာ အိမ်တန်ရက်စက်တဲ့ လူသတ်ပွဲကြီး စတော့မယ်၊ မြောင်

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရောက်နေတာကို စောစောကတည်းက သိထားတယ်၊ ဟော... အခုကြည့်စမ်း၊ တောင်အလံ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လဲ ရောက်လာပြန်ပြီ၊ ကျွန်တု ဂိုဏ်းခွဲဆရာတွေ မရောက်သေးဘူးလို့ - ခာယ်သွမ့်မှ အတပ်မပြောနိုင်သေးဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလို အခြေအနေမျိုးကို သိခွင့်ရတဲ့ အတွက် အလွန်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ပထမ အစပိုင်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ဓမ္မစားသမီးကြီး သခင်မလက်အောက်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ရတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စံအိမ်တော်က စနစ်ကမ်းတွေအကြောင်း အသိ နည်းခဲ့ပါတယ်၊ နောင်ကြီးထုံ ရှင်း ပြောပြရင် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဗျာ’

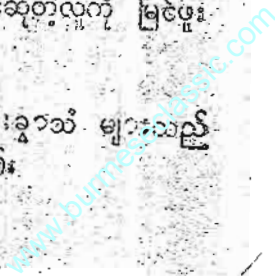
တုထန်ဟို၏စကားမဆုံးမီပင် ကျွဲချိုမှတ်သံနှင့်တူသော ခရာမှတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထုံရှင်း မျက်မှုံလျက် သွားသည်။

အသံကိုနှိမ့်ပြီး တုထန်ဟိုအား ခပ်တိုးတိုးခမ်း၏။

‘မင်း ငါ့ထို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက် ကိုယ်ရံတော့အဖွဲ့ရဲ့ ထေမခေါင်းဆောင်နဲ့ ဝုတ်ဖခင်ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့လူကို မြင်ဖူးသလား’

တုထန်ဟို ခေါင်းခါပြနေစဉ်မှာပင် မြင်းခွာဆံ များသည် သူ့တို့အနီးသို့ နီးကပ်စွာ ရောက်ရှိလာသေး၏။

မြင်းသုံးစီး၊

လူသုံးယောက်၊

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးလာသူမှာ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်တို ဝတ်ဆင်ထားရုံမျှမက ဝတ်ရုံအနီကြီးတိုပါ ခြုံထားသေး၏။

သူ့နောက်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ ရိုးရိုးကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက်တိုပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မြင်းသုံးစီးသည် တုထန်ဟိုနှင့် တုံရှင်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ရပ်သွား၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက....

'မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ'

ထုံရှင်းက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး....

'ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်ကိုယ်ရုံခဏ် ဆုံရှင်းပေါ'

ထုံရှင်းသည် ထိုမျှသာပြောပြီး စကားဆက်မပြောတော့ပေ။

တုထန်ဟိုမှာမှ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေးရန် လိုအပ်ပြီ။ သဘောပေါက်လာ၏။

'ကျွန်တော်ကတော့ တုထန်ဟိုပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းသားဆစ်ဖြစ်တဲ့အတွက်....'

'ထိတ်စမ်း၊ စကားကို တိုတိုနဲ့လိုရှင်းမပြောဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ချဉ်းချဉ်းဝေးဝေး လျှောက်ပြောနေရတာလဲ'

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ သဟောက်သဟန် စကားကြောင့် တုထန်ဟိုမှာ စကားကိုဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပေသည်။

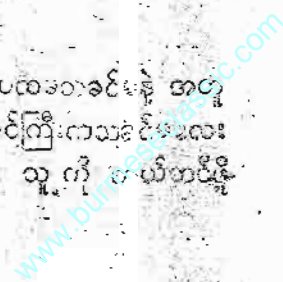
ထုံရှင်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ရှင်းပြုရတော့သည်။

'ဆရာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ သူဟာ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရဲ့ ဒုတိယခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်မှန်း မသိသေးပါဘူး။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျွန်လုံဝမ်ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ပထမ သခင်မရွံ့ လက်ထဲ အပ်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ရံကော်အဖွဲ့အကြောင်းလဲ သူ့သိပ်မသိသေးပါဘူးခင်ဗျာ'

ဝတ်ရုံခါးခြုံထားသည့် ဒုတိယခေါင်းဆောင်က တုထန်ဟိုအား အကြံပေးပြီး....

'အဲဒီ ပထမသခင်မကော'

'မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ပထမသခင်မနဲ့ အတူနေစဉ်မှာပဲ ခြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်ကြီးကသခင်မလေးအဲ...အဲ ဒုတိယသခင်မလေးနဲ့တူပါတယ်။ သူ့ကို ဝယ်တင်ဖို့'

လွယ်လိုက်တာနဲ့ မထမသခင်မဆီက ခွဲထွက်ပြီး သခင်မလေးဆီ သွားခဲ့ပါတယ်။ လမ်းခရီးမှာပဲ ကျန်လှိုင်းသားတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရပြီး လက်လွှတ်ထွက်ပြေးခဲ့ရပါတယ်။ နောက်တော့ နောင်ကြီးထံ ရှင်းနဲ့တွေ့ပြီး အခု ဒီလိုလိုက်လာတာပါ။

ဝတ်ရုံနဲ့သည်စကားကြော့ရှည်နေသည်ကို မကြိုက်မနှစ်သက်ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

အေး...မင်း ပထမသခင်မနဲ့ အတူရှိမနေတာ သိပ်ကို ကောင်းတယ်။ အဲဒီပထမသခင်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သစ္စာဖောက်သွားပြီ။ တော့ရာနေရာမှာ ဖမ်းရမယ်လို့ အမိန့်လဲ ထုတ်ထားပြီ။

တုထန်ဟို အဲဒါ့သွား၏။

'ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော် လုံးဝမသိပါဘူးခင်ဗျာ'

အေး...မသိလို့ မင်း သက်သာတာပေါ့။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်လုပ် ဒီကိစ္စကို ခံရောက်လေတော့မယ်။ အခုရေမြောက်အလအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခိုကွဲရောက်နေကြပြီ။ မင်းကတော့ လေးနပ်နာခံ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဟာဝဲလက်အောက်ကဆွဲကုန်ရမယ်။ ကြား

ခင်ဗျာ

ဒုတိယခေါင်းဆောင်သည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၏။

'အင်း...မေ့ပင်တောင် အဘော်မောင်နေပြီ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက် မြောက်ဘက်ကို ဆက်သွားကြ။ ဆယ်မိုင်လောက်ရှောက်ရင် တောအုပ်ကြီးတစ်ခု တွေ့ရမယ်။ သူ့ရှင်းက ဆက်လိုက်ပေးစော့။ ငါ့လဲ ခရီးထွက်ရဦးမယ်။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့မြင်းစက်ကို လှည့်ပြီးထွက်ခွာသွား၏။

သူ့နှာဟပ်ပါ တပည့်နှစ်ယောက်လည်း မြင်း မုန်းစိုင်းစီးကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထု ရှင်းသည် ညဉ့်အနောက်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် သူတို့၏ဒုတိယခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကို ဝေးကြည့်နေပုံသည်။

အတန်ကြာမှ...

'တုထန်ဟို၊ ကုန်လုံပစ်ရဲ့ စံအိမ်တော်ကြီးမှဝှက်တဲ့ ကိုယ်ရံဘော်အဖွဲ့အကြောင်း မင်းကိုနည်းနည်းလောက် ရှင်းပြမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နောင်ကြီးထံရှင်း'

'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ အတွင်းကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့နဲ့ အပြင်ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့ဆိုပြီး နှစ်ဖွဲ့ရှိတယ်။ အတွင်းကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့က သိုင်းပညာအရှည်အချင်း ပိုကောင်းတယ်။ အပြင် ကိုယ်

၇၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

ရုံတော်အဖွဲ့ထဲက သိုင်းပညာသိပ်တော်တဲလှရုံ အတွင်းကိုယ်ရုံ
တော်အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်တာပဲ၊ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာအတော်
ကောင်းတယ်ဆိုတာ စောစောက ငါတွေ့လိုက်ရတယ်၊ မကြာ
ခင်အချိန် အတောအတွင်းမှာ မင်းဟာ အတွင်းကိုယ်ရုံတော်
ဆယ်နှစ်ယောက်ထဲ ပါသွားနိုင်တယ်

တုထန်ဟိုအ ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး....

'ကျွန်တော် ဂိုဏ်းထဲဝင်တာ သိပ်မကြာသေးတော့ အစစ
အရာရာ နောင်ကြီး ထုံရှင်းကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ၊ နောင်
တစ်နေ့ ကျွန်တော် တိုးတက်လာရင် နောင်ကြီး ထုံရှင်းရဲ့
ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ပါမယ်'

ထုံရှင်းက ပြုံးသည်။

ကိုး... ဝိထားဖိုက ကုန်လုံဝမ်း စံအိမ်တော်မှာရှိတဲ့
နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အတူတကွ ရှိကြပေမယ့်
ကံ လုံးဝခမတ္တာမထားကြဘူး

ဘောကတော့ အဲဒီလို မရှိဘူး

မင်းကိုယ်မင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ရုံ
အိုးကွင်းစွပ်တာပဲ၊ ငါအပေါ်
အပြင်ကိုတော့ မထုတ်

'ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သဘော
ပေါက်ပါပြီခင်ဗျာ'

'ကဲ.... စကားပြောရင်း ခရီးဆက်ကြရအောင်'

ထုံရှင်းနှင့် တုထန်ဟိုသည် စကားပြောရင်း ခရီးဆက်ကြ
တော့၏။

'နောင်ကြီးထုံရှင်း၊ အတွင်းကိုယ်ရုံတော် အပြင်ကိုယ်ရုံ
တော်ဆိုပြီး တာဖြစ်လို့ခွဲခြားရတာလဲ'

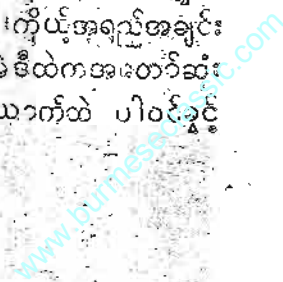
ထုံရှင်းက ချောင်းတစ်ချက်ပန်ပြီး ရှင်းပြ၏။

'အတွင်းကိုယ်ရုံတော်ဆိုတာက အိမ်တော်ထဲမှာလွတ်လပ်
စွာ သွားလာခွင့်ရတယ်၊ အပြင်ကိုယ်ရုံတော်ကတော့ အိမ်
တော်ထဲမှာ လုံးဝဝင်ခွင့်မရဘူး'

'ရှေးတော့ အယ်လိုရှေးသလဲ'

'လွယ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကုပ်အင်္ကျီနက် ကိုယ်ရုံတော်အဖွဲ့ထဲ
မှာ နှစ်နှစ်တင်ခါ သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပတယ်၊ ကိုယ့်အရည်အချင်း
ကိုယ်ယုံတဲ့လူမှန်သမျှ ဝင်ပြိုင်နိုင်တယ်၊ အဲဒီထဲကအတော်ဆုံး
လူတွေဟာ အတွင်းကိုယ်ရုံတော်ဆယ်နှစ်ယောက်ထဲ ပါဝင်ခွင့်
ရတယ်'

'အပြင်ကိုယ်ရုံတော်ကကော'

၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

အပြင်ကိုယ်ရံတော်ကခံတာ ဆယ်နှစ်ယောက် မကဘူး၊
သိုင်းပညာထူးချွန်တယ်လို့မူဆရာရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း
က အပြင်ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်ကို စန့်အပ် အာဝန်ပေးလိုက်တာ
ပဲ။ မင်းလဲ ဒီအခါမျိုးပဲခေါ့။

တုန့်တိုလည် ဆက်မခမ်းတော့ပေ။

ဆက်ခမ်းလျှင် သံသယဝင်ဘူးမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါယ် နောင်ကြီးထုံရှင်း

မကြာမီ ဒုတိယခေါင်းဆောင်ပြောသည့် ဘောအုပ်ကြီးသို့
ရောက်ရှိလာသည်။

ဘောအုပ်အစပိုဆရာက ဘည့်နှင့် မှောင်ထဲမှ အော်ဟစ်
စစ်မေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘယ်သူလဲဟေ့

ထုံရှင်းက ထို့ဝှက်စကားဖြင့် ပြန်ပြော၏။

အရှေ့ဘက်က ဂျရီမို့

စောဒနက်ထဲမှ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ဆင်ထားသူ
နှစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ထဲ၌သာ မီးတုတ်နှစ်ချောင်းပါ
မလာလျှင် မှောင်မည်းမည်းအတွင်း မည်လူက မည်သူကိုမှ
တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

‘နောင်ကြီး ထုံရှင်းလား၊ ဝန်ခဲမပါ’

ထုံရှင်းက တုန့်တိုအား ညွှန်ပြရင်း...

‘သူက ဂိုဏ်းသားပဲ။ အရင်က ပထမဆင့်မရ လက်
အောက်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဘယ်’

‘နောင်ကြီးထုံရှင်း၊ ပထမဆင့်မအကြောင်း မပြောနဲ့
တော့၊ သစ္စာပေးပေးပါ’

ထုံရှင်းသည် ခင်မဆိတ်ပင် လိုက်သွားရလေ၏။

တုန့်တိုသည် ဌာနေလူကောင်းနှစ်ယောက်အား ရှင်းနီး
ခေါင် ဆက်ဆံလိုသော်လည်း ထိုလူနှစ်ယောက်က
အဖက်မျှမလုပ်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် သူလည်း တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်ပင် လိုက်သွားရသော့သည်။

‘ထုံရှင်းစကားမှန်တယ်၊ ဒီခကောင်တူက တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မေတ္တာနဲ့ မဆက်ဆံကြဘူး’

အလွန်ကြီးမားသည့် သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်
သောအခါ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက်တစ်ယောက်က ထုံရှင်းနှင့်
တုန့်တိုတို့အား လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

‘နောင်ကြီးထု’ ရှင်းနဲ့ လူသစ်တို့က ဒီသစ်ပင်နှစ်ပင် အကွယ်
ကနေပြီး ကင်းစောင့်ကြပါ’

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ထိုမျှသာပြောပြီး မီးတိုင်ဘစ်တိုင်
ကို ထားရစ်လျက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တစ်ခုတော့ မှာကြားခဲ့ပေသည်။

‘မီးတုတ်ကို အရမ်းမသုံးကြပါနဲ့၊ လိုအပ်မှသုံးကြပါ’

ထု’ ရှင်းသည် တုယန်ဟို၏လက်ကိုတို့ပြီး သစ်ပင်ကြီးနောက်
ကွယ်၌ ဝင်ရောက် ပုန်းခိုကြလေ၏။

လရောင် မထွက်သေးသဖြင့် အမှောင်ထုကြီး ကြီးစိုးနေ
သည်။

‘တုယန်ဟို၊ ဒီနေရာမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ သိပ်များနေ
တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း ရောက်လာတော့မယ်ထို
ယူဆရတယ်’

ထု’ ရှင်းက စေတ္တရပ်နားပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားရုံမျှ လေသံ
ကလေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်းခွဲ လှုပ်ရှားမှုက သိပ်ပီရိတယ်၊
သူဟာ အမြဲတမ်း တစ်ကိုယ်တော်ပဲ ခရီးထွက်တယ်၊ သုံးလေး
လကြာမှ စီအိမ်တော်ကို ပြန်လာတတ်တယ်၊ သူ့ခရီးထွက်တိုင်း

သူ့အစာစွဲ လက်ထောက်တို့ကို မခေါ်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံ
သူ့အတူလဲ ကိုယ်ရုံတော်ဆယ်နှစ်ယောက်နဲ့ ခန့်ခန့်ညားညား
ခရီးသွားတတ်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုသိထားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကဲ... မင်းဒီနားမှာပဲနေခဲ့ဦး၊ ငါထွက်ပြီးစနည်းနာလိုက်
ဦးမယ်၊ ငါကတော့ လူဟောင်းမို့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အကြောင်းထူးရှင် ငါချက်ချင်းလာပြောမယ်၊ အနား
ယူပြီး စောင့်နေရစ်ပေတော့’

မကြာမီ ထု’ ရှင်းတစ်ယောက် အမှောင်ထုကြီး အတွင်း၌
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထု’ ရှင်း ထွက်သွား၍ မကြာမီ သစ်တောကြီးအတွင်းသို့
ဦးမင်းအရိပ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်လာကြ၏။

ဘားဆီးမည့်သူလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြပေ။

‘ဘာတွေလဲမသိဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်းတော့ ဖြစ်နိုင်
မယ်ထင်တုံး၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလို လူအုပ်စုတွေလာရင် ငါတို့
အစုအဝေးနောက်က ကပ်လိုက်သွားမယ်’

၇၆ တက္ကသိုလ်တိုလင်းအောင်

တုထန်ဟိုသည် တစ်ယောက်တည်း ထီးတီး ရွှေရွတ်နေစဉ် အဝေးမှ မီးရောင်များကို တရိပ်ရိပ်တွေ့ရသဖြင့် ဆူ့နွှော့ကိုယ်ကို သစ်ပင်ပင်စည်နောက်ကွယ်၌ ပုန်းထျှိုးလိုက်ရလေ၏။

မီးတုတ်ကိုင် လူဆယ်ယောက် ခြံရံလာသည့် အရာဝတ္ထုမှာ အလွန်အရာ ကြံ့ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းလှသည့် မိန်းမကြီးလေးယောက် ထို့ ကမ်းလာကြသည့် ဝေါယာဉ်ကြီးတစ်ခုသာ ပြစ်သည်။

တုထန်ဟို၏ စိတ်တွင်း၌ကား ကိန်းခန်းကြီးလှသူအား ခန်းမှန်းကြည့်နေ၏။

ဒီလူကား သူ့လဲမသိဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်လုံဝမ်းကတော့ မိန်းမတွေထပ်တူ ဝေါယာဉ်ကို စီးမှားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူက စိတ်ခြိန်လက်ခြေလှူဆိုတာ သူ့စိတ်ဆူကိုယ် ခရီးသွားချင်သွားမှာပဲ။

ဘောအုပ်ထဲမှ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသူ အောက်ဖျားများ ထွက်လာကြခြင်း ချွေးဆောက် အရှိအသေပြုကြလေ၏။

တုထန်ဟိုသည် အပြင်ထွက်ကာ ထိုသူများ ပြုလုပ်သည့် အတိုင်း လိုက်၍ အရှိအသေပေးလေ၏။

သူသည် ဝေါယာဉ်ပေါ်၌ ပါလာသူတို့အလွန်အရာ စိတ်ဝင်စား၏။

ထို့ကြောင့် မော်ကြည့်၏။

သူ၏ တံဆောင်ဆစ်အင်္ကျီစက် ဆွဲရုံသတိပေးသူမှာ ထုံရှင်းတစ်ပါး အခြားသူမဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ့ရိပ်မိလိုက်သည်။

ဝေါယာဉ် ဖြတ်ကျော်သွားပြီး အချိန်အတော်ကြာသည့်အထိ ဆူ ပြန်လည်၍ ခေါင်းမခမာ တေခေပေး။

သူ့အနီး၌ မည်သည့်ဘုံသံရံတော်မျှ မရှိတော့ကြောင်းသိချာမှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ထင်သည့်အတိုင်း ထုံရှင်း ဖြစ်နေလေသည်။

ထုံရှင်းက...

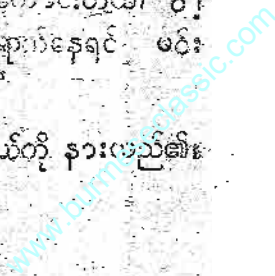
တုထန်ဟို... ဝေါနု ကိုလိုက်ခဲ့

တုထန်ဟိုသည် လိုက်သွားသည်။

မူလ တဝန်ကျသည့် သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ဘေး၌ ပုန်းခိုပြီးသေအခါ ထုံရှင်းက ခပ်တိုးတိုး ရှင် ပြလေ၏။

မင်းနောက်မှာ ဝေါနုနေလာ သိလက်ကောင်းတယ်၊ ဝေါအစား ဝေါခြားတစ်ယောက်ယောက်သာ ရောက်နေရင် မင်းခေါင်းနုကိုယ် ဝန်းစားကုန်မှာ လေချွာဘယ်။

တုထန်ဟိုသည် ထုံရှင်း၏စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်၏။

ဝေါယာဉ်ကိုသူမော်ကြည့်မိခြင်းမှာ ကြီးလေးသောအပြစ်
ခက် ထိုက်ဆင့်နိုင်ကြောင်း သိရှိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်
၍ ပြန်ပေးလေ၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ နောင်ကြီး ထုံရှင်း'

'ခက်ပါအံ့ ကိုယ့်လူရာ၊ ဟို....ဝေါယာဉ်ပေါ်မှာ ဘယ်သူ
ပါသွားသလဲ သိလား'

'မသိဘူးလေ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်းခွဲဇနီး ပါသွားတယ်၊ ဒါကြောင့်
အားလုံးက ဒီလောက် ရိုသေခန့်ကြဲတာပေါ့'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့ ဟုတ်လား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဇနီး
မယား၊ သားသမီးနဲ့လားဗျာ'

'သားသမီးတော့ မရှိပါဘူး၊ ဇနီးမယားတော့ ရှိတာပေါ့
ရှိတဲ့သမီး လေးယောက်ကတော့ မွေးစား သမီးတွေချည်း
ပဲလဲလဲပဲလဲလဲ ဆိုတာပေါ့'

'အင်း...အဲဒါတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်'

'အေး...အဲဒီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကတော့ကို ဘယ်သူမှ မ
ကြည့်ခွင့်မရဘူး၊ အဲဒါ စည်းကမ်းပါ၊ အဘယ့် ကိုယ်ရိုသေ
ဆောင်ရွက် ခေက် ကြည့်ခွင့်မရဘူးဆိုတော့ မဝင်ပဲစဉ်းစားကြ
ပါတော့ကွာ'

'စီစည်းကမ်းချက်ကို ကျွန်တော် မသိဘူးဗျာ၊ နောင်ကြီး
ထုံရှင်းသာ လာသတိပေးရင် ကျွန်တော်တော့ ကိုယ်ခေ
တာတောင့် ဘာအပြစ်နဲ့ သေမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားပါလိမ့်
မယ်'

ထုံရှင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

'ငါဒီရောက်တာ တစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့အပြင်
ထွက်တယ်ဆိုတာ ငါ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အခုပဲ
အတိုင်းဆိုရင်တော့ အခြေအနေက အတော်ကလေး ကျဉ်း
ကျပ်မယ်ပုံပဲ'

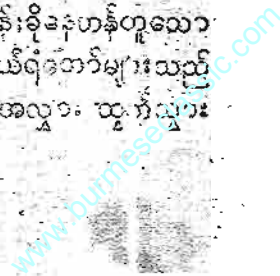
သူသည် တုထန်ဟိုအား....

'မင်း ဒီမှတ်ပဲ စောင့်နေ၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ငါ သွားပြီး
အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီကို ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်'

ထုံရှင်းသည် တုထန်ဟို၏ စကားပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ
ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ထုံရှင်း ထွက်သွား၍ မကြာမီ ရောမူတ်သံ ပေါ်လာ၏။

သူ့ဖုတ်ဝန်းကျင် နေရာအစားအစား မှန်းခိုနေဟန်တူသော
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုယ်ရိုသေတစ်ပါးသည်
ထိုရောမူတ်သံ ကြားသည့်တက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်သွား
ကြတော့သည်။

၈၀ ဝိ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းကောင်း

တုထန်ဟိုသည် တစ်ယောက်တည်း နေသင့် မနေသင့် လျှင် မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်သည်။

ထို နောက် ချက်ချင်း ပြေးလိုက်လွှားတော့၏။

သစ်တောအတွင်း စင်လာလေလေ မီးရောင်ကလေးများ ဟိုတစ်ခုသည်တစ်ခု တွေ့ရလေလေ ဖြစ်၍ ပြေးလွှားရာတွင် အခက်အခဲ မရှိလှတော့ပေ။

မကြာမီ ထိုသစ်တောအတွင်း၌ မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး အတွင်း၌ ရှိနေသည်။

ကြီးမားလေး ခြံဝင်းကြီးရှိသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံလှ အတွင်း၌ မဝင်နိုင်ကြောင်း တုထန်ဟို သဘောပေါက်မိ၏။

နှစ်ယောက်အတွဲ နှစ်ယောက်အင်တို့တို့ ခြံဝင်းကြီးထဲ ဝင်နေကြသဖြင့် တုထန်ဟိုလည်း အခြားကိုယ်ရံအောက်တစ်ဦး နှင့် ပူးတွဲကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားလေတော့၏။

အထဲတွင် ကိုယ်ရံအောက်အချို့ နေရာယူပြီး နေကြလေပြီ။

တုထန်ဟိုသည် ဖျတ်လတ်စွာ အကဲခတ်ပြီးနောက် နေရာယူရန် လစ်လပ်နေသေးသော အခန်းမကြီးတေး လှေကားတစ်မျိုး အနီး၌ ခြေချိုးတောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

မကြာမီ ဝင်းခြံကြီးတစ်ခုလုံး အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး မီးများထိန်ထိန်လင်းလင်း၏။

မီးတုတ်များရော မှန်အိမ်များပါ ထွန်းညှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော် ကြလားပြီ’

ထိုကြေညာသံကို ကြားမိလိုက်သည်နှင့် ရူးထောက်ထိုင်နေကြသော ကိုယ်ရံအောက်အားလုံး ခေါင်းငုံ့ သွားကြလေ၏။

တုထန်ဟိုကမူ မသိမသာ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်နေသည်။

သူ စောစောက တွေ့ခဲ့သော ဝေါဟာရသည် လှေကားနှင့် ယံကိုက်ခန့် အကွာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အထဲမှ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီး ဦး ထွက်လာပြီး လှေကားပေါ် တက်သွား၏။

ရုပ်ရည်ကိုတော့ မမြင်လိုက်ရပေ။

ရုပ်ရည်ကို မော်ကြည့်နိုင်လောက်သည့် အခွင့်အရေးလည်း မရပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော် အထဲဝင်သွားပြီးနောက် ကိုယ်ရံအောက်များ နေရာပြောင်းကြပြန်၏။

တုတန်ဟိုလည်း အခွင့်အရေးကိုရယူကာ လွှဲကားထပ်
များကို ခန့်ကျော်ဘက်ပြီး မြင်ကွင်းကောင်းသည့် စောင့်
တစ်နေရာ၌ သူ့အရောက်ဦးတုပ်သိုင်နေလိုက်သည်။

ထစ်ခေမျှကြာပြီး အော်သံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

'အရှေ့အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကြူရောက်လာပါပြီ'

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဓား
ကြီးတစ်ချောင်းလွယ်လျက် လျှောက်လာပြီး ခန်းမကြီးထဲသို့
ဝင်သွား၏။

သူ့ နောက်ပါး၌ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းလူကြီးအစ်ယောက်
ကပ်ပါသွားသည်။

'အနောက်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကြူရောက်လာပါပြီ'

အနောက်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို တုတန်ဟိုက မသိ
မသာ ချောင်းကြည့်၏။

အသက်သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး သိုင်းပညာ အတော်
ကောင်းမည့်ပုံစံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

'ဟင်...အနောက်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဝမ်းငယ်
တလေးပါလား'

ထို့နောက် မြောက်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် တောင်
အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုဆူနှစ်ဦးစလုံးကို တုတန်ဟို မြင်ဖူးထားသည်။

တောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီး ကူပါချီ၏
လက်ဆောက် လူယုံတော်ကြီးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် သူ၏ခေတောင်ဝှေးကြီးကို ကိုင်လျက်
ဗုဒ္ဓခြေရ ရုတ်စင်သွားသည်။

'ဪ...ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းကို သိုင်း
လောကသားတွေက ကြောက်မယ်ဆိုရင်လဲ ကြောက်စရာပဲ။
ထူက သူ့ဂိုဏ်းကို စနစ်တကျ ပွဲစည်းထားတာကိုး ဒီပုံစံ
အတိုင်းဆိုရင် ဒီမကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကကြီး
ကို ဇောက်ထိုးမိုးမြှော်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ကတော့ သေချာနေပြီ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘီအေနှင့် ဒီဂိုဏ်းရဲ့လျှို့ဝှက်သတင်းတွေကို
ရအောင်ယူပြီး ဒီဂိုဏ်းကို ဖြိုဖျက်ရတော့မှာပဲ'

တုတန်ဟိုသည် အခန်းထောင့်၌ ခူးထောက်ထိုင်ရင်း
တွေးတောစဉ်းစားနေလေတော့၏။

အခန်း (၉၀)

မြက်ခိုင်းလွင်ပြင်ထိုက်ပွဲ

ကျင်ရှယ်ပေါင်သည် အခန်းထဲ၌ ဝေးထွက်ထိုင်နေသူများကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပေ။

အကယ်၍ စိတ်ဝင်စားပြီး တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်လိုက်ရုံဖြင့် စဉ်းစားတူးတော့နေလည် တုတ်တုတ်အား မြက်သွားနိုင်သည် သို့သော် သူသည် သူ့ဆရာကို စောင့်ရှောက်မိန် စိတ်စေ နေသဖြင့် သူ့ဆရာနှင့်အတူ ခန်းမကြီးထဲသို့ စောင့်ရှောက် သွားသည်။

ထိုအခိုက်....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွရောက်လာပြီ”

ယခင်က တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့်အသံသည် ယခုအခါ ပို၍ တိတ်ဆိတ်ခြိမ်သက်သွား၏။

ကိုယ်ရုံတော်အားလုံး ဦးခေါင်းငုံ့၍ အရိုအသေ ပေးနေကြသည်။

တုထန်ဟိုက ထူးစံအတိုင်း မသိမသာ စောင်းတဲ့ ကြည့်နေလေ၏။

တုထန်ဟိုမြင်ဖူးခဲ့သည့် အေးစက်စက် မျက်နှာသေပိုင်ရှင် ကုန်လုံဝင်သည် အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးခြုံလျက် မြည်းညှင်းစွာ ရောက်ရှိလာသည်။

လူ၏လက်ဝဲဘက် နောက်နားခပ်ကျကျ၌ အံမြောရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူနှင့် လက်ယာဘက် နောက်နား ခပ်ကျကျ၌ အခါရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသူများက ကိုယ်ရုံတော်များ သဖွယ် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာသည်။

ကွန်လုံဝင် ခန်းမကြီးထဲသို့ ခင်ရောက်သွားပြီးသည့် အချိန်တွင်မူ ခန်းမတံခါးမကြီးသည် ဂျိုင်းခနဲပိတ်သွားလေတော့၏။

တုထန်ဟို စိတ်ပျက်သွားသည်။

အရေးကြီးသည့်အချင်းအရာများသည် ဤခန်းမကြီးအတွင်း၌သာ ရှိနေလေမိမ့်မည်။

ခန်းမကြီး၏ တံခါးပိတ်သွားသည့်အခါ အတွင်းအချင်းအရာများကို သူ့အနေဖြင့် ထောက်လှမ်း စုံစမ်း၍ မရနိုင်တော့ပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ခန်းမကြီးတံခါး ပြန်ပွင့်သွား၏။

‘ကိုယ်ရုံတော်တွေထဲမှာ တုထန်ဟိုဆိုတဲ့ လူ့သစ်ရှိသလား’

တုထန်ဟို ထိတ်လန့်သွား၏။

တံခါးပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုယ်ရုံတော်များ၏ ခုတ်ယခေါင်းအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပါပဲ’

‘ဒါဖြင့် အထဲကိုဝင်’

တုထန်ဟိုမှာ မွက်ခုံး ခပ်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် အထဲကိုဝင်သွားရတော့၏။

ခန်းမကြီးကား ကျယ်ဝန်းလှ၏။

ခန်းမကြီး၏ထိပ်၌ သလွန်ကဲ့သို့သော ထိုင်ခုံရှည်ကြီး ရှိရာ ကွန်လုံဝင်သည် သူ့ဇနီးနှင့် ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေ၏။

ကွန်လုံဝမ်း၏ဇနီးမှာ ဝတ်ရုံစိမ်းခြုံထားရုံမျှမက ဦးခေါင်း
၌ ဘုရင်ပမ္မား ဆောင်းသည့် သရဖူကဲ့သို့ ခေါင်းဆောင်
တစ်ခု ဆောင်းထားသည်။

ဗျာနာ၌ အစိမ်းရောင် ပဝါပါးကလေးတစ်ခု လွှမ်းခြ
ထားသဖြင့် မည်သို့မျှသူ၏ မူလရုပ်ရည်ကို သိမြင်ခွင့်မရတော
့ပေ။

ထိုသလွန်ရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတစ်ကလေးများ၌ အခွေအနောက်
တောင်ခြောက် အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်များ ထိုင်နေကြ၏။

အခြားထူးခြားသူတစ်ယောက်မှာ မုတ်ဆိတ်ဘနက်ခရာ
ရှိသည့် ဗူကြီးဖြစ်၏။

သူ၏မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးသည် ရင်ထုတ်အထိ တွဲလောင်းက
နေသည်။

သူသည် ကွန်လုံဝမ်း၏ သက်ဝဲဘက် စောင့်ရှာစွန်း၌ ခ
အေးအေးထိုင်နေ၏။

'အင်း... ဒီလူက ဘယ် ဗိုလှူစားလဲမသိဘူး၊ အခွေအနောက်
တောင်ခြောက် အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်တွေထက်တော
့ရာထူးကြီးမြင့်နေပုံ ရတယ်'

ကွန်လုံဝမ်း၏ လက်လှုပ်ရှားသွားသည်နှင့် အနက်ရောင်
ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်သည် သူ့နောက်
ဘက်မှ ခိုင်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာကြပြီး အနေးဝ၌ အူခွေကြောင်
ကြောင် ရပ်နေသည် တုတ်နီဟို၏ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

'မင်း လိုက်ခွဲ'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့'

တုတ်နီဟိုမှာ ထွက်ပြေးရန်မဖြစ်နိုင်ဘဲ တောသဖြင့် ဟန်ကိုဟိုင်
ခွန်လူ ဖိဆိပ်သည်စကားကို လက်ကိုင်ထားကာ တုခန္ဓာရရပင်
လိုက်သွားလိုက်သည်။

'ထိုင်စမ်း'

အင်္ကျီနက်တစ်ယောက်က ခပ်တုပ်တုပ် အမိန့်ပေးလိုက်
သဖြင့် ဗူးဆောင် ထိုင်ချက်ကို ရသည်။

ကွန်လုံဝမ်းထံမှ အေးစက်သည့် အေးခန်း သွက်ပေါ်လာ၏။

'တုတ်နီဟို... မင်းက အထွင်း ကိုယ်ရဲတော်လား၊ အပြ
ကိုယ်ရဲတော်လား'

'ကျွန်... ကျွန်တော်'

'သူ့ကို အဲဒီနားမှာပဲ ချုပ်ထားလိုက်စမ်း'

တုထန်ဟို မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ ဘေးမှ အင်္ကျီနက်
တစ်ယောက်က တုထန်ဟို၏သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်၏။
အလွန်တရာ လျင်မြန်လှ၏။

တုထန်ဟိုလည်း ခွေခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

သွေးကြောပိတ်ခံရသော်လည်း တုထန်ဟို၏ ဦးနှောက်မှာ
ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသေးသည်။

'အင်း...ကုန်လုံဝန်တာ ဟကယ်လျင်တာပဲ။ သူ့ကို ဘာမှ
ညာလို့မရပါလား'

သူသည် သွေးကြောပြန်ဖွင့်ရန် ကြိုးစား၏။

သို့သော် အချည်းအနှီးပင်။

သူ့ကံကြမ္မာသည် ဆိုးရွားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်သော်လည်း အဲဒီတော့အကြံရင်ကျက်သူသွေးအေးသူ ဖြစ်၍
ရှုံးနိမ့်ခြင်း၏အရသာကို အေးဆေးစွာစားပြီး အခွင့်အရေး
ကို စောင့်မျှော်နေလေတော့၏။

ထိုစဉ်....

'ငါကတော့ နေရာကောင်းကို ရွေးချယ်ပြီးပါပြီ။ သူတို့
တစ်တွေကို အဲဒီနေရာရောက်အောင် များခေဒ်နိုင်ဖို့ပဲ လိုတော့
တယ်'

'နေရာက ကောင်းသလား'

'တစ်ဖက်ကသစ်တော၊ တစ်ဖက်က မြစ်ရိုင်း လွင်ပြင်၊
အင်မတန်သင့်လျော်တဲ့နေရာ ငါ့ရေးဆွဲသားတဲ့ ပန်းချီကား
တို့ ကြည့်ဦး'

တုထန်ဟိုသည် သွေးကြောပိတ်ခံနေသည့်ကြားမှ ကုန်
လုံဝန်တို့ရှိသည့်နေရာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မုတ်ဆိတ်နှင့်လူပြည်သည့် စာရွက်ကြီးတစ်ရွက်ကို ကုန်လုံ
ဝန်က ဖိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေပေသည်။

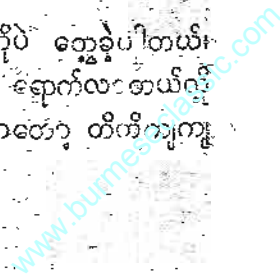
သူ စိတ်ကျေနပ်သွားသောအခါ ပန်းချီကားကို စားဖွဲ့
တစ်ခုပေါ်သို့ စာင်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်အား လှမ်း
မေးသည်။

'ဟုတန်း ဂိုဏ်းသားတွေအပြင် နောက်ထပ် တခြားဂိုဏ်း
သားတွေကို တွေ့ဆေးသလား'

မြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်က....

'ကျွန်တော်တော့ အဲဒီဂိုဏ်းသားတွေကိုပဲ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။
သတင်းအရတော့ တခြားဂိုဏ်းသားတွေပါ ရောက်လာတယ်လို့
ဆိုတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲဆိုတာတော့ တိတိကျကျ
မသိရပါဘူး'

၉၂ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းစောအင်း

'ကျွန်လူဂိုဏ်းက သူလျှိုနဲ့ခကာ တွေ့ပြီးပြီလား၊ သူနဲ့တွေ့ အခန်းကြီးတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ဆူ ဒီကိုးရက်နေ့မှာပြီ' ကုန်လုံဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ခါဆိုကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ဒီထဲခေါ်ခဲ့၊ ဒီမှာထဲ မေးမြန်းရော့တာ မေးမြန်းရမယ်'

တုထန်ဟိုရာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားနေသည်။

'ဟင်... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်၊ ကျွန်လူဂိုဏ်း အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်လိမ့်မယ်၊ ပညာရှိ ထန်ရွင်လဲရှိတယ်၊ ဒါတောင် ဒီဂိုဏ်းထဲ သူလျှိုနဲ့ တယ်ဆိုတာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးမိုး ဖြစ်ကုန်တော့မှပဲ၊ ဒီသူလျှိုဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါတို့ ရရင် သိုင်းလောကကြီးအတွက် သိပ်အကျိုးရှိလိမ့်မယ်'

ထိုစဉ် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက မျက်နှာပေါ်၌ အဝတ်နက်စည်းထားသူ လူတစ်ယောက် အား လက်တွဲ၍ ခေါ်ဆောင်လာ၏။

ကုန်လုံဝမ်းက...

'သူ့မျက်နှာပေါ်က ပဝါကို ပြောပေးလိုက်စမ်း'

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက အဝတ်ကို လျှင်မြန်ဆွဲလက်စွာ ပြောပေးသည်။

မျက်နှာနီနီတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

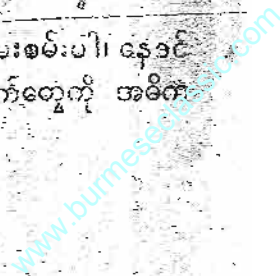
ထိုသို့ကား ကျွန်လူဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ ကံတော်စရာခံ ပေါ်ကျော်ပေါင်ပေတည်း။

တုထန်ဟိုရာ ထိတ်လန့်မှုမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သွား တာပင်။

'တကယ်လျှင် လူတွေပေးတဲ့မြစ်ခဲနတာကိုမှ ကျွန်လူဂိုဏ်း ကာ ရေတိမ်ခဲပြီ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် မုတ်ဆိတ်နက်နှင့်လူအားအမိန့်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် သူ အသုံးအနှုန်းမှာ အခြားလူမျိုးအပေါ် သုံးနှုန်း သည့် အသုံးအနှုန်းနှင့် ကွဲခြားမည်။

'နောင်ကြီး၊ သူ့ကို နည်းနည်း ပါးပါး မေးစမ်းပါ။ နေခင် ကြီးနဲ့ အစီအစဉ်မှာ အသုံးဝင်နို့ တဲ့ အချက်တွေကို အဓိက အားပြု ပေးပေါ့'

'ကောင်းပြီ၊ ငါ့နည်းနည်းပါးပါး ခေးမြန်းကြည့်မယ်'

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူသည် ပေါ့ကုံးပေါင်ရှေ့သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လှမ်း၏။

'ကဲ...ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ စကားပြောကြရအောင်'

ပေါ့ကုံးပေါင်က ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်....

'ဒီနေရာမှာ လူများတယ်၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို ပြောဖို့မသင့်ဘူး'

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူက သဘောတူသည်။

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခန်းမကြီးရဲ့အနောက်ဘက်မှာ အခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ သွားပြောကြစို့'

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူက ကုန်လုံဝမ်းအား အချက်ပြု၍ ထွက်ခွာ သွား၏။

ပေါ့ကုံးပေါင်နှင့် မှတ်ဆိတ်နှင့်လူတို့ အခန်းထဲမှထွက်သွား လျှင် ထွက်သွားချင်း ကုန်လုံဝမ်းက စားပွဲကိုလက်ဖြင့် အသာ ပုတ်လိုက်၏။

'အခု သိုင်းလောကမှာ ဝမ်းရိုက်ကို ခုခံဆန့်ကျင်နေတဲ့ အဓိကဂိုဏ်းက 'ကျူတာနိုက်'ဂိုဏ်း မဟုတ်လော့ဘူး၊ ဒီဆယ်နှစ်

အတွင်းမှာ အရမ်းအင်အားကြီးလာတဲ့ ကျန်လှိုက်ဟာ ငါ တို့ရဲ့ အဓိကရန်သူ ဖြစ်လာပြီ'

အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် ခေးလောကသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းက ဓာတ်ပြောသ၏။

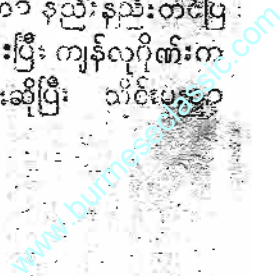
'ကျန်လှိုက်ဟာ သိုင်းပညာထူးချွန်တဲ့ သိုင်းသမားတွေ အများကြီး ရှိရုံမကဘူး၊ ပညာဉာဏ်ကြီးမားတဲ့ ထန်ရွှေဆိုတာလဲ ရှိနေတယ်၊ ကျန်လှိုက်ဟာ ငါ့ကို ခုခံအားချင်းကော၊ ပညာ ချင်းပါ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ သိုင်း သမား အားလုံးကို မင်းတို့ရဲ့စွမ်းအားနဲ့ သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်ဖို့လိုတယ်'

ထောင်အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် ကူပါချီက ရုတ်တရက် ထူရှပ်လျက် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းက ခွင့်ပြုစကားပြောသည်။

'ကူပါချီ၊ ဘာပြောချင်သလဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်တော် နည်းနည်းတင်ပြ ခင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ရက်ရက်ကိုချိန်းပြီး ကျန်လှိုက်က ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ချိန်းဆိုပြီး သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် မခံကောင်းဘူးလား ခင်ဗျာ'

မကောင်းဘူး၊ ဝါက အမြစ်မပြတ်ဘူး၊ ဝါက အမြစ်မပြတ်ဘဲ ကိစ္စမျိုး သိပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ သူတို့ကလဲ တစ်ယောက်ချင်း တိုက်မှာ ဟောတဲဘူး၊ အိုနဲ့သင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်၊ ဝါတို့ကလဲ သူတို့လိုပဲ တန်ပြန်ပြင်ဆင်ရမယ်။

ကုန်လုံဝင်သည် စကားကို ဝေတ္တုပြန်ပြီး သူ၏အတွင်းဝတ်ရုံထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်၏။

လက် ပြန်ထုတ်သောအခါ စာအိတ်လေးအိတ် ထွက်လာသည်။

သူက စာအိတ်လေးအိတ်ကို ထောင်ပြုပြီး...

‘မိစာအိတ်ဟော မင်းတို့ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လေးယောက်ကို ပေးဖို့ပဲ မင်းတို့ထမ်းဆောင်ရမယ့် ဘာဝန်တွေကို ဒီအထဲမှာတိတိကျကျရေးထားတယ်၊ က...တစ်ယောက်စီ ယူကြ။’

ကုန်လုံဝင်က စာအိတ်လေးအိတ်ကို ပစ်ပေးလိုက်ရာ စာအိတ်များသည် ခေါင်းဆောင်လေးယောက်စီသို့ ခွဲဝေရောက်ရှိသွားသည်။

ထောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကူပါချိုက စာအိတ်ကို မောက်မောက်စွာ အော်လိုက်၏။

‘မြတ်ရိုပ်းလွင်မြင်တိုက်ပွဲ ဆိုပါကလား’

ကုန်လုံဝင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘မှန်တယ်၊ မြတ်ရိုင်းလွင်မြင်တိုက်ပွဲပဲ၊ မင်းတို့လေးယောက်လုံး ကိုယ်စီတိုက်ပွဲဝင်ရမယ်။’

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လေးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက် အရပ်ကာ ဦးညွတ်ပြီး အာမဝန္တ ခံကြလေ၏။

‘စိတ်ချပာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အသက်ကို မစားနည်းဘူးဘဲ ခွပ်ရွင်ချွဲချွဲ တိုက်ခိုက်ပေးလို့ ကယ်ပေးပါဦးမယ်’

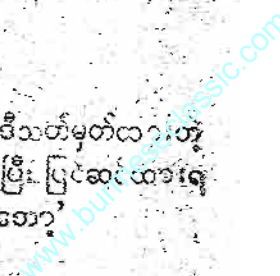
ကုန်လုံဝင်သည် ပါးစပ်ဟစ်၍ ရယ်မောသည်။

‘မျက်နှာတုကြီး ခွပ်ထားသဖြင့် ရယ်သော်လည်း ရယ်သည်ထက် မသာပေ။’

‘အားလုံးကို အားတိုင်းတယ်’

ကုန်လုံဝင်က ဆက်၍အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘အချိန်ဆိုတာ စော့ကယ်လို့မရှိဘူး၊ အဲဒီသတ်မှတ်ထားတဲ့ ပြင်မြင်မှာ ပြင်ဆင်ရောဂိုတာတွေကို သွားပြီး ပြင်ဆင်ထားရမယ်၊ မင်းတို့အားလုံး အဲဒီကို သွားကြပေစော့’

အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက် အလံအဖွဲ့ခွဲခင်း
ဆောင် လေးဆောက်တို့သည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး နောက် ထွက်
ခွာသွားလေဘေ့၏။

တုထန်တို့သည် ခြေသံများ ထပြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွား
သည်ကို ဂရုစိုက်၍ နားထောင်နေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းကမူ ထိုလေးယောက်ကို အစအဆုံး တွေ့မြင်နေ
ရဟန်တူ၏။

အတန်ကြာခေးကြည့်ပြီးသောအခါ၌ သူ့ဇနီးအား တီးတိုး
ပြောလျက် ပေါ့ပါးသောအဟုန်ဖြင့် ခန်းမအပြင်သို့ လိုက်ထွက်
သွားလေ၏။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တုထန်တို့ ချက်လုံးကို ဧခုစောင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုယ်ရံတော်
ဆယ်နှစ်ယောက်သည် ခန်းမကြီးထဲ၌ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ
ရပ်၍ စောင့်ရှောက်နေကြကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ခန်းမကြီးရှိ အနောက်ဘက် အဆောင်ထဲသွားပြီး စကား
ပြောတဲ့ မုတ်ဆိတ်နက်နဲ၊ ပေါ့ကုံးပေါင်လဲ ခုထက်ထိ ထွက်
မလာကြသေးဘူး၊ တာတွေများ ဒီလောက် ပြောနေသေး
မသိဘူး’

သူသည် ဆစ္စာဖောက် ပေါ့ကုံးပေါင်အကြောင်း တွေးနေ
နေဖြင့် သူ၏မေရေးရှင်ရေးကိစ္စကို မေ့လျော့နေမိ၏။

ထူးခြားသည့်အချက်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်ပင် ဖြစ်၏။

သူမသည် ဝင်စကတည်းက ပန်းပုရုပ်ကြီးကို ချထားသည့်
လေး လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

အတန်ကြာမှ သူမ၏ လက်ကို ခေ့ယမ်းပြီး ကိုယ်ရံတော်
ဆယ်နှစ်ဦးအား အမိန့်ပေးလေ၏။

‘မင်းတို့ ဆယ်နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်ထွက်ကြ၊ ဝါ အေး
အေးဆေးဆေး နေချင်တယ်’

ကိုယ်ရံတော် ဆယ်နှစ်ယောက်သည် မည်သည့် စကားမျှ
ပြောရုံဘဲ အရှိအသေပေးပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

တုထန်တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားရန် အမိန့် ပမာရှိသဖြင့်
တုထန်တို့အား ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သည်အတိုင်း စားပန်းခဲကြ
သည်။

‘ကုန်လုံဝမ်းကမူ လူတိုင်းအပေါ်မှာ မာရေကျောရေ သက်
သယ်၊ သူ့ဇနီးအပေါ်ကျတော့ အတော်ကလေး ကြင်ကြင်
အာရုံပုံရတယ်’

၁၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တုထန်ဟို တွေးတောနေစဉ်မှာပင် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းသော ပေလွယ်သည် ပျံ့လွင့်လာလေတော့၏။

တုထန်ဟိုသည် ပေလွယ်ကြားရာသို့ လိုက်လံရှာဖွေရာ ထိပင်လွယ်ခွင့်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော် ဖြစ်နေကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိခဲ့လေ၏။

ပေလွယ်မှာ လွန်စွာ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှသည်။

တုထန်ဟိုပင်လျှင် ပေလွယ်ကို ကြားရပြီးနောက် ပူဆွေးတစ်ခုကို ခံစားရသလိုဖြစ်လာ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကတော်...ဒီလို ပူဆွေး ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ တေးသံမျိုးကို မမှတ်ပါနဲ့တော့။

တုထန်ဟိုမှာ မျက်ရည် ကျလှလှအထိ ခံစားလာရသဖြင့် အော်ဟစ်တားဆီးမိတော့သည်။

တုထန်ဟို၏ အော်သံကြောင့် ပေလွယ်သည် ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

သို့သော် ချွန်ချင်းလိုလိုပင် ပေလွယ် ပြန်ပေါ်လာ၏။

ဆူညံတစ်ကြိမ်တွင်ပင် ပေလွယ်သည် လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲဖွယ် အသံမှတုတ်တော့ပေ။

သံစဉ်များကလည်း အလွန်တရာ ထူးဆန်းသည်။

တန်ခိုးအပြင် အပြောင်းအလဲ အလွန်မြန်သည်။

ထိုသံစဉ်ကို လိုက်ပြီး တုထန်ဟိုမှာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်၊ လျှော့ချိန်လိုက်ဖြင့် အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်ပေးမိသည်။

ဤပေလွယ်သည် စိတ်တက်ကြမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

အားမာန်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

အဝကို အနိုင်မခံအရှုံးမပေး ရှင်ဆိုင်မည်ဟူသော အသိမျိုး ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

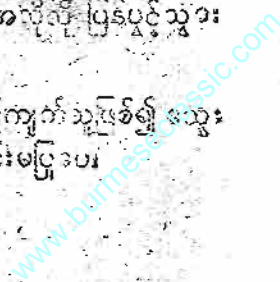
တုထန်ဟိုမှာ တခင်အတွင်း ပေလွယ်၏ သိန်းချုပ်မှုကို ခံလို သရလေ၏။

‘ဟင်’

တုထန်ဟို အံ့ဩသွား၏။

သူ၏ ပိတ်နေသည့် သွေးခကြားများ အလိုလို ပြန်ပွင့်သွားလေပြီတကား။

ဆူညံ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူဖြစ်၍ သွေးခကြားများ ပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း လှုပ်ရှားခြင်းမပြုပေ။

ကြောမီ ပလွယ် ရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်၏ လျှို့ဝှက်သော အဆင်အပြင်သည် အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်း၏။

ထိုအချက်ကို တုထန်ဟို တုတ်ဖော်ချင်သော်လည်း သူမ၏ ကျေးဇူးတရားကြောင့် ဖော်ထုတ်ချင်သည်ဆန္ဒကို မျှီသိပ်လိုက် ရတော့သည်။

သူ့ဆွေးကြောများကို ပြန်ပွင့်သွားစေနိုင်သည်။ အဓိက အကြောင်းတရားမှာ ပလွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်က သူ့အား အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ကူညီသည်ကို ဆွဲနားမလည်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျေးဇူးကတော့ တင်ရပေမည်။

တုထန်ဟိုသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်က သူ့အား မည်သို့ဟုပြန်မည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်သည် သူ့ ထလာသည်ကို မြင်သော အခါ သလွန်ပေ၍ ဖြည်းညင်းစွာပြောပြီး အနောက်ဆောင်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

တုထန်ဟိုမှာ စဉ်းစားရတော့သည်။

အဲဒီအဆောင်ထဲကို ပေါ့ကူးပေါင်တို့ ပင်သွားကြတာပဲ။ အခုအချိန်မှာတော့ သူ့ထို မြို့ချင်မှ နှိပ်ဘာပယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်က ငါ့ကိုတုတ်လမ်းပြတာလမ်းမထိဘူးလို့ကံကြည့်ရင်ကောင်းပေ။

တုထန်ဟိုသည် နောက်ဆုံး၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော် ဝင်သွားသည့် အပေါက်ထဲသို့ လိုက်ဝင်သွား၏။

ထိုအဆောင်ထဲ၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်သည် မရှိ၊ ပေါ့ကူးပေါင်တို့သည် မရှိတော့ပေ။

ရှေ့ဆက်လျှောက်သောအခါ မြေအောက်ခန်းသို့ ဆင်းရသည့် လှေကားထစ်များကို တွေ့ရမည်။

တုထန်ဟို ခတ္တစဉ်းစားမည်။

သူ့ထို ဝါကိုမမ်းထားတပေ။ သတ်ချင်ရင်လဲ လွယ်လွယ်ကလေးသတ်နိုင်တယ်။ မြေအောက်ခန်းထဲ အကျဉ်းချုပ်အထွက်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော်ဟာ ဒီလို တကူးတက လုပ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တုထန်ဟိုသည် ရဲရဲတင်းတင်းပင် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားမည်။

မည်းမှောင်သော မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ ဆက်လက်လျှောက်
သောအခါ မြေတိုက်ခန်းမဟုတ်ဘဲ မြေအောက်ဥမင်လမ်းသာ
ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လေသည်။

မြေအောက် ဥမင်လမ်းကား အလွန်တရာ ရှည်လျားလှ၏။
ဤတစ်ဖက်၌ ဆုံးမှဆုံးပါးတော့မသေးဘဲ ထင်မှတ်ရလောက်
အောင် ရှည်လျားသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ အသင်းရောင် ကျက်ကျက်ကလေးတွေ
လိုက်လေဖြင့် ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်
ရသည်။

ကူသည် လေ့ကားထစ်ကလေးများကို ဆက်တက်လာပြီး
နောက်မှ ထံခါးကိုတန်းတင်လိုက်သည်။ ထိုအပေါက်မှအေးမြ
လတ်ဆတ်သောလေကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။

ညအချိန်လည်း မဟုတ်တော့ပေ။
ခုံနက်မိုးသောက် အသင်းရောက်နေပေပြီ။

အင်း... ဒီနေရာဟာ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ စခန်းနဲ့ သိပ်ကွာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစောင့်အရှောက်တွေ မှီခိုနေဦးမှာ သေချာ
တယ်။ ဒီနေရာမှာ ပြေးလွှားသွားတာထက် ဣန္ဒြေရရ သွား
တာကပိုကောင်းတယ်။ ခါမှ အစစ်အသစ်အေးအမြန်းအခံရ
ဘဲနဲ့ ထွက်မြောက်နိုင်မှာ။

တုလန်ဟိုသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူဖြစ်၍ ခပ်အေး
အေးပင် လျှောက်လာသည်။

ထုတ်သီးထုတ်ပျာပုံစံသည် လုံးဝမရှိပေ။

သူသည် စိတ်ထဲမှကျိန်၍ပြောလိုက်၏။

‘ဂိုဏ်းကျပ်ကြီးကတော့၊ ခပ်ပျားရဲ့ကျေးဇူး ခြံ၊ မားလှ
ပါတယ်။ ကျုပ်ကဲ့သို့ ကွန်လုံဝမ်စစ်ခင်းရင် မသေရမပေါက်
လူလျှိုဆိုတာ သိသွားပါလိမ့်မယ်။ ခုလိုကယ်လက်တဲကျေးဇူး
ကို ယစ်နေ့မှာပြန်ဆင်မယ်လို့ ကျုပ် ကတိပေးဖို့ကတိဖြစ်ချာ’

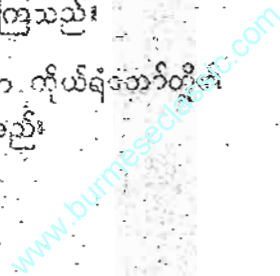
သူ့လျှောက်သွားနေသည့် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် အင်း၌ထပြန်
ကိုယ်ရဲအောင်မှူးစွာ အစောင့်ကြပ်နေကြသည်။

အချို့မှာဆစ်ပင်ပေါ်၌၊ အချို့မှာ ပင်စည်ဘေး၌၊ အချို့
မှာ ချုံဖုတ်ဘာဝဲ၌ မုန်းကွယ်ပြီး အစောင့်ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော် မည်သူကမျှ တုလန်ဟိုအား မတားဆီးကြပေ။
မည်သည့် နံ့သမ္မု ရန်သူနယ်ပယ်အတွင်း၌ ဤသို့ အေးအေး
အေးအေး လမ်း၌လျှောက်နေလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ဤသို့ အစောင့်များက တွေးတောနေကြသည်။

ထိုပြင် တုလန်ဟိုဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ ကိုယ်ရဲအောင်တို့၏
အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဖြစ်နေပေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းနယ်ပယ်မှ လုံးဝလွတ်မြောက်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ သူလည်း ကိုယ်ဖေဘွဲ့ပညာသုံး၍အပြေး ခရီးဆက်ရတော့သည်။

ပြေးလွှားရင်း....

'အင်း...ငါ့ဖတ်စုံက ကိုယ်ရဲတော်... ထံစုံ ဖြစ်နေတယ် ကျွန်ုပ်တို့၏ သားတွေတွေ့ရင် ပြဿနာဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့်ခက်တာက ဒီအဝတ်အစားတွေကို လွဲလွယ်ဖို့မလွယ်တာပဲ။ အင်း... ပြဿနာဖြစ်တာမှဖြစ်ကော့ ငါ့သိထားရသမျှကိုဘော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ကိုသွားပြီး သတင်းပို့ပေးရမှာပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်တို့၏ တစ်ဂိုဏ်းတည်းအတွက် သတင်းပေးဖို့တော့။ ခိုင်လောက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကယ်တင်မယ့် သတင်းပေးဖြစ်တယ်'

တုထန်ဟိုသည် အနား ပတ်ဝန်းကျင်၌ ယာတောအိမ်ကလေးတစ်လုံးတလေများ တွေ့ရနိုးဖြင့် ပြေးသည့်အချိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။

သို့သော် မည်သည့်ယာသမားအိမ်မျှ မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် ဆစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်စည်အကွယ်၌ ဝင်ထိုင်ကာ အတ္တအနားယူလိုက်သည်။

ဤသို့အနားယူခြင်းက သူ့အတွက် မကောင်းသွား၏။

အကြောင်းမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ အသွန်တရာလျှင်မြန်သောလူတစ်ယောက် ပြေးလွှာ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

တုထန်ဟို အံ့အားသင့်သွား၏။

'ဟ... မြန်လှချည်လား။ ကိုယ်ဖေဘွဲ့ပညာသုံးပြီးပြီးတာလဲ မြန်တာပဲ။ ဒီလူကတော့လွန်တယ်၊ ဟာ...ဟုတ်ပြီ သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့၏ရဲ့ ခြေမြန်တော် ပေါ့ကုံးပေါင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တာဖြစ်လို့သူက ငါ့နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကလဲ သိတူး'

တုထန်ဟိုသည် ချက်ချင်း ပြေးလိုက်တော့၏။

ညှိသော် ပေါ့ကုံးပေါင်ကို သူမခီပါ။

အချိန် ကြာလာသည်နှင့် အမျှ သူသည် တဖြည်းဖြည်း နောက်၌ ကျန်ရစ်တော့သည်။

နောက်ဆုံး ပေါ့ကုံးပေါင်ကို လုံးဝ မမြင်ရတော့ပေ။

ရှု...တကယ် မြန်ကဲကောင်ပဲ၊ ဒီလိုကောင်မျိုး...
ဖောက်ဖြစ်နုတာ ပိန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘာပဲပြန်ပစ်
ငါ့လဲ ဒီသမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ လိုက်ရမှာပဲ၊ ဒါမှ ကျန်လှ
ဂိုဏ်းဆီ တန်းရောက်နိုင်မှာ

မပေါက်ပေါင် ဤသို့ အလျင် ချောက်ရှုံ့သွားသည့် အတွက်
တူတန်ဟိုအခေဖြင့် သိပ် စိတ်မချမ်းသာလှပေ။

ပေါက်ပေါင်အခေဖြင့် လူကိ မတ်မိကောင်း မတ်မိနိုင်
ပေသည်။

ဤသို့စဉ်းစားရင်း ပြေးလွှားလာခဲ့ရာ လမ်းသုံးခုရှိချောက်
ရှိလာ၏။

မည်သည့်လမ်းသို့လိုက်ရမည်ကို တွေးခဲ စဉ်းစားနေစဉ်
မှာပင်...

မေး...ဘယ်သူလဲဟေ့

အော်ဟစ် မေးမြန်းသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်
လာလေ၏။

'ဒီလူဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းက ကမ်းသမားပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါ
ကြောက်ရမယ့်ကျန်လှဂိုဏ်းသားမဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းဂိုဏ်းသားလို့
ခေါ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းသားတွေကိုပဲ ကြောက်ရမယ်'

အပေါက်အပြု အဖာအထေးများစွာပါရှိသည့် မီးခိုးရောင်
ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကောင်ခဲငှား
တစ်ချောင်းဖြင့် သူ့ ခဲရှုမှ တားဆီးလျက် ရှိနေလေ၏။

ဤပုံစံကား ကျန်လှဂိုဏ်း သားတို့၏ ပုံစံပေတည်း။

တူတန်ဟိုမှာ ကျန်လှဂိုဏ်းသားကို တွေ့မြင်လိုစိတ်ရသဖြင့်
စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

ကျန်လှဂိုဏ်းသားက...

'ခင်ဗျားရဲ့အဝတ်အစားကတော့ မကောင်းဆိုးပါးဂိုဏ်းရဲ့
အစားအစားပဲ၊ တူနဲ့လုံခမ်းနဲ့ ကိုယ်ရဲ့အတိတ်က တစ်ယောက်
ယောက်ဖြစ်နေတာတော့ သေချာနေပြီ၊ ဘာကိုစွန့် ဒီဘက်ကို
နယ်ကျော်လာတာသဲ'

တူတန်ဟိုက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သေချာအောင် ပြန်ပေးလေ၏။

'ခင်ဗျားဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းသား မှန်ပါတယ်နော်'

ထိုလူက တမားတားရယ်ပြီး...

'ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားပဲ ပြန်ကြည့်ပါ တော့ဗျား၊ ကျန်လှူဂိုဏ်းသား ဟုတ်မဟုတ် အဝေးကမြင်နိုင်ပါတယ်'

'အဲဒီအဝတ်အစားကိုပဲ ယုံရတာပေါ့ဗျာ၊ တခြားဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီအဝတ်အစားဝတ်ပြီး အယောင်ဆောင်နေရင် တယ်နွယ်လုပ်မလဲ'

ကျန်လှူဂိုဏ်းသားသည် တွေ့ဝေစဉ်းစားသွား၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ကျန်လှူဂိုဏ်းသား အစစ်ပါဗျား၊ ခင်ဗျားစိလီမေးနေပုံ ယောက်ျား ခင်ဗျားမှာ အထူးကိစ္စစစ်ခွင့်တော့ ရှိနေပုံရပြီ'

ဤသို့ တွေးခေါ်နိုင်ခြင်းအတွက် ကျန်လှူဂိုဏ်းသားကိုပင် ချီးကျူးရပေမည်။

များသောအားဖြင့် သိုင်းလောကမှ သိုင်းသမားများသည် မိမိတို့နှင့် ဂိုဏ်းချင်းမတူလျှင် ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်လေ့ ရှိကြပေသည်။

ကျန်လှူဂိုဏ်းသားကမူ ရန်သူဟု ခံသတ်မှတ်သေးသည့်အပြင် အခြေအနေများကို စေ့ငုစုံစမ်းနေပေသေးသည်။

တုဆန်တိုက်....

'ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကျန်လှူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုဆန်ထုံနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်၊ တွေ့ခွင့်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါလားဗျာ'

'ခင်ဗျားနာမည်၊ ယေရ်ဘူးလား'

'သိရပါတယ်၊ တုဆန်တိုက်'

'ကိစ္စက အရေးကြီးလို့လား'

'ကြီးတာပေါ့ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ ကျန်လှူဂိုဏ်းအတွက် သာမက ဘူးထိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ အရေးကြီးပါတယ်'

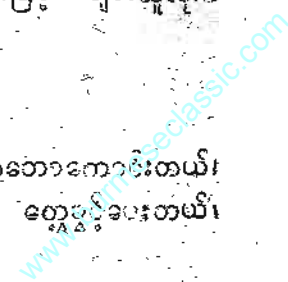
'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားမှာ ရှိသမျှထက်နက်ဆုံးကို ထားခဲ့ရမယ်'

တုဆန်တိုက်သည် အတွေ့အထူးစကားမပြောတော့ဘဲ သူ့ခါး၌ ဗတ်ထားသည့် ကျောပုတ်ကို ဖြုတ်ယူကာ ကျန်လှူဂိုဏ်းသား၏လက်သို့ လွှဲပေးလိုက်သည်။

ကျန်လှူဂိုဏ်းသားက သူ၏တောင်ခွေးဖြင့် ချိတ်ယူလိုက်သည်။

ကျန်လှူဂိုဏ်းသားက....

'ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အလွန်သဘောကောင်းတယ်၊ သူနဲ့တွေ့ဆုံခွင့် ငွေသင်းတဲ့လူ မှန်သမျှကို တွေ့ခွင့်ပေးတယ်။

၁၁၂ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ အရင်ကလို လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရန်သူတွေကလဲများနေတယ် ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ လက်နက်သိမ်းချတာပါ။ ဒါတင်မကသေးဘူးဗျ။ နေ့ရက် စည်းကမ်းတစ်ချက် ကျန်နေပါသေးတယ်။

တုယန်ဟိုက လျင်မြန်စွာပြောင်း

စာနိဗ္ဗာန်ကမ်းချက်ကို ပြောသာပြောပါဗျာ။ ကျုပ်အဖို့ တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထံနဲ့ မြန်မြန်တွေ့ဆုံဖို့ အရေးကြီးတယ်။

အားတော့ နာပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှေ့ပင်ခွင့်ခွင့်အတွက် လက်နက်ဖက်ကို ကြိုးအတုပ်ခံပါမယ်။ အဲဒါကို သဘောမထူရင်တော့

သဘောမထူတဲ့နဲ့ ကျုပ် ပြန်ထွက်သွားရင်ကောဗျာ။

မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းတွေရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အရာဆိုရင် တော့ ခင်ဗျား ဘယ်ပြန်ထွက်သွားနိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်တို့ကတော့ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်း မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီလိုမလုပ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ကျားပွတ်ကို ပြန်အပ်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးမှာပါ။

ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းထားပြီးပြီလို့ ဆိုတာလား။

ကျန်လူဂိုဏ်းသားက ခေါင်းညိတ်ခိုင်း။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လေချွန်ပိုက်သည်။

လေချွန်သံသည် အလွန်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျန်လူဂိုဏ်းသားဝါးလေးကသည် ပတ်ခန်းကျင်၌ သစ်ပင်များ အကွယ်မှ ထွက်လာကြ၏။

ကျုပ်တို့က လူများပေမယ့် ခင်ဗျားကို အနိုင်တိုက်နိုင်မယ်လို့ သေချာပေါက် ဖယ်ကြည့်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကလဲ အနိုင်ကျင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကို သဘောရမှာပါလား။

တုယန်ဟိုသည့် ထွက်ပေါ်လာသ ဝါးလေးကတို့ကြည့်ပြီး ပို့၍ ကျေနပ်သွား၏။

ကျန်လူဂိုဏ်းသားများပြင်ကြောင်း သေသေချာချာသိလိုက် ရှေ့ပြစ်သည်။

ခေါင်းအစာပင်ဖြစ်သူ ကျန်လူဂိုဏ်းသားရှေ့သို့ ထိုးသွားပြီး သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို စုံထူး၍ ရှေ့သို့ထိုးပေးလိုက်၏။

သူ့ရှာရေထဲရင် သူ့ထုံးစံ လိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ရှေ့ပေါ် ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလို ချည်နှောင်ပါ။ ကျုပ်ကို လုံးဝသားမနှာပါနဲ့။

၁၁၅ ကတ္တသိုက်နေလင်းအော့

ကျန်လှဂိုဏ်းသားသည် လွန်စွာစိတ်သဘောထားပြည့်ဝဟန် တူသည်။

တုထန်ဟိုအား ပြုံးကြည့်ပြီး သူ့ဓား၌ ချည်ထားသည့် ကြိုးနက်ကလေးကိုထုတ်ကာ တုထန်ဟို၏လက်နှစ်ဖက်ကို တင်း ကျပ်စွာ တုပ်နှောင်လိုက်၏။

‘ကဲ...ရပါပြီ၊ ကျုပ်နောက်က လိုက်လာခဲ့ပါတော့’

တစ်မိုင်ခန့် လျှောက်ပြီးသောအခါ ကြီးမားသော တဲကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ကျန်လှဂိုဏ်းသားက တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

တဲတံခါးပွင့်လာသောအခါ မျက်နှာနီနီကြီးပေါ်လာ၏။

တုထန်ဟို လန့်သွား၏။

ထိုသူကား ပေါ့ကူးပေါင်ပေတည်း။

‘ကောင်းရော၊ ဒီလိုသစ္စာဖောက်မျိုးက အိုယန်ထိုဓားမှာ အခြံရှိနေသတဲ့၊ အိုယန်ထိုကို ထုတ်ကြံချင်ရင် လွယ်လွယ် ဖလေးပဲ’

တုထန်ဟို တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ပေါ့ကူးပေါင်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဟင်...ဒီအခါကင်က ကုန်လုံခမ်းခွဲဂိုဏ်းက ကိုယ်ကျုပ်အင်္ကျီ နက် ကိုယ်ရံထော်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုးရာကလာရဟာလဲ၊ နှိပ်မြန်သတ်ပစ်လိုက်စမ်း’

ကျန်လှဂိုဏ်းသားသည် သူ့အထက် ဂိုဏ်းသား၏ဓားမိန့်ကို အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဖိဆန်နေသည်ကို တုထန်ဟို တွေ့ရှိရလေ၏။

‘သတ်လို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ သူဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းက သတ်မှတ် သားတဲ့စည်းကမ်းကို အပြည့်အဝလိုက်နာပြီးပြီ၊ သူ့ကိုဂိုဏ်းချုပ် ငြိုးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့သယ်’

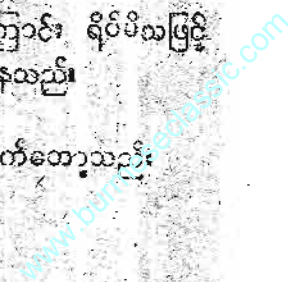
‘စည်းကမ်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ မသတ်ဘူးဆိုရင် သူ နတ်လုံးကို ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်’

‘တာ...ဒီဇို့တော့’

‘ဒီလိုတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းကို အပြစ်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါ့မင်းကိုယ်စား အပြစ်ခံယူမယ်’

တုထန်ဟိုသည် အခြေအနေမကောင်းကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် အသွင်းအားကို တိတ်တဆိတ်စုစည်းထားနေသည်။

ထို့နောက် ခပ်ခိုင်းခိုင်းပင် ပြောချလိုက်တော့သည်။

၁၁၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောဝင်

မင်းလိ ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့ စာစွဲဖောက်က ငါ့ကို ခုကွပေး
ရမှာလား၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့သေမှ မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ လုံ
မယ်လို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား

တုထန်ဟိုသည် ပေါ့ကုံးပေါင်ဒေါသတကြီး ထိုက်ခိုက်လေး
မည်ကို အဆင့်စောင့်ကြိုထားလိုက်၏။

သို့အော် သူထင်သလို ဖြစ်မလာပေ။

ပေါ့ကုံးပေါင်၏မျက်နှာ၌ ဒေါသအရိပ်အယောင် လုံး
ဝင်လာပေ။

‘ဇီလူ့အာ ရှားနေတဲ့ရတယ်၊ ကွန်လုံဝမ်းဟာ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေ
ကို အဆိပ်ခွံ ထိန်းချုပ်တတ်သတဲ့၊ အဆိပ်ပြေဆေး မယောင်
ရင် ရှားသွပ်ပြီး သေရင်ခသာ၊ မသေရင် အသားတွေ ပုပ်ဆွေ
ပြီး သေရသတဲ့၊ ကဲ...ကဲ...ဇီလူ့ခသေခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှေ့က
မြန်မြန်ပို့လိုက်မင်းပါ’

တုထန်ဟိုမှာ ပေါ့ကုံးပေါင်၏စကားကို ကြားပြီးနောက်
ကြက်သေ သေသွားလေတော့၏။

လုံးဝစကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

အခန်း (၉၁)

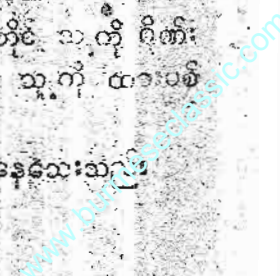
အတွင်းသူချို ယဉ်စွာဖောက်

တုထန်ဟိုအား ခေါ်ဆောင်လာသည့် ကျန်လှဂိုဏ်းသား
သည်လည်း စကားအမျိုးမျိုးပြောနေသည့် ပေါ့ကုံးပေါင်အား
ညွှာ ကြည့်မိလေ၏။

‘ဇီလူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့သတင်း ပို့ရော့ဖွယ်လို့ ကျွန်တော်
အပါအဝင် ခုလို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ ပို့ခွင့်ရတယ်ဆိုရင်...’

ပေါ့ကုံးပေါင်က ကြားဖြတ်၍ ပြောလေ၏။
‘ရတယ်...ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးရှေ့ ရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ သူ့ကို ထားပစ်
တော့’

ထိုဂိုဏ်းသားသည် ချီတိုချတို စဉ်းစားနေသေးသည့်

၁၁၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတန်ကြာပြီးမှ တုထန်ဟို၏ ကျောပုတ်ကို ပေါ့ကုံးပေါင်လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

'ကျောပုတ်က သူ့ လက်နက်ပါ။ နောင်ကြီးလက်ထဲ တစ်ခုတည်း ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်'

ပေါ့ကုံးပေါင်က ကျောပုတ်ကို လက်ခံယူလိုက်၏။

တုထန်ဟိုအား ခေါ်ဆောင်လာသည့် ဂိုဏ်းသားက တုထန်ဟိုအား နှစ်သိမ့်မှုပေးပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

'မိတ်ဆွေ...ခင်ဗျား ဘာမှပူပါနဲ့၊ ယောဒီက နောင်ကြီးပေါ့ကုံးပေါင်က မိတ်ဆွေကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခရှေ့အရောက်ဆောင်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်'

တုထန်ဟိုက အာမျှ ပြန်မပြောပေ။

ငြိမ်သက်စွာ စောင့်၍ နားထောင်နေသည်။

ထိုလူသည် ကျောပုတ်ပေးအပ်ပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ထိုလူ့စဉ်းကမ်းသွားသောအခါ ပေါ့ကုံးပေါင်က စက်စက် ရယ်လေ၏။

'ဟေ့ ကောင်... မင်းတိုယ်ပင် လည်လှပြီဆိုပြီး လူ့စွာလုပ်တဲ့ ကောင်၊ ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ ငေးလက်မှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးက ဓားကယ်ကြိုးကျွဲ အတွင်းအားထုတ်ပြီး တွယ်လိုပဲ ဖြတ်ဖြတ် မပြတ်နိုင်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဆင့် ရောက်နေရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ကွာ'

တုထန်ဟိုက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလေ၏။

'ကျုပ်လက်ကကြိုးကို မဖြေလဲ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို မနိုင်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်က လူတော်ကြီးဟုတ်ပေမယ့် သိပ်ညှိတဲ့ လူလဲမဟုတ်ဘူး'

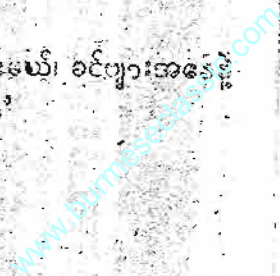
'ဟား...ဟား...ဟား၊ တော်တော်အပြောကြီးပဲ ကောင်၊ သိပ်မကြီးကျယ်နဲ့'

'ခင်ဗျားက ခြေမြန်တော်ဆိုတော့ ကျုပ်အားနဲ့ ခင်ဗျားကို လှုတ်အောင်မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ကျုပ်ထွက်ပြေး နာကိုလော့ ဖိတ်မပူပါနဲ့၊ အဲ...ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်တိုက်ရင်လဲ ခင်ဗျား အတွက်တော့ သိပ်အခြေအနေကောင်းမယ် မထင်ဘူး'

'တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်ပဲ'

'ခင်ဗျားကို ကျုပ် မေးခွန်းနှစ်ခု မေးမယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို သတ်နိုင်မယ်ထင်ရင် ဖြေပေါ့ဗျာ'

'မေးစမ်း'

'ကျုပ် ဒီလောက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောနေလျက်နဲ့ ကျုပ်စကားသံကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက အာဖြစ်လို့ မကြားဘာလဲ'

ပေါက်ူးပေါင်က ရယ်ခင်း

'ဟား...ဟား...ဟား... မင်းကိုယ်မင်း သိပ်တော်တော်လို့ ထင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ...အခုကြည့် မင်းရုန်းစားသာသမ္မတအားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ဗားပြန်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ငါ့ထက် မတိုက် လောက်ကလေး နောက်ကျ သွားတာကိုးကွဲ'

'ဘာ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ခုတူဆောက်သွားပြီလား'

ပေးတူးမပေါင်က ကျေနပ်စွာ ရယ်သည်

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတစ်ယောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပါတယ်ကွာ'

တုထန်ဟိုက တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း ပြောမိ၏။

'ပညာရှိထန်ရှင်လို့လူမျိုး ဒီမာရီနုလျက်နဲ့ မင်းလို ကောက်ကျစ်တဲ့လူမျိုး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအေးမှာ ရောက်နေနိုင်တာကတော့ အတော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းနေတယ်'

တုထန်ဟိုသည် ပေါက်ူးပေါင်အား လေးစားစွာမဆက်ဆံတော့ပေ။

'ဟေး...မင်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကိုရော ပညာရှိထန်ရှင်ကိုပါ နောင် ဘယ်တော့မှ တွေ့ခွင့်မရှိတော့ဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကို ငါ့ထက်ပစ်တော့မှာမို့လို့ပဲ'

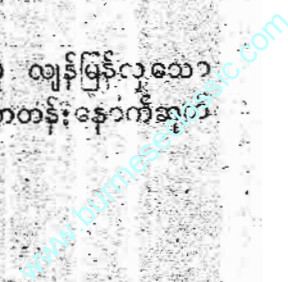
ပေါက်ူးပေါင်ကလည်း ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် ဘုထန်ဆိုအား ကျားပုတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် ဤတိုက်ကွက်ကို မျှော်စင်ပြီးသား ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကြောင့် ပေါက်ူးပေါင် ရိုက်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကလည်း တစ်ချက်မျှ ရှောင်တိမ်းပြီး ပေါက်ူးပေါင်၏ လက်ရင်းသို့ ခုန်ဝင်ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တုထန်ဟို၏ ခြေထောက်က ပေါက်ူးပေါင်၏ ခြေကောက်ပင် ကန်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။

ပေါက်ူးပေါင်မှာ တုထန်ဟို၏တုံ့ပြန်မှု လျှန်မြန်လှသောကြောင့် ခြေကန်ချက်မထိအောင် ကနန်းကတန်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရတော့သည်။

တုထန်ဟို၏ ဇေဝ်ခြေကန် တိုက်ကွက်သည် အလွန်သမာ
သုံးခဲသောတိုက်ကွက်ဖြစ်၏။

အထက်အန္တရာယ်နှင့်ကြုံယောအခါမှ ထုတ်သုံးတတ်သဖြင့်
သက်စောင့်တိုက်ကွက် ဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ထိုတိုက်ကွက်မှာ ခြေထောက် တိုက်ကွက်ချည်း သက်သက်
ဖြစ်၍ တုထန်ဟိုကဲ့သို့ လက်ကံကြီးချည်ခံထားရသူအပွို အလွန်
တရာ အလုံးတည့်သော တိုက်ကွက်ဖြစ်ပေသည်။

တုထန်ဟိုသည် ခြေကန် တိုက်ကွက်ဖြင့် တစ်ချက်တည်း
အသုံးစီးရသည်နှင့် ချက်ချင်းလိုလိုပင် မနားတမ်း ဝင်တိုက်
တော့၏။

ပူးကပ်ခွန်ပျံ ခြေခတ်ခြင်းဖြစ်၍ ကျာပုတ်မှာ အလုံးမဝင်
တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ပေါ့ကူးပေါင်မှာ အသေအသဲ ရွှောင်တိမ်
ခနရတော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် ဤတိုက်ပွဲက မြန်မြန်အပြီးသတ်နိုင်မှ သူ
အတွက် အခြေအနေကောင်းနိုင်မည်ကို သိသည်။

သို့သော် လက်နှစ်ဖက် မထွတ်လပ်သဖြင့် ပေါ့ကူးပေါင်
ကဲ့သို့သာ လူမျိုးကို လွယ်ကူစွာ ပဲ့သိမ်း၍ ခေါ်ခံကြောင်းကို
လည်း သဘောပေါက်နေ၏။

‘အင်း... ဒီအတိုင်း တိုက်ခွေလို့ကတော့ သူကလဲ အပြင်း
အထန်ခခံနေမှာပဲ။ ပရိယာယ်သုံးရမယ်။’

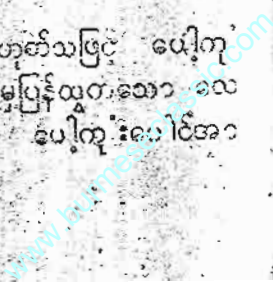
တုထန်ဟိုသည် ပရိယာယ်သုံးရမည့်အကွက်ကို စဉ်းစားမိခဲ့
သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ပေါ့ကူးပေါင်က သူ့အား ရောက်ဝါးဖြင့်
ရိုက်ချ၏။

တုထန်ဟိုသည် တခင် အဖျားအနားအထိခံပြီး လှဲချလိုက်
တော့သည်။

ဝန်းခနဲ မြည်တည်းသံနှင့်အတူ တုထန်ဟို လဲကျသည့် ခု
ရာသို့ ပေါ့ကူးပေါင် လျင်မြန်ဖျော်လတ်စွာ ရောက်ရှိလာ၏။
သူသည် တုထန်ဟိုအား အသေသတ်ရန် ချဉ်းကပ်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

တုထန်ဟိုသည် တကယ်ထိခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ပေါ့ကူး
ပေါင်အနားရောက်သည်နှင့် လေးကိုင်းမှပြန်ထွက်သော ခလ
ညှိကြီးကဲ့သို့ လျှပ်ထုတ်ပြန် ခုန်ထကာ ပေါ့ကူးပေါင်အာ
ကန်ပင်တိုက်သည်။

‘ဝန်း’

ပေါ့ကုံးပေါင် လှင့်စဉ်သွားသည်။

သိုင်းသမားတို့၏ ရုံးတစ်လှည့် နိုင်တစ်လှည့် ဘဝမှာ ဤ အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

အနည်းငယ်တတ်လစ်သွားသည်နှင့် ပေါ့ကုံးပေါင် တစ် ဝေယက် ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ပေါ့ကုံးပေါင်မှာ လက်မောင်းရင်းရှိ ချွန်ခန်းသေးကြော ကို ထိထိမိမိကြီး အကန်ခံလိုက်ရသဖြင့် နောက်ထပ် ပြန်လှန်၍ မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ပေ။

တုထန်ဟိုက အေးစက်စက် ရယ်ရင်....

‘ကဲ...ဘယ်နှယ်လဲ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ငါထပ်ကန်လိုက်ရင် မင်းရဲ့ကလီစာတွေ အားလုံး ကျွန်တုန်မှာသေချာတယ်’

ပေါ့ကုံးပေါင်က အလျှော့မပေးမချ်

‘မင်း ကံကောင်းလို့ နိုင်သွားတာပါ’

‘ကံကောင်းလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ကံဆိုးလို့ပဲဖြစ်စေ၊ နိုင်တာက တော့နိုင်တာပဲ၊ ခုအချိန်မှာ မင်းကိုငါ အသေထုတ်နိုင်တယ်’

‘အေးပတ်ပတ်လည်မှာ ငါတို့ ကျန်လှိုက်ကားသားတွေချည်းပဲ၊ မင်းကော ပြေးလို့ လွတ်မယ်ထင်သလား’

တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ခါတော့ ဟုတ်တယ်’

‘ခါဆိုရင် မင်း အရှုံးပေးသတော့’

တုထန်ဟို၏စိတ်ထဲ၌ သာလာချည်သေးဟုအောက်မေ့မိ၏။

သို့သော် သူသည် ပရိယာယ်ကိုဆက်သုံးနေ၏။

‘ထားပါတော့၊ ငါ့ကို ငါ နှစ်ချက်မေးချင်တယ်’

‘ဘာပေးမယ်’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းကို သိပ်အခွင့်အရေး ပေးလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့သစ္စာဖျောက်ရတာလဲ၊ ငါတော့နားမလည်နိုင်ဘူး’

‘လူတိုင်း အမြင် ဘယ်တူမယ်၊ ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ကိုယ်ပေါ် မင်းနားမလည်တာကို ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး’

တုထန်ဟိုသည် ကွန်လုံဝမ်း၏အဆိပ်ဆေးများအကြောင်းကို ချစ်တက်စွာမေးလိုက်သဖြင့် ပေါ့ကုံးပေါင်အား ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

'မင်း ကုန်လုံဝမ်းရဲ့အဆိပ်များ သောက်ထားမိသလား'

'လူတစ်ယောက်ရဲ့ကြမ္မာနှင့် အခြားတစ်ယောက်ရဲ့ကြမ္မာဟာ
ထပ်တူ မရှိနိုင်ဘူး'

တုထန်ဟိုက သက်ပြင်းချပြီး....

'ထောင်ပြီ၊ မင်းတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုရှာပါရစေဦး၊ တွေ့
ပြီလို့ ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ မင်းရဲ့သွေးကြောကို ပြန်ပွင့်ပေး
မယ်'

ပေါ့ကုန်းပေါင်က အေးစက်စက်ရယ်၍ ပြော၏။

'တွေ့ဖို့မလိုတော့ဘူး၊ တွေ့လဲ သူဟာ အသုံးမကျတော့ဘူး'

တုထန်ဟိုမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

'မင်း...မင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုကို သတ်ပစ်လိုက်
ပြီလား'

ပေါ့ကုန်းပေါင် မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်၏။

'အခုအချိန်ကစပြီး မင်းရဲ့မေးခွန်းကို တစ်ခုမှမမြေတော့
ဘူး'

'အောင်မယ်...ဒီတဲအိမ်က ဘယ်လောက်များ ကြီးလို့လဲ၊
ဒီကားချုပ်ကြီး အိုယန်ထုကို ဝါဘာသာ မခတ္တ တွေ့အောင်
ခွာနိုင်တယ်'

တုထန်ဟိုသည် ပေါ့ကုန်းပေါင်အား တဲအိမ်၏အမှောင်ရိပ်
ကျရာထောင့်ဆီသို့ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

'မင်းက စကားမပြောချင်တဲ့လူဆိုတော့ စကားပြောနိုင်တဲ့
အကြောက်ပါ ပိတ်လိုက်မယ်၊ ဒါမှ အပိုစကားတွေ မပြော
နိုင်ဘဲနဲ့ ငြိမ်သွားမယ်'

တုထန်ဟိုသည် ပေါ့ကုန်းပေါင်၏ အကြောက်ကို ထိုးပိတ်ပြီး
အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

အတွင်းခန်း၏တံခါးမှာ သာမန်တံခါး မဟုတ်ပေ၊
သစ်သားတံခါးကြီး ဖြစ်၏။

တုထန်ဟိုသည် တံခါးနားသို့ နားဖြင့်ကပ်၍ နားထောင်
ခိုက်ရာ ထိုးညှင်းသောအသံကိုပင် မကြားရဘဲ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် တံခါးကို ကုန်းဖွင့်လိုက်၏။

လူယ်လူယ်ကူကူပင် ပွင့်သွားလေသည်။

ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လူတစ်ယောက် ခပ်စောင်းစောင်း အိပ်နေသည်။

အတွင်းခန်းဖြစ်၍ အလင်းရောင် သိပ်မရသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ဖုတ်ဖုတ် သေချာစွာ မသိနိုင်ပေ။

'အဟမ်း...အဟမ်း... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှိပါသလားခင်ဗျာ'

တုထန်ဟိုက ချောင်းဟန်၍ ခေးလိုက်၏။

အိုယန်ထုံထံမှ ဖြည့်သည့်တုံ့ပြန်မှုမျှ ပြန်မလာပေ။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခွင့်မပန်ဘဲ ဝင်လှည့်စိစစ်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ'

ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်နေသူကား လုံးဝမလှုပ်ပေ။

'အင်း...ခုတင်ပေါ်ကလူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ဖုတ်ရဲလား မသိဘူး၊ အို...ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ ဆေးဆေးချာချာ ဆန်းစစ်ကြည့်ရ တော့မှာပေါ့'

တုထန်ဟိုသည် ကြီးချည်ခံထားရမော လက်နှစ်ဖက် ရှေ့သို့ထုတ်ပြီး အိပ်သူကား ပက်လက်ဖြစ်သွားအောင် အသံလှည့်လိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံပင် အမှန်ဖြစ်တော့၏။

ကြီးချည်ခံရသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဝသို့စမ်းသပ်လိုက်ရာ ဖြည်းညင်းစွာ နှလုံးခုန်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

လူထက် ရှိသေးသော်ငြားသည်း ဤသို့ နှလုံးခုန်ပုံမျိုးမှာ အားရပွယ်ရာမဟုတ်ချေ။

လူသည် သွေးကြောများကို ရှာဖွေ၏။

သွေးကြောပိတ်ခံထားရပုံသည်း မရပေ။

'အင်း...ကြည့်ရတာ အဆိပ်မိနေပုံရတယ်၊ ဒါဆိုရင်ဒုက္ခပဲ၊ အချိန်မီကယ်မှ ဖြစ်မယ်'

တုထန်ဟို တွေးနေစဉ်...

'ဟေ့...အထဲက ဘယ်သူလဲဟေ့'

တံခါးဝသို့ မီးခိုးရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျန်လူ ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

တုထန်ဟိုက...

'ခင်ဗျားတို့ရောက်လားတာ အတော်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရန်သူတုလျှော်ရဲ့လုပ်ကြံမှုကို ခံထိတ်ရပြီ၊ မေ့မြောနေမယ်'

၁၃၀ တက္ကသိုလ်ရေးလင်းအောင်

ကျွန်လူ ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးမှာ တုထန်ဟို၏ စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

ထိုသို့ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တုထန်ဟိုမြင်လိုက်၏။

'သိပ်ဆဲ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ လုပ်ကြံခံရတာမှန်ပေမယ့် အသက် တော့ ဝေ့ ဝေ့ ကလေး ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ ကယ်လို့ ရနိုင်ပါသေး တယ်'

ညာဘက်၌ ရပ်နေသည့် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားက....

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီထဲထဲ ရောက်နေရ တာလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခင်ဗျား ဘာလုပ်လိုက်သလဲ'

'ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေ့တာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ လက် နှစ်ဖက်စလုံး ကြီးချည်ခံထားရတာကိုလဲ ကြည့်ပါဦး၊ ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ လို့ လူမျိုးကို ဘယ်လို ဒုက္ခပေးနိုင် မှာလဲ'

ဘယ်ဘက်က ရပ်နေဆူက ဝင်ပြော၏။

'ခင်ဗျားရဲ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ကြီးချည် ခံထားရတာကို မြင်လို့ ကျုပ်တို့က ဝင်မတိုက်တာပဲ'

'ထားပါတော့...ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သာပြီးစစ်ဆေးကြည့်ပါဦး'

'ကျုပ်တို့ ဝင်မကြည့်ခင် ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားအခန်းထဲက ဝင်ထွက်ပေးပါ'

ထိုလူနှစ်ဦးသည် တံခါးဝတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ဆုတ်၍ ရုတ် ခံ၏။

တုထန်ဟိုသည် အပြင်သို့ထွက်သွားပြီးမှ ချက်ချင်းပြန်ဆုတ် က်သည်။

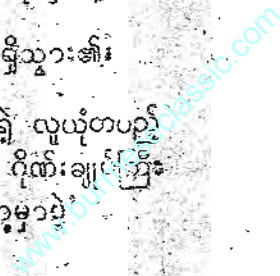
ကျွန်လူဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး၏ လက်ဝါးရိုက်အား နှစ်ခုသည် အနံ့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တုထန်ဟိုက ဒေါသရောင်တောက်နေသည့် မျက်လုံးများ နှလုံးကြည့်ပြီး အော်လိုက်သည်။

'မင်းတို့က ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ တိုက်ခိုက်ရင်ထဲ ဝင်လင်းလင်းပြောမှပေါ့၊ ခုတော့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့'

တုထန်ဟိုသည် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို သံသယရှိသွား၏။

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပေါ့ကျုံးပေါင်ရဲ့ လူယုံတပည့် တပည့်ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆန်ထုံ ရဲ့အသက်ကို အကာအကွယ်ပေးရတော့မှာပဲ'

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏အဖေ
နှစ်ယောက်မှာ အူခွကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

တူထန်ဟို၏စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ကြပေ။

'ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့က ဂိုဏ်းခွဲ
ကြီး တို့ယန်ထု ရဲ့ အပည့်တွေပါဗျ'

'ခါဆိုရင် ကျုပ်လက်က ကြီးကို ဖြည့်ပေး'

'အို...ဟေ့တ်တာ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ဘာမှမသိသေး
ကျုပ်တို့က ဘယ်နှယ်ခါကြီးကို ဖြေပေးနိုင်မှာလဲ'

'ကျုပ် တောင်းဆိုချင်တာ နှစ်ချက်ပဲရှိတယ်၊ ဒါမှ ခင်
တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု အဆက်ရှင်လိမ့်မယ်၊ တစ်အ
ကျုပ်လက်က ကြီးကိုဖြေပေး၊ နှစ်အချက် ပညာရှိဆန်ရွှင်
အပင်ကို ခေါ်သွား၊ ပညာရှိဆန်ရွှင်နဲ့ ဆွေပြီးရင် ခင်ဗျား
ကျုပ်ကို ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်'

'ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေကို ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုယုံ
လဲ'

'ခင်းမှာသစ္စာ လူများကတိပဲဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား
နှယ်ပယ်လဲ တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေတဲ့လူပါ'

'ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒီကဆီကို ဘယ်သူက ယုံစားမှာလဲ'

ထိုအခါက အခန်းဝဋ် ရုပ်နေသန္တစိဦးက ပြောလိုက်သည်
ကားသံမဟုတ်ပေ။

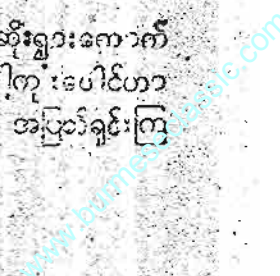
တူထန်ဟိုမှာ ထိုလေသံကို ကြားဖူးပါသည်ဟု စဉ်းစား
၏။

မကြာမီ ထိုလေသံပိုင်ရှင်ကို ကိုယ်တွေ့မျှော်မြင် ခတ္တုပြင်ရ
မှာသည်။

ထိုသူကား ပေါ့ကုံးပေါင်ပင်တည်း။

သူ့နောက်မှ ကပ်ဝင်လာသူမှာ ကျီးတာကြည်ဖြစ်လေ၏။
ကျီးတာကြည်က ပေါ့ကုံးပေါင်၏ သွေးကြောများကို
ဖြေပေးလိုက်ပုံရသည်။

'ဟား...ခါတော့သေပြီ၊ ပေါ့ကုံးပေါင်နဲ့ ဆိုးရွားကောက်
ဆွဲမှုကို သူ့တို့ ဘယ်သူမှသိမှာဟေ့တ်ဘူး၊ ပေါ့ကုံးပေါင်ဟာ
အိုရဲ့လူ၊ ငါကတော့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့လူဆိုပြီး အပြစ်ရှင်းကြ
မှာမယ်'

၁၃၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယခုအခါ ပေါ့ကုံးပေါင်း ကျိုးတာကြည်နှင့် စောစော
ရောက်ရှိနေသည့် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်တို့သည် နေထိုင်
ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ရုတ်တရက်တော့ တုထန်ဟိုအား မတိုက်ခိုက်ဝံ့သေးပေ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

တုထန်ဟိုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ အနီး၌ ရှိနေသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပေါ့ကုံးပေါင်က တုထန်ဟိုအား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြော

‘ကျိုးတာကြည်... ဒီကောင်ပဲ’
ကျိုးတာကြည်က စိန်ခေါ်၏။

‘ဟေ့ ကောင်... ရှေ့ကို စက်ခွဲစမ်း၊ မင်းနဲ့ ငါ တစ်ပုဒ်
လမ်း အကွဲစမ်း ကြည့်မယ်’

‘ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ မတိုက်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်လာတာက အ
ကိစ္စကြောင့်သာတာ၊ ကျုပ် တောင်းဆိုထားတဲ့ အချက်တွေ
ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြပါဦး’

ကျိုးတာကြည်က....

‘ဟေ့... ဘာမှ စဉ်းစားဖို့မလိုဘူး၊ ရှေ့ကိုသာ တိုးခွဲ’
တုထန်ဟိုက ရှင်းပြ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ပွဲကုံးချုပ်ကြီးရဲ့ သေရေးရှင်ရေးပာပဲ ကျုပ်
လက်ဆဲမှာရှိတယ်၊ ကျုပ်တောင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေကို မလိုက်
လျော့ရင် ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သတ်ပစ်မယ်’

တုထန်ဟိုမှာ အခြေအနေ မကောင်းတော့သဖြင့် နိုင်ရာကို
တိုင်ရတော့မည်။

ဤသို့ခြိမ်းခြောက်လျှင် ကျိုးတာကြည်တို့က လူအင်အား
နှင့် ဝင်တိုက်နိုင်ပေသည်။

ကျိုးတာကြည်သည် ပေါ့ကုံးပေါင်လို သူ့စွာ ဖောက်
မဟုတ်ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အသတ်ခံရမည်ဆိုသောအခါ ရှေ့သို့မတိုး
ရဲဦး။

သူသည် ကျွန်လူဂိုဏ်းနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ တို့
အပေါ် သစ္စာရှိသူဖြစ်၏။

‘မင်းက ဘာတွေ တောင်းဆိုထားသလဲ’

‘ကျုပ်ထက်ကကြီးကို ပြောပေးပါ၊ ပြီးတော့ ပညာရှိ ထန်ရွှင်ဆီ ပို့ ပေးပါ’

‘မင်း တောင်းဆိုချက်တွေကို လိုက်လျော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလဲ ကတိတည်ရမယ်၊ ဝါဆိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တခုမှမလုပ် ရဘူး’

‘စိတ်ချပါ...ကျုပ် ကတိတည်ပါတယ်၊ ကြီးသာ ပြောပေးပါ’

ထိုစဉ် ‘ပေါ့ကုန်းပေါင်က ဝင်၍ ကန် ဂွတ်၏။’

‘ကျိုးတကြည်...တူ စကားကို မယုံနဲ့’

ကျိုးတကြည်က ခေါ်သဖြင့် ပြန်အော်သည်။

‘မယုံလို့ဖြစ်မလား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှာဖြစ် နေတယ်၊ သူ့သတ်သွားတော့ တယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

တုထန်ဟိုက နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

‘စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဣန္ဒြေထန်ထန်ကို ကြည့်ညှိလေးစားတဲ့လူပါ၊ နောက်တော့ ကျုပ်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့သိလာမှာပါ’

ကျိုးတကြည်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ ယန်ထန်၏ သေရေး နှစ်ရေးကို စိတ်ပူသဖြင့် ရှေ့ခန်းသို့တိုးလာပြီး တုထန်ဟို၏ ကံမှ ကြီးကို ပြောပေးသည်။

ထို့နောက် ပေါ့ကုန်းပေါင်က ထဲမှ ကျော့ဝှက်တို့ ပျံပြီး ခု့လို့ ချပေး၏။

‘ကဲ...မင်းထွက်သွားလို့ပြီ’

တုထန်ဟိုသည် ကျော့ပွတ်ကိုခါး၌ပစ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဣန္ဒြေထန်ထန်ကို ပေးချီလိုက်သည်။

ကျိုးတကြည်မှာ မျက်စိချက်နှုန်း ပျက်သွားတော့၏။

‘ဟေ့...ဟေ့...မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကတိတည်စမ်းပါ’

‘ကျုပ် ကတိတည်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ကတိတည်ဖို့ ထန်ရွှင်ဆီပေးတယ်၊ ကျုပ်ကို ပညာရှိ ထန်ရွှင်ဆီ ပို့ ပေးဦးလေ’

‘ဝါဆိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခုတင်ပေါ်ပြန်ချဆားပါ၊ မင်း ခေါ်သွားပေးမှာပေါ့၊ မင်း ဆရာကြီး ထန်ရွှင်ဆီခရာကို ပြီးတာပဲမဟုတ်လား’

တုထန်ဟိုက ခေါင်းခါ၏။

ဒါက ခင်ဗျားတို့နယ်ပယ်ပဲ။ အပြင်မှာ ကျန်လှိုက်နားသား
တပ်ထောင်စာပိုလ်ထုနဲ့ ဝိုင်းပြီး ကျုပ်တို့တိုက်ခိုက်ရင် ကျုပ်
လဲ သူရဲကောင်းမဟုတ်တော့ အဖမ်းခံရမှာပဲ။ ကျုပ်သေတာ
က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျန်လှိုက်နားကြီး ဝုဏ္ဏ
ရောက်မှာ အကြောင်းပျံ့

ပေါ့ကုန်းပေါင်က အေးခက်စက်ရယ်ပြီ။...

မင်းစကားကိုတော့ ငါက လုံးဝမယုံဘူး။

ပေါ့ကုန်းပေါင်က ခုတ်တရက် ဝင်တိုက်သည်။

တုထန်ဟိုသည် အိုယန်ထိုကို လက်မှမလွတ်ဘဲ ပေါ့ကုန်း
ပေါင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်း၍ခတ်သည်။

‘ဘာလဲ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထို သေအောင် ခင်ဗျား
လုပ်တာလား။ ခင်ဗျားကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
သေရင် အေးတာပဲလို့ ယူဆထားတဲ့လူမဟုတ်လား။’

ကျီးတာကြည်က အရေးတကြီး တားလေ၏။

‘ပေါ့ကုန်းပေါင်...မလုပ်နဲ့။ ဘာမှမလုပ်နဲ့။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဝုဏ္ဏရောက်လိမ့်မယ်’

ပေါ့ကုန်းပေါင် နောက်ဆုတ်သွား၏။

‘ဒီအရှုံးစကားကို နားမထောင်နဲ့ ကျီးတာကြည်။ ဒီကောင်
ပေါက်တစ်ကရတော့ လျှောက်ပြောနေတာ’

တုထန်ဟိုက ဒေါသဖြင့် ပြန်အော်သည်။

‘ငါမရှူးဘူး။ မင်းသာ အတိုင်းလူလျှိုလုပ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အိုယန်ထို ဝုဏ္ဏရောက်အောင် လုပ်နေတာ။ ငါက ကုန်လုံဝမ်း
မြက်ခိုင်းလှင်ပြင် တိုက်ပွဲထဲမှာ ကျန်လှိုက်နားနဲ့ တခြားဂိုဏ်
အကျော်အမော်တွေ ဝုဏ္ဏရောက်မှာစိုးလို့ အရေးတကြီး လ
သတင်းပို့ရတာ’

ကျီးတာကြည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

‘ဘယ်က အတိုင်းသူလျှိုလဲ’

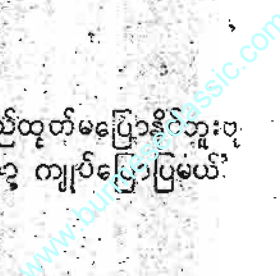
တုထန်ဟိုက...

‘ကျုပ်ရှင်ပြုလဲ ခင်ဗျား ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်
ထဲမှာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ သဇာန်ခံနေတဲ့ အတိုင်းသူလျှိုရှိနေတာ
အဲဒီလူက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထိုကို လုပ်ကြံတာပျံ့’

ကျီးတာကြည်က အံ့ဩစွာ မေး၏။

‘အဲဒီအတိုင်းသူလျှို ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်အနေနဲ့ ခုအချိန်မှာ နာမည်ထုတ်မပြောနိုင်ဘူးပဲ
ပညာရှိထန်ရွှင်ဆီ အရောက်ပို့ရင်တော့ ကျုပ်ပြောပြမယ်’

ပေါ့ကုံးပေါင်က တားဆီးလိုက်၏။

‘ကျိုးတာကြည်... ဒီကောင်စကားကို အရမ်းမယုံနဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေနေပြီလားမသိဘူး၊ သူ့မှာ တခြားအကြောင်းရှိလိမ့်ဦးမယ်’

ကျိုးတာကြည်မှာ ပေါ့ကုံးပေါင်ကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်မဟုတ်ပေ။

လွန်စွာ ရိုးသားသူလည်းဖြစ်၏။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ သေနေမှုအော့ ငါတို့ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ’

တုထန်ဟိုက....

‘ကောင်းပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ မသေသေးပါဘူး၊ အသက်ငွေ့ ငွေ့ကလေးရှိနေပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျားလာစမ်းသပ်ကြည့်ပါ’

ပေါ့ကုံးပေါင် ရှေ့သို့တိုးဝင်လာ၏။

‘ငါ သွားစမ်းကြည့်မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အသက်ငွေ့ ငွေ့ရှိဆေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာကြီးထန်ရွှင်ဆီ ခေါ်သွားမယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ သူ့ကို အသေပိုင်းတိုက်မယ်’

တုထန်ဟိုက ခါးဆီးစွာ ပြောသည်။

‘ပေါ့ကုံးပေါင်... မင်း ရှေ့တိုတီးမလာနဲ့၊ မင်းကို လုံးဝ မယုံဘူး၊ ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လူလေးယောက်ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ငါမယုံဘူး၊ ကျွန်တို့သုံးယောက်ထဲက ကြိုက်တဲ့လူထက်ခွဲ၊ လာစမ်းလျှည့် စမ်းလို့ရတယ်’

ကျိုးတာကြည်သည် ပေါ့ကုံးပေါင်ကို ဆွဲဖယ်ပြီး....

‘ဖယ်စမ်း၊ ငါစမ်းမယ်’

လူသည် တုထန်ဟိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

တုထန်ဟိုက အိုယန်ထံအား စမ်းသပ်ရန် ခွင့်ပြုသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ၏ နှလုံးသားများ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခုန်နေသေးကြောင်း ကျိုးတာကြည် လက်ခံသွား၏။

ကျိုးတာကြည်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး တုထန်ဟိုအား မေးလေ၏။

‘မင်း ဘာအဆိပ် သုံးလိုက်သလဲ’

တုထန်ဟိုက အေးစက်စက်ရယ်သည်။

‘နှောင်ကြီး... ကျိုးတာကြည်၊ ခင်ဗျားပဲ သေသေချာချာ စဉ်းစားစမ်းပါဦး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံရှိ ဆိုင်းပညာ’

စွမ်းအား ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိ၊ ကျုပ်က သူ့စိမ်းလူ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံလို လူမျိုးကို ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနီးကပ် လုပ်ကြနိုင်မှာလဲ၊ စဉ်းစားပါ... သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ'

ကျိုးတာကြည် - တွေ့စေသွားသည်။

ဤကဲ့သို့သော လူစိမ်းတစ်ယောက်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လုပ်ကြံခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်လာပေသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး....

'အင်း...မင်းပြောတာ ဟုတ်နိုင်တယ်၊ ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ဆရာကြီးတန်ရှင်ဆီ ခေါ်သွားပေးမယ်'

တုထန်ဟိုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံအား သက်သောင့် သက်သာဖြစ်အောင် ပေ့ချီပြီး....

'နောင်ကြီး ကျိုးတာကြည်... ကျုပ် အပြင်ထွက်တာ နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းသားတွေကို ဆယ်ပေအကွာက ဖောင်ခိုင်းပါ။ ကျုပ်အနားကပ်လာရင်တော့ ကျုပ်က နိုင်ရာကိုင်မှာပဲ၊ အဲဒီ အခါကျတော့မှ အားလုံးမျက်နှာပျက်စရာတွေဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ အထူးဆမြင် ပေါ့ကူးပေါင်အနေနဲ့ ကျုပ်နားကို မကျပ်ဖို့ပဲ'

ကျိုးတာကြည်သည် ပေါ့ကူးပေါင်အား သေကံ့သလို ကြည့်၏။

'ပေါ့ကူးပေါင်...ဒီလူဟာ မင်းကို ရန်ရှာဖို့ လာသလိုပဲ' ပေါ့ကူးပေါင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြော၏။

'ငါ့အိမ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်လုံး သူ့လက်ထဲရောက် တော့ ငါတို့အနေနဲ့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲကွားသို့ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရုံပဲရှိတော့တယ်'

တုထန်ဟိုသည် စိတ်ထဲ၌ တွေးသည်။

'အင်း...ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ရဲ့ သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ယောက်ကသစ္စာရှိ တယ်၊ တစ်ယောက်က သစ္စာမဲ့တယ်၊ ကျိုးတာကြည်ကတော့ ပေါ့ကူးပေါင်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်'

တုထန်ဟိုသည် အတွေးစက်ဖြတ်၍....

'ကဲ...ရှေ့ကသွားကြ၊ ကျုပ် နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်'

ကျိုးတာကြည်၊ ပေါ့ကူးပေါင်နှင့် ကျန်လူဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး ချီမှဲ့ မတတ်သဘဲ ရှေ့ဗိုင်းဆောင်ထွက်သွားရလေတော့၏။

အခန်း (၉၂)

ဝေဒနာဖြစ်လွှားသော စေတနာ

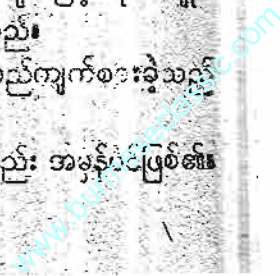
တုထန်ဟို တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် ကံစခန်း၏ပတ်ပတ်
လည်လည် ကျင့်လှူရိုက်သားများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

သူတို့သည် မီးတောက်တော် မျက်လုံးများဖြင့် တုထန်ဟို
အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အချို့ကမူ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်လုံးများဖြင့် ရိုက်ချုပ်
ပြီး အိုယန်ထံ အား လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

တုထန်ဟိုသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည့်
မှာ ကြာချေပြီ။

ပုံကြီးပွင့်လှ်အမျိုးမျိုး နဲ့ခွဲဖူးသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့သော မီးတောက်မဘာဘိ မျက်လုံးများ
ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေသူများကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

သူ့တစ်သက်၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြက်သီးမွေးညင်းထခဲ့မိ
လေ၏။

ကျိုးတာကြည်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခါယမ်းပြကာ....

'ဖယ်ကြ၊ ဘယ်သူမှဝင်မရွှပ်ကြနဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ထိခိုက်
သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်'

ကျန်လှဂိုဏ်းသားများမှာ အားမတန်၍ မခန်လျှော့ကြ
သည်။

အားလုံး နောက်ဆုတ်ပေးကြသည်။

ကျိုးတာကြည်သည် ကျန်လှ ဂိုဏ်းသားများကို ဖယ်ရှား
ဝေခွဲပေးရင်း ရှေ့မှထွက်သွားရာ မကြာမီ ထွဲတစ်လုံးဆီသို့
ရောက်ရှိသွား၏။

ကျန်လှဂိုဏ်းသားများမှာမူ နောက်က ကပ်၍ လိုက်ပါ
လိုက်ပါနေကြ၏။

တုထန်ဟိုမှာ သတိကြီးစွာ ထားနေရ၏။

ဆိုတံခါးသည် ပွင့်ထား၏။

အထဲ၌ ပညာရှိထန်ရှင်သည် ယပ်တောင်တိုခတ်ရင်း စဉ်း
စား နေ၏။

ကျိုးတာကြည်သည် ထဲတံခါးဝ၌ရပ်၍ ဦးညွှတ် ဂါရဝ
ပြုသည်။

'ဆရာကြီး.....ကျွန်တော်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ'

ထန်ရှင်က ယပ်တောင်တိုခေါက်သိမ်းပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

လူစုလူဝေးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန် အံ့ဩ
သွားသည်။

'ဘာကိစ္စလဲ'

'ဟောပီလူက ဆရာကြီးထန်ရှင်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ'

တုထန်ဟိုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံကို ပေးချီးပြီး ရှေ့
သို့ထွက်လာ၏။

'ကျွန်တော် တုထန်ဟိုပါ'

ပညာရှိထန်ရှင်၏မျက်နှာမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံကို
တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ချက်ချင်း ညှိုးမိုင့်သွားတော့၏။

‘ကဲ...ကဲ... အထဲကို ကြွမပါဦး’

‘ဆရာကြီးထန်ရွှင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ ရဲ့ ခက်ရာဟာ သိပ်ပြင်းထန်ပါတယ်၊ အဲဒီခက်ရာကို စစ်ဆေးပေးပါဦး၊ တော်ကြာ အသက်မစိတ် ပြန်နေပါဦးမယ်’

ထန်ရွှင်သည် ကျိုးစားကြည့်၊ ပေါ့ကူးပေါင်တို့ကိုတစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး...

‘ကဲ...မင်းတို့အားလုံးကွက်သွားကြပေတာ၊ ငါ့စံ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ အယ်သုမှမရှိစေနဲ့’

ပေါ့ကူးပေါင်က အလျင်စလိုပင်ပြော၏။

‘ဆရာကြီး၊ ဒီလူကုန်ပယ်ပါနဲ့၊ သူကဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သတ်မယ်လို့ အကွပ်ကိုင်သင်္ခါတယ်၊ သူဟာ...’

ထန်ရွှင်က လက်ဝါးကား၍ တားဆီးသိုက်၏။

‘စိတ်ချပါ၊ ဒီလူကိုပယ်ပစ်ပါဘူး၊ မင်းတို့သာခပ်ဝေးဝေးကို ရှောင်နေပါ’

ကျိုးစားကြည်နှင့်ပေါ့ကူးပေါင်တို့မှာ ထပ်မံ၍မပြောသောတော့လပြင် ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ထဲထဲခါးအနီးသို့ ကပ်ခိုင်းလာသူများကို ကျိုးစားကြည့်က အော်ဝေါက် လွှတ်နေသည်။

မကြာမီ လူအားလုံး ရှင်းသွားသည်။

ထန်ရွှင်က ထဲအတွင်းရှိ ခုတ်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြပြီး...

‘မိတ်ဆွေကြီး...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အဲဒီခုတ်တင်ပေးတင်ထားလိုက်ပါ’

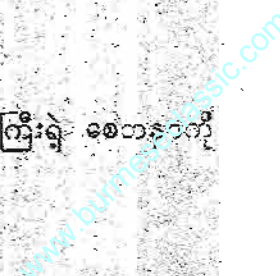
ထန်ရွှင်ဟိုသည် သူ့အား ပျော့ပျောင်းစွာ ဆက်ဆံသည့် ထန်ရွှင်အား အံ့ဩသလိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံကို ခုတ်တင်ပေးပြီး အသာအယာ တင်ပေးလိုက်လေ၏။

‘မိတ်ဆွေကြီးတုထန်ဟို၊ ခင်ဗျား အဝေးကြီးကလာခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ပင်ပန်းနေမှာပဲ၊ ထိုင်ပါ’

‘ကျွန်တော်မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ဆရာကြီးတို့ ကျွန်လူဂိုဏ်းအတွက် သတိပေးဖို့ ပြေးလာခဲ့တာပါ၊ ဆရာကြီးလဲ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတာလို့ ဖြစ်နေပြန်တူပါရဲ့’

ထန်ရွှင်က မချီပြီး ပြုံးသည်။

‘နာမည်ကျော် တိပဏ် ကျားပုတ်တုရင်ကြီးရဲ့ စေတနာကို တျှုပ် လေးစားပါတယ်ဗျာ’

‘ဆရာကြီး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ဟာ သေလှမြောပါး
အဆိပ်မိနေပါတယ်။ အရင်ဆုံး စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

‘မသေနိုင်ပါဘူး’

‘အဲဒီလိုတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မပြောနဲ့ပါလေ။ စမ်းသပ်
ကြည့်ပါဦး။ စမ်းသပ်ပြီးရင်တော့ ကြိုက်သလိုပြောပါ’

‘မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျွန်လုပ်ခမိခဲ့ ကိုယ်ရဲတော် အင်္ကျီဝတ်ပြီး
တယ်နွယ် ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့နယ်ပယ်ထဲ ရောက်နေရတာထဲ’

‘ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ရဲတော် အင်္ကျီ ဝတ်ခွင့်ရလို့ လျှို့ဝှက်
ထောင်တွေ ထိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကို ပြေးလာခဲ့တာ
ပဲ။ ဆရာကြီးထန်ရွှင်ဆီပဲ အချိန်ပြေးနားပါနဲ့ဗျာ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အို ယန်ထုံ ရဲ့အသက်ကို အချိန်မီကယ်တင်ပေးပါ’

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချသည်။

‘မိတ်ဆွေကြီးရဲ့စေတနာတွေဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ ခေ
ဒနာတွေပါပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ချွေးနွေးနွေးရင်းမြီး စီစဉ်ခဲ့ရတဲ့
အစီအစဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးထဲ အလကား ဖြစ်သွားရတော့တာပါ
ဗျာ’

‘ဗျာ’

ထူထန် ဟိုမှာ ပညာရှိထန်ရှင်ဇီကောင်းကို ကြားလို့က ရသော
အခါ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် အံ့ဩသွားလေတော့၏။

‘ဆရာကြီးရဲ့စကားကို ကျွန်တော်တော့ ဘာမှနားမလည်
တော့ဘူးဗျာ’

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်း ချပြန်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ လိုလူမျိုးကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံ
ချင်တိုင်း လုပ်ကြံဆွဲရမှာပဲဗျာ။ သူက သာမန်လူမှမဟုတ်ဘဲ’

‘ဆရာကြီး... ကျွန်တော်ကို ရှင်းရှင်းပြောပါသားခင်ဗျာ’

‘ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အို ယန်ထုံ အတုလား အစစ်လား မိတ်ဆွေ
ကြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး’

ဟုထန်ဟို ထိတ်လန့်သွား၏။

‘ထာ... ဟုတ်တာပဲ။ ဒီလူဟာ အို ယန်ထုံ အတုဖြစ်နိုင်တာ
ပေါ့။ ရုပ်ပြောင်းရွှင်လွှဲလုပ်ထားရင် ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ’

တုထန်ဟိုသည် ခုတင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး အသေအချာ လေ့လာသည်။

လူ့ဘဝရသလောက်ကတော့ အိုယန်ထု အစစ်ဖြစ်နေ၏။

ရုပ်ပြောင်းချစ်လွှဲ ပြုလုပ်သားသည့် အခြေအနေများကို လည်း လုံးဝမတွေ့ရပေ။

ထိန်ရှင်က တုထန်ဟိုခဉ်းစားရ ခက်နေသည့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

'ခိတ်ဆွေကြီး တုထန်ဟို၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထု နေရာမှာ တခြားအတုအစယောက်ကို အစားထိုးထားရင်ခင်ဗျားလို ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်ကို လိမ်နောင်လိမ်နိုင်မယ်၊ ဝါပေမယ့် ပေါ့ကုံးပေါင်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို လိမ်ညာလို့ မရနိုင်ပေဘူး'

တုထန်ဟို၏မျက်နှာမှာ စင်းပသွား၏။

'ဝါဖြင့် ဆရာကြီးက အဘွင်းသစ္စာဒဇာတ် ရှိနေတာကို အစောကြီးကတည်းက ရိပ်မိနေပြီ ဆိုတဲ့သဘောပေါ့'

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟောရီခတင်ပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု အစစ်ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး၊ ပေါ့ကုံးပေါင်ထိုက်ကျွေးလာတဲ့ အဆိပ်ကိုလဲ တကယ်အမိခံထားရပါတယ်'

'ဗျာ'

'ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတာ ပေါ့ကုံးပေါင်ရဲ့ အဆိပ်မိထားတာအဖန်ပဲ၊ အခြေအနေက အဲဒီလိုလုပ်မှလဲ ဖြစ်တော့မှာကိုး'

တုထန်ဟိုသည် တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းမိသည်။

'ဆရာကြီးထိုရဲ့အကြံဟာ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ဝါပေမယ့် အန္တရာယ်ကလဲ တကယ်ကြီးတာပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု တကယ်သေသွားနိုင်တာလဲ ထည့်တုတ်သင့်တပေါ့'

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

'မိတ်ဆွေကြီး ပြောတာကိုလဲ ကျုပ်တို့ ထည့်တုတ်ထားပါတယ်၊ ခင်ဗျား အရေးစာကြီးပြေးလာတာ ဒီဆတင်းကိုမြောဖို့ပဲ မဟုတ်လားဗျာ'

တုထန်ဟိုမှာ ပျားတုပ်ခဲလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား၏။

မိမိက ကျန်လူဂိုဏ်းအတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်သည့်ဟု ထူဆပြီး အခမောတခတာ ပြေးလာခဲ့ရသည်။

ကျွန်လူဂိုဏ်းမှ ပညာရှိထန်ရှင်သည် ထိုအရေးကိုစွဲကြီးကို ကြိုတင်သိမြင်ပြီးခဲ့လေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံအား တစ်ပြုရန်ရှိသေးသည့်မြက် ရှိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲအကြောင်းကိုလည်း ဤပညာရှိကြီး အနေဖြင့် ကြိုတင်သိထားကောင်း သိထမ်းနိုင်ပေသေးသည်။

ထန်ရှင်သည် သက်ပြင်းချတာ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ပုလင်းငယ်တစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုပုလင်းငယ်ထဲမှ ဆေးလုံးနှစ်လုံးကိုထုတ်ကာ အို ယန်ထုံ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

‘သိပ်မကြာပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်ပါပဲ၊ ကဲ...မိတ်ဆွေကြီးထိုင်ပါ။ ခဏလောက်စော့ စောင့်ကြည့်ပါဦး။’

ထန်ရှင်၏စကား မှန်လှသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ အို ယန်ထုံထံမှ သက်ပြင်းခုသိ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ထထိုင်ဆင်း။

အို ယန်ထုံက ထန်ရှင်အားလှမ်းကြည့်ပြီး ချီးကျူးစကား ပြောလေ၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရှင်ရှိအစော့ဟာ ဘယ်ဘော့မှ မှားတယ်လို့ မရှိဘူး၊ အမြဲမှန်တာပဲ။’

ပညာရှိထန်ရှင်နှင့် တူထန်ဟိုတို့သည် တမန်းကတန်းထရပ်ကာ ဂိုးညွတ်ဝါရဝပြုကြလေ၏။

‘အို ယန်ထုံသည် တူထန်ဟိုအား မြင်သိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩထွားသည်။’

ခုတင်ပေါ်မှ ချက်ချင်းထလာ၏။

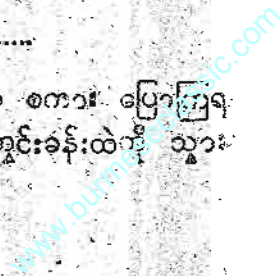
‘ထိုဗဟိုက သူရဲကောင်းကြီး တူထန်ဟိုပါလား။’

‘သူရဲကောင်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထို့ရှိ ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲမှာ အတွင်းသူလျှိုရောက်ရှိနေတာကို သိသိချင်း လာရောက် အကြောင်းကြားတာပါ။’

‘ကျေးဇူးတင်ပါယ်လေ၊ လူကဲခတ်ရတာအင်မတန် ခက်ပါတယ်၊ အပြင်ပန်းကတော့ သစ္စာရှိပုံပဲ၊ အတွင်းစိတ်ကတော့ ကောက်ကျစ်နေတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့သက်တော်စောင့်ပေါ့ကူးပေါင်ဟာ ကျွန်လူဝမ်းရဲ့ သစ္စာတော်ခံ ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်တို့အဖို့ လုပ်ရကိုင်ရတာ အတော်ကလေး ကသိကအောက် ဖြစ်ရတာ အမှန်ပါပဲဗျာ။’

အို ယန်ထုံက လက်ကိုငွေ့ယမ်းပြုပြီး....

‘ကဲ...လာကြပါ၊ အတွင်းခန်းထဲမှာ စကား ပြောကြရအောင်၊ ပိုပြီးလုံလုံခြုံခြုံအောင် အတွင်းခန်းထဲကို သွားကြမယ်။’

တန်ခွင်နှင့် တုထန်တို့တို့လည်း နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက် သွားကြရသည်။

တုထန်တို့ကမူ ဖြစ်ပျက်နေသည့်တို့ကို မျက်လှည့်ပြနေသတဲ့ သို့ ထင်မှတ်မိလေ၏။

အတင်းခန်းထဲ၌ ကြိမ်စားဝှံ၊ ကြိမ်ကုစားထိုင် များကို အဆင်သင့်ခင်းကျင်းထားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထု ထိုင်ပြီးနောက် ထန်ရှင်နှင့် တု ထန်တို့တို့လည်း ဝင်ထိုင်သည်။

ထန်ရှင်က ယပ်ဘောင်တိုခတ်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြော၏။

'ကဲ...မိတ်ဆွေကြီးတုထန်ဟို၊ ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေ ပြောပြလို့ရပါပြီ'

တုထန်တို့က....

'ကျွန်တော် သတင်းပေးဖို့ လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဆရာထန်ရှင်တို့ သိပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာပဲ ပေါ့ကား၊ ပေါင်ကို အခုအချိန်မှပေးရင် ဘယ်အချိန်သွားဖမ်း တော့မှာလဲ'

ထန်ရှင်က ခေါင်းခါ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေတယ်ရှင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းအတိအကျ မသိရသေးရင် သူ့ မပြေးသေးပါဘူး၊ သူတိုက်ထားတဲ့ အဆိပ် တို့ သူ ယုံကြည်မှာ သေချာပါတယ်'

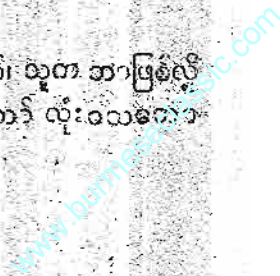
'ကေခင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တွေရဲ့ခွဲရတဲ့အကြောင်း၊ တောကို ခရေခေ တွင်းကျ ပြန်ပြောပြပါမယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးနဲ့ ဆရာထန်ရှင် လိုချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပါလာ ပါလိမ့်မယ်'

တုထန်တို့သည် သူ မည်သူ့မည်မှ ကျန်လှဂိုဏ်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်ကို ခရေခေ တွင်းကျ ရှင်းပြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုက အံ့ဩစွာ မေးလေ၏။

'ကျွန်လုံဝမ်းဆီမှာ ဇနီးရှိဘယ်လို ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှမကြား ခဲ့ဘူး၊ မိတ်ဆွေကြီးပြောတဲ့ စကားအသိုင်းဆိုရင်တော့ အကျိုး မီးဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်လုံဝမ်းရဲ့ ဇနီးဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီပေါ့၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ မိတ်ဆွေကြီးကို ပြန်လွှတ် ပေးရတာလဲ'

'ကျွန်တော်လဲ ဒီအချက်ကို အံ့ဩနေတယ်၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို ကယ်ဆင်လိုက်ရသလဲ၊ ကျွန်တော် လုံးဝသေတော့ ပါလိမ့်ဘူး'

၁၅၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သုံးယောက်စလုံး စကားမပြောမီကြတော့တဲ့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွားကြလေ၏။

တုထန်ဟိုကမူ ကုန်လုံဝမ်း၏ဇနီးက သူ့အား အဘယ်ကြောင့် လွတ်ပေးသည်ကို လုံးဝ စဉ်းစား၍မရဘဲ ရှိနေသည်။

နာရီဝက်ခန့် ငြိမ်သက်ပြီးနောက် ထန်ရွှင်၏ ယပ်တောင်ခတ်သံ တဖြုတ်ဖြုတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ဇနီးဟာ သစ္စာပောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကုန်လုံဝမ်းဟာ သူ့ဇနီးကိုအလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ထားရမယ့် သဘောမျိုးရှိလိမ့်မယ်။ သူဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ဒေါသကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီလိုလုပ်ပြတာကိုက သူ ဘယ်လောက် အဆင့်မြင့်နေတယ် ဆိုတာ သက်သေပြနေတယ်'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါ၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အယူအဆတွေကို ကျုပ် အမြဲပဲလက်ခံခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကုန်လုံဝမ်းဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက် လိုက်လျောမယူလှစားမျိုးမဟုတ်ဘူး'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကုန်လုံဝမ်းဟာ ချွတ်ယွင်းချက် အထောက်အကူပြုလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ မအောင်းတဲ့ဘက်မှာ ပြတ်ပြတ်သားသား မကောင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ဇနီးမယားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပျော့ကွက် ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ စိတ္တဇလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်'

'တစ်မျိုးပဲ၊ နောင်ကြီးရဲ့ အယူအဆကို ကျုပ်တော့ သိပ်တစင်မကျလှဘူး'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက သူ့အယူအဆကို ပျော့ပျောင်းစွာ ပြောပြသည်။

တုထန်ဟိုက ရှင်းပြ၏။

'ကျွန်တော် သူတို့ဆီက ထွက်ပြေးသွားတာသိရင် သိသိချင်း မြေလှန်ရှာနိုင်ပါတယ်။ တရားခံဟာ အင်္ကျီစိမ်းနဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာသာ သိသွားရင်တော့ အကြီးအကုယ် ပြဿနာပဲ'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

'အဲဒီအမျိုးသမီးက ကုန်လုံဝမ်းအကြောင်း မသိဘဲ မရှိပါဘူး။ သူပိုင်တယ်ထင်လို့ လွတ်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ခင်ဗျားကိစ္စဟာ သူတို့အဖို့ ဘာမှ ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်'

အိုယန်ထုံက ပြုံး၍...

'ကဲ...ကဲ...ဒီကိစ္စကိုခဏအေးအေးထားလို့ကပါဦး၊ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပဲ့အကြောင်း နည်းနည်းထပ်ပြောမိဦး'

တုထန်ဟိုကလည်း စေ့စေ့ စပ်စပ်ပင် ပြန်ဖြောဖြသည်း

အိုယန်ထုံက တုထန်ဟို၏စကားအုံးသည့်နှင့် ထန်ရွှင်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြောသည်။

'ရှောင်ကြီးထန်ရွှင်... ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ လုပ်နည်းကို ကျုပ်တို့လျှော့တွက်လို့ မဖြစ်ဘူးနဲ့တူတယ်'

ထန်ရွှင်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း ခေါက်တွဲခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် တိုက်ခိုက်နည်းကို မည်သည့်နည်းနှင့် မယ်ဖိုက်နိုင်မည်ကို စဉ်းစားနေကြောင်း တုထန်ဟိုကော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံပါ သဘောပေါက်ပေသည်။

အဟန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ထန်ရွှင်က တုထန်ဟိုအား လေးလေးနက်နက် မေးမြန်းလေ၏။

'မိတ်ဆွေကြီး တုထန်ဟို...ကိုယ်ကျုပ်အင်္ကျီနက်ကိုယ်ရံခေတ်ဂိုဏ်းထဲမှာ ထပ်မံပါဝင်လှုပ်ရှားဖို့အတွက် မိတ်ဆွေကြီး သတ္တိရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး'

တုထန်ဟိုက အေးစက်စက် ရယ်လေ၏။

'ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်အသက်ကို ခင်တယ်မြေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းနားအကျိုးအတွက် အသက်စွန့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်အသက်ကို မနှမြောပါဘူး'

'သာခုဗျား၊ သာခု...သာခု'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက သာခုခေါ်သည်။

ထန်ရွှင်က...

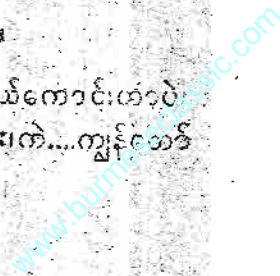
'ကျွန်တော်အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင်တော့ မိတ်ဆွေကြီးတုထန်ဟိုအနေနဲ့ ပြောသလောက် ဘေးအန္တရာယ် မရှိပါဘူး'

'စိတ်ချပါ။ ဆရာကြီးရဲ့ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် လိုက်နာပါမယ်'

တုထန်ဟိုအနီးသို့ထန်ရွှင်ကပ်သွားပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားတီးတီးညွှန်ကြားလေတော့၏။

တုထန်ဟိုက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိလေ၏။

'ဆရာကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကတော့ စကယ်ကောင်းတာပဲ၊ ငယ်သူ့မှ အင်္ကျီထပ်မံပွတ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးကဲ... ကျွန်တော် သွားပါတော့မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး'

တုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်နှင့်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံတို့အား ဦးညွတ်ဂါရုစပြုပြီး တဲအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အိုယန်ထုံသည် လူနုစွာ ပင်ပန်းနှမ်းနမ်းနေဟန်ရှိသည်။ ထန်ရွှင်အား ကြပ်နာစွာ ကြည့်သည်။

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်... ခုတဲလော နောင်ကြီး ဆီမိပင်ပန်း နေတယ်။ ခဏတဖြုတ် အနားယူရင် ကောင်းမယ်’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍...

‘အနားယူနေပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် အစီရင်ခံချင်ပါတယ်’

‘ဘာများလဲ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့’

‘မြန်မာ့လွင်မြင်တိုက်ပွဲ ခင်းကျင်းမယ့် နေရာကို သွားစစ်ဆေးချင်ပါတယ်’

‘အဲဒါမများဘူး၊ နောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း သွားချင်တာလား’

‘ကျွန်တော် သဘောအရတော့ တက်မုဆရာတော်တို့၊ ဇေတုန်းလျှန်ဆိုးကျိုးတာကြည့်တို့ ပေါက်ကွဲပေါင်တို့ ပါဝင်စေချင်ပါတယ်။ ဗာန်မုဆရာတော်နဲ့ ဇေတုန်းလျှန်တို့ ပါဝင်ဖို့ကိစ္စကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိပ်ဘိုင် သူတို့အို မေတ္တာရပ်ခံရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်’

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘တက်မုဆရာတော်တို့ ဇေတုန်းလျှန်တို့ ပါဝင်ကတော့ ထားပါကတော့ ဘယ်နှယ် ပေါက်ကွဲပေါင်က ပါလာရတာလဲ၊ သူတို့ခေါ်သွားတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ ပိုပြီး အကျိုးမဲ့တော့မပေါ့’

‘သူ့ကို တမင်ခေါ်သွားတာပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ မြက်ရိုင်းထိုင်မြင်တိုက်ပွဲ ခင်းကျင်းမယ့်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ လေ့လာသွားတယ်ဆိုတာ သူတို့အိမ်စေချင်တယ်’

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ သဘောပဲလေ’

‘ကျွန်တော် စိုးရိမ်ထားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုလဲ အခွင့်သင့်ရင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တင်ပြထားချဦးမယ်’

အိုယန်ထုံ၏ မျက်ခုံးများ မြင့်ဘက်သွား၏။

‘ဘာ...ဘယ်လို’

‘သိပ်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အခုနောက်ပိုင်း ကုန်အိမ်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ ကျွန်တော်ကို သိုင်းမညာနဲ့ ယှဉ်ဆိုင်မယ့်အစီအစဉ်မျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဉာဏ်ပညာချင်း ယှဉ်တိုက်ဆိုင် အစီအစဉ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာပါတယ်’

အိုယန်ထုံ ထွေးဝသွားသော်။

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတန်ကြာမှ...

'ဟုတ်တယ်၊ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် တိုက်နည်းဈေးဟာဟာ သဘောပဲ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်မိတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော် ထက် သိုင်းပညာသာတာ မှန်ပါတယ်။ ဉာဏ်ပညာမှာတော့ ကျွန်တော် ကိုမမိခဲ့ဘူး။ အဲ သို့ဟာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ကို တိုက်ဖို့ကြိုလှ တော့ အတော်စဉ်းစားစရာ ကောင်းလာတယ်'

'သူ့ စိတ်ကူး အကြံဉာဏ်တွေ ကောင်းလာတယ်လို့ ယူဆ လား'

'တစ်ချက်က အဲဒီလိုစိတ်ကူးလို့ရတယ်၊ နောက်တစ်ချက်က ဖြစ်ဖို့ခဲယဉ်းပေမယ့် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်တို့လဲ လုံးဝ မဖျက်ပစ်လို့မရတဲ့ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေပါတယ်'

အလို...ဘာများပါလိမ့် နောင်ကြီးထန်ရှင်'

'ကျွန်တော် ဆရာဟာ သူ့မကွယ်လွန်မီ သူ့အကြောင်း အ ဖြောင့်ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ့မှာ ဂိုဏ်းတူညီ ရှိခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ အ ဂိုဏ်းတူညီဟာ သူ့ ထက် အတော်ကလေး ဝယ်ရုံမက တစ်စုံတစ် နှစ်လေး ရှိတဲ့အတွက် ဆရာဘိုးဘိုးက ဆရာခွဲ ဂိုဏ်းတူညီကို နှစ် ထုတ်ပစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ ဂိုဏ်းတူ ဟာ ဆရာ့လိုပဲ အင်မတန် စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကောင်းတယ် ဆိုပါတယ်'

'နောင်ကြီး ထန်ရှင်က အဲဒီနောင်ကြီးခွဲ ဂိုဏ်းတူ ဦးလေး ကို တွေ့ဖူးသလား'

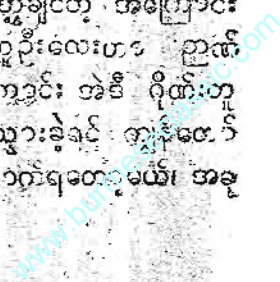
'မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဆရာဘိုးဘိုးက နှင်ထုတ်ပြီးတဲ့နောက် တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်'

'ဒါဆိုရှင် သူ့ အသက်ရှင်လျက် ရှိချင်မှရှိတော့မှာပေါ့'

'အဲဒီလိုလဲ အသေအချာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဆရာမသေခင်က ဆရာ့ဆီကို စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ ဆရာက အဲဒီစာကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေ မမလို့ စာထောင်စွန်းကလေးတစ်ခုဟာ မီးလောင်တဲ့ ကျွန်ရစ် ခဲ့တယ်။ အဲဒီထောင်စွန်းမှာ နာမည်ကလေးတစ်ခုပဲ ကျန်ရစ် ခဲ့တယ်'

'နောင်ကြီးထန်ရှင်ခွဲ ဂိုဏ်းတူဦးလေး ခွဲစာလို့ နောင်ကြီးက ယုံဆဲသလား'

'ယူဆပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနောက်ပိုင်းဆရာ မကျန်းမာတဲ့အခါမှာ သူ့ညီလေးကို တွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်း မကြာခဏပြောခဲ့လို့ပါပဲ။ အဲဒီ ဂိုဏ်းတူဦးလေးဟာ ဉာဏ် ကောင်းတယ်။ မဆိုကောင်း မပြောခကတည်း အဲဒီ ဂိုဏ်းတူ ဦးလေးကိုသာ ကွန်လုံဝမ် ဆိမ်းသင်းမိသွားခဲ့ခင် ကျွန်တော် တို့အဖို့ အတော်ကလေး ဦးနှောက် ခြံခြောက်ရတော့မယ်၊ အခု

စာလောကုန်လုံဝမ်း အစီအစဉ် ပြောင်းလာတာတွေဟာ ကျွန်တော် ဂိုဏ်းတူဦးလေးရဲ့ လက်ချက်များလားလို့ မကြာခဏ တွေးခဲ့မိပါတယ်။

နောင်ကြီးထန်ရှင်ရဲ့ ဂိုဏ်းတူဦးလေးအကြောင်းကို ကျွန်လုံဝမ်း သိထားလိမ့်မယ်။

‘သိတယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ စိုးရိမ်နေရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းတူဦးလေးသာ ကျွန်လုံဝမ်းဘက်ကရှိနေရင် မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲဟာ တကယ်ဖြစ်တော့မှာပဲ’

အိုယန်ထုံက ထန်ရှင်၏ပုပန်မှုကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရှင်၊ ဒီအဖြစ်မျိုးက ဖြစ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒီလောက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ နောင်ကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းတူ ဦးလေးကို ထူရှာဖွေတွေ့ချင်မှ တွေ့မှာပါ။’

အိုယန်ထုံသည် စကားကို ခေတ္တဖြုတ်ပြီးနောက်....

‘ကဲ...နောင်ကြီး ဒီမှာ ခေတ္တစောင့်ပါ။ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပွဲခင်းကျင်းမယ့် မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ဆီ သွားဖို့ ကျုပ်စီစဉ် လိုက်ဦးမယ်။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တဲအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ထန်ရှင်ထစ်ယောက်တည်း ထွေးတော့ဝေးမေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မကြာခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံသည် တက်မုဆရာတော်၊ ဖေကူးလျှန်တို့နှင့်အတူ တဲအတွင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

လမ်းခရီး၌ မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ရှင်းပြထားခဲ့သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ထန်ရှင်ကို တွေ့သည်နှင့် လက်ဖျပ်ချီ၍ ဂါဗုဝပြုသည်။

‘ကဲ...သွားကြစို့။’

အိုယန်ထုံက....

‘ဆရာတော် ခေတ္တသည်းခံပါ။ တပည့်တော် မြင်းလည်း၊ မြင်းရထားတွေ စီစဉ်ထားပါကယ်။’

ထိုအချိန်မှာပင် ကျီးတကြည် ရောက်ရှိလာသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မြင်းထေ့ မြင်းရထားတွေ အဆင်သင့်ပြန်ပါပြီ။’

'ခါဖြင့် ဒီကိုခေါ်လိုက်ပါ'

ကျီးတားကြည် လက်ခုပ်တီးလိုက်သောအခါ မြင်းများ၊
မြင်းလည်းများ၊ မြင်းရထားများ ရောက်ရှိလာ၏။

ပေါ့ကုံးပေါင်သည် သိုမြင်းရထားများကို ကြီးကြပ်လာ
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး မြင်း
ရထား တံခါးများကို အဆင်သင့်ဖြင့်ပေးထား၏။

'ကဲ...အားလုံး ကြာကြပါ'

ထန်ရွှင်သည် သူ၏ အထူးစိမ့်ထားသော မြင်းရထားပေါ်
သို့ တက်သည်။

တက်မုဆရာတော်၊ ပေကုံးလျှန်တို့က အခြား မြင်းလည်း
ပေါ်သို့ တက်သည်။

ကျီးတားကြည်နှင့် ပေါ့ကုံးပေါင်တို့က ထစ်ဦးချင်းမြင်းစီး
၍ လိုက်ကြသည်။

အိုယန်ထုံသည် ပေါ့ကုံးပေါင်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ
ကို မသိမသာ အကဲခတ်၏။

ပေါ့ကုံးပေါင်မှာ ထစ်ချက်မျှ မျက်နှာမပျက်ပေ။

'အင်း...အတွင်းသူလျှို့များ တယ်ကြောက်ရောကောင်းတာ
ပဲ၊ ငါမသိတဲ့သူလျှို့ တယ်နှစ်ဆောက်တောင် ကျန်နေ့သလိုမသိ
ပေးဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံသည် စိတ်ထဲမှ မသက်မသာ ပြော
မိသည်။

မကြာမီ မြင်းရထားများ တစ်ဟုန်ထိုး ခရီးစဉ်ကြတော့
သည်။

မြင်းများ၊ မြင်းရထားများဖြင့် ခရီးနှင့်ကြသဖြင့် မြက်ရိုင်း
လွင်ပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် မုတ်ဆိတ်နက်နှင့်လူ ပန်းချီဆွဲသည် နေရာ၌ပင်
ရပ်နားမိကြ၏။

ထန်ရွှင် အောက်သို့ဆင်းသောအခါ အခြားလူများလည်း
အားလုံးပင် အောက်သို့ဆင်းကြသည်။

အောက်ရောက်သည့်အခါတွင်မူ မြေပြင် အနေအထားကို
ထန်ရွှင်တစ်ယောက်သာ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင်အား လှမ်းပြောသည်။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်တို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ဒီလိုထွက်လာတာကို ကွန်လုံဝမ်းရဲတက်တော်သားတွေ မသိဘဲ ရှိပါ့မလား'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

'ဘယ်မသိဘဲ ရှိလိမ့်မလဲ၊ ကွန်လုံဝမ်းဟာ မျက်စိကြီး နားကြီးပါ။ သူ့ဆီအောင် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး'

အိုယန်ထုံနှင့် ထန်ရွှင်တို့သည် ပေါ့ကုံးပေါင်အားစောင်းစေ့၍ဝမ်းကြည့်ဘဲ ထိုကောင်းကို ပြောနေကြလေ၏။

ထန်ရွှင်သည် ချုပ်ထံများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများအကြား တစ်လျှောက်သည်း လျှောက်နေ၏။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့သည် ထန်ရွှင်၏သဘောထားနှင့် ဉာဏ်ပညာကို သိရှိထားကြသဖြင့် တစ်ခွန်းတလေမျှ ဝင်ပြောခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ရှည်သက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။

ထန်ရွှင်သည် နေရာအတော်များများကို လှည့်မတ်လေ့လာပြီးနောက် တက်မုဆရာတော်တို့ ရပ်နေသည့် နေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။

'မြက်ရိုင်းလွန်းပြင် တိုက်ခိုက်နည်း ခင်းကျင်းနိုင်တဲ့ နေရာဟာ ဒီနေရာပါပဲ'

အိုယန်ထုံ၊ တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့သည် သိုင်းလောကကြီး၏ အနာဂတ်အထွက် စိတ်ပူပန်နေကြသည်။

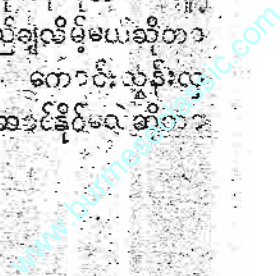
ကျိုးတာကြည်သည် ထန်ရွှင်လျှောက်သည်နေရာတိုင်းလိုက်လျှောက်ကာ အကာအကွယ်ပေးလျက် ရှိသည်။

ပေါ့ကုံးပေါင်ကမူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို သိုက်ပါစောင့်ရှောက်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ပေါ့ကုံးပေါင်၏ ဖျပ်ရူးမှုကို မျက်လုံးတောင်မှ အမြဲစာမ်း အကဲခတ်နေ၏။

ယခုအချိန်အထိ ပေါ့ကုံးပေါင်သည် အဖားအယှင်းတစ်ခုမျှ မလုပ်ဆဲသေးပေ။

'အင်း...တကယ်လူ့ပါ တိဗက်ကြီး ထုထန်ဟိုတာ သူ့အကြောင်း အတော်များများ ဖောက်သည်ချစ်မိမယ်ဆိုတာ သူ့မသိဘဲနေဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆူလူခွဲက ကောင်း သွန်းလှတယ်၊ အင်းလေ...ဆူတယ်လေခင် တန်ဆောင်နိုင်မလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့'

ရိုက်ချုပ်ကြီးတို့ ယန်ထုံ တွေးနေသည့်ပုံစံမှာ ပေါ့ကုံး
ပေါင်အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ မြက်ရိုင်းလွှပ်ပြင် တိုက်ပွဲအကြောင်း
စဉ်းစားတွေးတောနေသည့် ပုံစံမျိုးပေါက်နေသည်။

ထို့အပြင် ပေါ့ကုံးပေါင်လည်း အထူးထူးခန့်ရလျက်
ရှိနေပေသတည်း။

အခန်း (၉၃)

တန်ဖိုးကြီးသောလောင်းကစား

‘ဟေ့...ဘယ်သူလဲဟေ့၊ ဒိုးကြောင်ဒိုးဝက်နဲ့’
ဖေကုံးထွန်း၏ အော်သံကြောင့် သိုင်းသမားကြီးများအား
လုံး ခေါင်းထောင်ကြည့်မိကြ၏။
ထိုအခါ ချုပ်ကုံးတစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင် ဝက်စုံရည်ကြီး
ဝက်ဆင်ထားသည့် ရသေ့ငယ်တစ်ပါး ပေါ်ထွက်လာသည်။
ထိုရသေ့ငယ် ဤနေရာအထိ ချဉ်းကပ် လာနိုင်စွမ်းရှိပုံကို
အားလုံးက အံ့ဩနေကြလေ၏။
ထိုရသေ့ငယ်က...
‘ထန်ရွှင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

ကျီးတာကြည်မှာ အလွန်တရာခေါသထွက်သွား၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပညာရှိထန်ရှင်အား သိုင်းလောကရှိ မည်သည့် သိုင်းသမားမျှားကမျှ (ရန်သူမှအပ) ထန်ရှင်ဟူ၍ မခေါ်ခဲဝံ့ဘူးပေ။

ဆရာကြီး ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နောင်ကြီး ဟူ၍ လည်းကောင်း နှာမစိသေသနများ တပ်ပြီးသာ နှာမည်ကို ခေါ်ဝေကြသည်။

‘ရသေ့...မင်းက ငယ်ငယ်ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကြီးကို ထန်ရှင်လို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ခေါ်ရတာလဲ’

ထန်ရှင်က ကျီးတာကြည်အား လှမ်း၍တားမြစ်လိုက်၏။

‘ကျီးတာကြည် မင်း အသံခေလှိုက်ပါ’

ထန်ရှင်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ထိုရသေ့ငယ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဆိုက်၏။

‘ကျုပ်ကထန်ရှင်ပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ’

ရသေ့ငယ်သည် ထန်ရှင်အား ရင်ဆိုင် တွေ့သောအခါ ဦးညွတ်ဂါရုပြု၏။

‘ကျွန်တော်က အထက်အမိန့်နဲ့ ဆရာကို လာဖိတ်ခေါ်ရတာပါ။ ကျွန်တော် စကားများသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ဘယ်သူ အမိန့်နဲ့ လာတာလဲ’

‘ဘယ်သူ အမိန့်လဲဆိုတာတော့ ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး’

ထန်ရှင်က ရယ်၍...

‘အဲဒါတော့လွန်လွန်းသွားပြီ၊ ကိစ္စကလေး သိပ်အေးကြီးပုံမရဘူး’

‘စီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကြောက်ရင် မလိုက်ဘဲ နေခွဲလို့ရပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ထိုရသေ့ငယ် ရောက်လာသည့်ကိစ္စ၌ တစ်ချက်မျှ ဝင်မဝင်ပြောခဲ့ပေ။

ရသေ့ငယ်၏ နောက်ဆုံးစကားကို ကြားသည့်အခါ တူင်မှုအတော်ကလေး စိတ်ဆိုးသွားခဲ့သည်။

‘မင်းဘာတွေ လာမြေ့စနေတာလဲ၊ ထွက်သွားခမ်း၊ ဒီက အမြန်ထွက်သွား’

ရသေ့ငယ်သည် အိုယုန်ထံအစား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲ
ခတ်သည်။

‘ဆရာကြီးရှဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအရ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းရ
မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးဟာ ကျွန်လူဂိုဏ်းရှဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယုန်
ထံ ပြန်ရမယ်’

အိုယုန်ထံမှာ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။

‘မင်း ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်း၊ အားလုံးကို
စော်ကားသလို လုပ်မနေနဲ့’

‘ဒီလို တယ်ရမလဲ’

ထိုသို့ဝင်ပြောသူမှာ ဖေကုံးလျှန်ဖြစ်၏။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရသေ့ငယ်ကို ထက်ဝက်
တစ်ချက်ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

‘ဟာ’

ရသေ့ငယ်မှာ အလွန်တရာ လျင်မြန်၏။

ရိပ်ခနဲ ခုန်ဆုတ်လွှားရုံမျှမက သူ့လက်ထဲသို့ ဓားတစ်
ချောင်းလည်း ရောက်ရှိလာသည်။

ရသေ့ငယ်က...

‘ခင်ဗျားရှဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအရတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်
လူဂိုဏ်းသား မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ငါ့ကို သိုင်းလောကသား တော်
တော် များများကသိထားကြတယ်လို့ ငါက ထင်မှတ်ထား
တယ်၊ မင်းကတော့ လုံးဝမသိပါကလား’

ဖေကုံးလျှန်သည် တရကြမ်း ဝင်၍တိုက်ခိုက်၏။

ရသေ့ငယ်၏သိုင်းပညာမှာ မညံ့လှပေ။

လွယ်ကူစွာ ခုခံရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ရသေ့ငယ်၏ ဓားသိုင်းကိုကြည့်ပြီး
ဘန်းဓားကွက်များဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။

အိုယုန်ထံနှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့လည်း ထိုအချိန်တွင် သိပြီး
လေပြီ။

တက်မုဆရာတော်က....

ပေါ် 'ကျေးဇူးပြုပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ကြပါ'

နှစ်ယောက်စလုံး ခုန်၍ နောက်ဆုတ်ကြလေ၏။

တက်မုဆရာတော်က ရသေ့ငယ်အား ချောင်စွာ မေးမြန်းသည်။

'ရသေ့ငယ်က ဟူတန်းဂိုဏ်းက ထင်ပါရဲ့'

ရသေ့ငယ်က ဓားကိုသိမ်းပြီး လက်အုပ်ချီ၏။

'မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ဟာ ဟူတန်းဂိုဏ်းကပါ။ ဆရာတော်ကတော့ ရွှေငင်လင်ကျောင်းတော်က တက်မုဆရာတော်လို့ ထင်ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော် အံ့အားသင့်သွားသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ ယန်ထုံ နဲ့ ကျုပ်ကို မှန်ကန်စွာ ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့ ရသေ့ငယ်၊ ဒကာကြီး ထန်ရွှင်ကိုတော့ ဘာဖြစ်မှန်ကန်စွာ မခန့်မှန်းနိုင်တာပဲ'

ရသေ့ငယ်က....

'ဆရာက သိုင်းပညာမှမတတ်ဘဲ ဆရာတော်'

အားလုံး ဟိုဏ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

သိုင်းပညာတတ်သူများကို ရသေ့ငယ်ကနေဖြင့် ခန့်မှန်းနိုင်သည် ဟူလို....

ထန်ရွှင်က အားလုံးကိုအချက်ပြသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ ယန်ထုံ အား ဝါရဝပြုပြီး ခွင့်ပန်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီရသေ့ငယ်နဲ့ ဒေတ္တိလိုက်ဦးပါရစေ'

အို့ ယန်ထုံက တီးတိုးပြော၏။

'နောင်ကြီး ထန်ရွှင်.... အရဲမတိုးနဲ့နော်'

ထန်ရွှင်က တီးတိုးပြန်ပြော၏။

'သူ့ထို့ ကျွန်တော်ကို ဘာမှမလုပ်ရဲပါဘူး'

'ဒါဖြင့်လိုက်သွားလေ'

အို့ ယန်ထုံသည် ရသေ့ငယ်အား သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ခြုံငုံနေသည်။

ရသေ့ငယ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံအား လက်အုပ်
ချီးမြှီး ဝါရဝပြုသည်။

ထန်ရှင်က....

'ရသေ့ငယ် သွားကြစို့'

ရသေ့ငယ်က ပြုံး၍ ချီးကျူး၏။

'ဆရာထန်ရှင်ရဲ့နာမည်ဟာ သိုင်းလောကမှာ အသစ်အက
မွေးပျံ့ပါတယ်။ အခု လက်တွေ့ တွေ့ရတော့မှ သူ့ရဲကော
ပိသတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာကြွပါ။ ကျွန်တေ
လမ်းပြသွားပါမယ်'

ကျားတာကြည့်သည် အခန့်မသင့်ပါက ရသေ့ငယ်အား ဝတ်
ခိုက်ပိတ်ဆို့ရန် ဟန်ပြင်ထားရာမှ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရလေ

ထန်ရှင်နှင့် ရသေ့ငယ်တို့လည်း ထွက်ခွာသွားကြတော့

ဓာတ်မှဆရာတော်တို့....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ' ဟိုရသေ့ငယ်ကို သိသ

'ဟင်အင်း၊ မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး'

'ဒကာကြီးထန်ရှင် လိက်သွားတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်ရတာလဲ'

'နောင်ကြီးထန်ရှင်ဟာ စိတ်ကူးစိတ်ဆန်း ကောင်းပါတယ်။
ဒါကြောင့်မို့ လွတ်လိုက်တာပါ'

'ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဒကာကြီး ထန်ရှင်ဟာ သိုင်းပညာ
တတ်စားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တခင် လျှို့ဝှက်သားတာ ဖြစ်
လိမ့်မယ်'

'ဟာ...မဟုတ်တာ။ နောင်ကြီး ထန်ရှင်က သိုင်းပညာ
လုံးဝမတတ်ပါဘူး။ အတွေ့အမြင်များတဲ့အတွက် ပညာဉာဏ်
ကြီးစွာအတွက် သိုင်းကွက်သဘောတရားတွေကိုတော့ သိကောင်း
သိလိမ့်မယ်။ သူ့မှာ အတွင်းအစားဆိုတာ လုံးဝမှ မရှိတာပဲ'

'ဟင်...ဒါဆို ပြဿနာဖြစ်ပြီး ဗိုက်လားခိုက်လားလုပ်ရင်
သူ ဒုက္ခဖြစ်ပြီပေါ့'

'စီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ နောင်ကြီး ထန်ရှင်ဟာ ပြဿနာ
ဖြစ်တဲ့အထိ အားရာတ်မခံပါဘူး။ ရန်သူကို တစ်ခုခုအကြောင်း
ပြပြီး ပြခြမ်းခြောက်နိုင်ရင် သူ လွယ်လွယ်ကူကူ မကွယ်ပါဘူး'

၁၅၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိမ် ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အနေဖြင့် ပြောချော့သာ
ပြောရသည် စိတ်ထဲကတော့ ပူလောင်လှလေပြီ။

ယခု ထွက်သွားခြင်းမှာ ကျွန်လုံခမ်နှင့် တွေ့ဆုံချိန်ကလို့
ပြင်ဆင်ပြီးမှ ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်ပေ။

မည်သို့မျှ ပြင်ဆင်ချိန်မရဘဲ ရှောင်တခင် ထွက်သွားရခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ရိုက်ချုပ်ကြီးသည် လူ၏ စိုးရိမ် သော က ကို
ကောင်းစွာ ဖုံး၍ထားနိုင်ခဲ့လေ၏။

အိုယန်ထုံက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး.....

'က...ကျုပ်တို့လဲ ဒီမှာခေတ္တခဏစခန်းချကြဦးစို့၊ (ကအောင်
လောက်ကြာရင် နောင်ကြီးထန်ရွှင် ပြန်လာမှာပါ။'

ဖေကုံးလျှန်က ဝင်ပြောလေ၏။

'ရိုက်ချုပ်ကြီး...ကျွန်တော်တော့ နောင်တော်ကြီးထန်ရွှင်
ပြန်ရောက်လာနိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။'

အိုယန်ထုံ အံ့ကြသွား၏။

'တာဖြစ်လို့....'

'ဟိုရသေ့ငယ်ကို ကျွန်တော် မယုံလို့ပေါ့။'

'တာဖြစ်လို့ မယုံရမှာလဲ၊ သူ့ သိုင်းကွတ်တွေက ဟူတန်း
သိုင်းကွတ်တွေပဲ။'

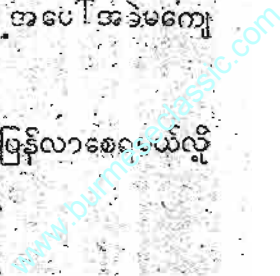
'ကျွန်လုံခမ်က လူလည်ပါ၊ ဟူတန်းသိုင်းကွတ်တင်မကဘူး
ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သိုင်းကွတ်တွေပါ၊ တတ်ထားတဲ့လူပါ
သူက အဲဒီရသေ့ငယ်ကို ဟူတန်းရိုက်ကထင်အောင် တ
ဉာဏ်ဆင်ပြီး လှော်လိုက်တာ၊ နောင်တော်ကြီး ထန်ရွှင်
သိုင်းပညာတေတိတော့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ မလွယ်တော့ဘူး။'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါ၏။

'သိုင်းပညာ မတတ်တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ
ဉာဏ်စွမ်းက သိုင်းပညာတတ်သူတွေထက် သုံးဆလောက် ပိုသာ
တယ်၊ ဒီဉာဏ်စွမ်းနဲ့ သူ့အသက်သူ့ တယ်လာခဲ့တာပဲ။'

'ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နောင်တော်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ သူ့ကိုယ်
သူ့ မကယ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်လုံခမ်ဟာ သူ့ ကပေ၊ အဲဒီမကျေ
မိတ် သိမ်ကြီးနေတယ်။'

'ကျုပ်ကတော့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင် ပြန်လာစေရမယ်လို့
တာဝန်ခံတယ်။'

‘ဒါဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ကျွန်တော်လောင်းကြေးစားကြေး
ထုပ်ကြေးမား’

‘ကောကြီး ဖေကုံးလျှန်...’

ထက်မုဆရာတော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ကဲ့သို့သော
ဂိုဏ်းချုပ်အား ဤသို့ မပြောသင့်ကြောင်း ဝင်၍ဟန်တားရန်
ပြန်ပြင်သည်။

အို ယန်ထုံက တက်မုဆရာတော်၏ သဘောကိုသိ၍ လက်
ကာပြလိုက်၏။

ယုစိတ်ရှိသည့်အတိုင်း ပြောပါစေဟု ခွင့်ပြုသည့် သဘောပင်။

‘ကောင်းပါပြီ နောင်ကြီးဖေကုံးလျှန်က ဘယ်လိုလောင်း
ကြေး တင်ချင်သလဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုရှိသလဲတွေ့ မသိ
ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် အသက်ကို လောင်းကြေး
တင်ပါတယ်၊ နောင်တော်ကြီးထန်ရှင် ပြန်မလာနိုင်စေရဘူးလို့
ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်တယ်’

‘ဟာ...အသက်နဲ့ လောင်းကြေးတင်တာကတော့ မကောင်း
ပါဘူး၊ သိပ်ပြစ်ထန်လွန်းပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်လိုလောင်းကြေး တင်ချင်
ပါသလဲ’

‘ကျုပ်သဘောအရတော့ ကျုပ်ရုံးရင် နောင်ကြီး ဖေကုံး
လျှန်ရဲ့ နောက်ပါးစေအဖြစ် တစ်သက်လုံး ဆိုက်ပါမယ်၊ သိုင်း
လေးကထဲကလဲ ထွက်ခွာပါမယ်’

‘ဟာ...ဂါကတော့...’

ဖေကုံးလျှန်မှာ တုန့်သွားသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆောက်ထား
ပြီး လက်မခံစို့သလို ပြစ်သွားသည်။

သို့သော်...

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော် ရုံးသွားရင်ကော...’

အို ယန်ထုံက ပြုံး၍ပြော၏။

‘ခင်ဗျား ရုံးသွားရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ကျွန်လုဂိုဏ်းထဲ ဝင်ရ
မယ်၊ တစ်သက်လုံးလို့ မဆိုသိပါဘူး၊ ဆယ်နှစ်ကတည်းပါ၊
ဆယ်နှစ်ပြည့်ရင် ထွက်လို့တ ထွက်နိုင်ပါတယ်’

ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ဝါဆန်းတောင်မှ သိုင်းသမားကြီး ဖေကုံးလျှန်တို့၏လောင်းကစားမှုကြီးမှာ ကြောက်ခမ်းလိလိ တန်ဖိုးကြီးလှပေသည်ဟု တွေးမိပြီး တက်မုဆရာတော်မှာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

အင်း...သိုင်းလောက၌ ဂုဏ်သိက္ခာချင်း ယှဉ်ပြိုင်မှုဟာ အခြားလောကတွေ၌ ဂုဏ်သိက္ခာချင်း ယှဉ်ပြိုင်မှုထက် ကြောက်စရာ ပိုကောင်းပါကလား။

တက်မုဆရာတော်မှာ ဝင်တားလိုသည်။

သို့သော် သူဝင်တား၍လည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိနေ၏။

သူ့အရှိန်နှင့်သူ လွတ်ပေးခြင်းသာ အခကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်ကြောင်း တက်မုဆရာတော် သဘောမိုက်လိုက်ပေသည်။

ဖေကုံးလျှန်မှာ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် လူစားမျိုးဖြစ်ရာ ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ အဆိုပြုချက်ကို ချက်ချင်းပင် လက်ခံလိုက်လေ၏။

ဖေကုံးလျှန်က....

ကဲ... အားလုံးအကြား အားလုံးအသိပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ အနည်းဆုံး သုံးရက်စောင့်ပေး။ နောင်တော်ကြီး

ထန်ရွှင် ပြန်မလာရင် ကျွန်တော်အနိုင်၊ နောင်တော်ကြီးထန်ရွှင် ပြန်လာရင် ကျွန်တော်အရှုံး။

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဒီကပဲ စခန်းချပြီး စောင့်ကြစို့။’

ကျိုးစားကြည်သည် လက်မြောက်အချွတ်ပြလိုက်၏။

ကျန်လူရိုက်၏ ရှစ်ယောက်သော ရိုက်သားများသည် ရွက်ထည်တဖျင်များကို လှည်းများပေါ်မှ ယူချကာပြီး ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၊ တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့နားနေနိုင်အောင် လျှစ်မြန်စွာ ရွက်ထည်တဖျင်ကြွလေ၏။

ရိုက်ချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံက တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့အား ဦးစားပေး၍ နေရာချထားပေး၏။

သို့သော် တက်မုဆရာတော်ရော ဖေကုံးလျှန်ပါ ရွက်ထည်တဖျင်တဲထဲသို့မဝင်ကြပေ။

အပြင်မှသာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်လိုကြသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၈၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုစဉ် ပညာရှိထန်ရှင်နှင့် ရေးသားဖတ်တို့ ထွက်ခွာသွား
သည့်ဘက်မှ ဟိန်းတောက်သံများ သဲ သဲ ကလေး ထွက်ပေါ်
လာသဖြင့် အားလုံး ခေါင်းထောင် ကြည့်မိကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က ရှစ်သက်တပ်ဖွဲ့နှင့် ကျိုးတာကြည့်တို့မှာ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

ကျိုးတာကြည့်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝဖွဲ့ အဲဒီဘက်ကို
သွားရောက်စစ်ဆေးပါရစေ'

အိုယန်ထုံက အေးစက်စက်တားမြစ်လိုက်၏။

'မလိုဘူး၊ ချောင့်ကြီးထန်ရှင်ဟာ သူ့အပေါ် ကျရောက်
လာမယ်ခင်းအန္တရာယ်ကို သူ့ရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စနဲ့ ဖယ်ရှား
နိုင်တယ်'

ထိုစဉ် အဝေးမှ လင်းခနဲ လက်ခနဲ အရောင်များ ထွက်
ပေါ်လာပြန်သည်။

တက်မုဆရာတော်မှာ ခုန်ထမိလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ် အဲဒီဘက်ကို သွားရောက် စစ်ဆေး
လိုတယ်၊ ကျုပ်တို့ စေးပတ်ပတ်လည်မှာ သိုင်းသမားတွေ
အများကြီးဝိုင်းရံဆားသယံဇာတ လို့ ခံစားနေရတယ်'

'ဆရာတော် စိတ်မပူပါနဲ့၊ အဲဒီသိုင်းသမား အများကြီးကို
နောင်ကြီးထန်ရှင်ဟာ ဉာဏ်စွမ်းကို တံတားခင်းပြီးဖြတ်ကျော်
လာပါလိမ့်မယ်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အဲဒီ ဓားရောင်ဟာ သာမညဓားရောင်
မဟုတ်ဘူး၊ ဓားသိုင်းပညာမှာ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေတဲ့သိုင်း
သမားတွေရဲ့ ဓားရောင်ပဲ၊ သိုင်းလောကမှာ ဒီလို ဓားသိုင်း
ပညာမျိုး အုတ်တုလူ အင်မတန် ရှားပါတယ်'

'ဆရာတော်သိသလောက် ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိမလဲ၊
လက်ချိုးရေလို့ ရနိုင်မလား'

ဆရာတော်သည် အနည်းငယ် ဝှင်းစားလိုက်၏။

'အလွန်ဆုံး ငါးထောက်ပဲရှိမယ်'

'ဒီလောက် ဓားသိုင်းပညာကောင်းရင် ကိုယ်ခေတ်ပညာမှာ
ထဲ သိပ်ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတော် လက်ခံသလား'

'လက်ခံပါတယ်'

'ဒါဆိုရင် ဆရာတော် အခုနေသွားစို့စမ်းရင်လဲ အဲဒီလူ
အဲဒီနေရာမှာ မရှိနိုင်တော့ဘဲ ကား၊ သူ့အဝေးကြီးကိုရောက်သွား
ရောပေါ့'

'ကျုပ်က ဒကာကြီးထန်ရှင်အတွက် စိုးရိမ်...'

အိုယန်ထုံက ဖြတ်၍ပြောလိုက်၏။

စိုးရိမ်လို့အပိုပဲ ဆရာတော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ သေပြီဆိုရင်လဲ အခုကတည်းက သေနေလောက်ပါပြီ။ ဆရာတော်သွားလဲ သူ့အသက်ကိုမမီနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တမည့်တော်ကတော့ နောင်ကြီးထန်ရွှင်အတွက် ပုပန်ပေမယ့် အသက်သေဆုံးနိုင်လောက်တဲ့အထိတော့ မပူပန်ပါဘူး။ နောင်ကြီးဟာ မုချပြန်လာပါလိမ့်မယ်။

တက်မုဆရာတော်မှာ ဆက်၍မပြောနိုင်တော့သဖြင့် ဓားရောင်လက်သည့်နေရာသို့ ခေးမောယင်း ပညာရှိထန်ရွှင်အတွက် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးနေတော့သည်။

အိုယန်ထုံလည်း အိုနေရာသို့ မျှော်ငေးရင်း ခပ်ကိုးကိုးပြောသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ သိုင်းပညာတော့ မတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ဦးနှောက်က သိုင်းပညာထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သိုင်းပညာတတ်တဲ့လူကိုလဲ အခွေးလုပ်နိုင်တယ်။ ကျုပ် သူ့အတွက်စစိုးရိမ်ဘူးမဟုတ်ဘူး။ စိုးရိမ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့အသည်းနှလုံးတစ်နေရာမှာလဲ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အသိဟာ အလိုလိုခိုဝင်နေတယ်။’

ဖေကူးလျှန်ကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံနှင့် လောင်းကြေးဓားကြေးပြုလုပ်စီသည်ကို နောင်တရဟန်ဖြင့် ပြောနေလေ၏။

‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ နောင်တော်ကြီးထန်ရွှင် ပြန်လာစေချင်တာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်ရှားတဲ့အတွက်ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဟိုရသေကို သိပ်ပြီးစိတ်မချဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီရသေတာ ဖော်ငယ်ကလေးနဲ့ အားလုံးလိုလို သိနေတာကိုးဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ဆက်ချက်ပဲလို့ ထင်မိပါတယ်။’

တက်မုဆရာတော်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဝေပြောသည်။

‘ကျုပ်ကတော့မထင်ဘူး၊ ရသေ့ ခွဲဓားကွက်က သိပ်ကောင်းတယ်။ ဟူးတန်းဂိုဏ်းက ထူးချွန်တဲ့သိုင်းသမားထစ်ယောက်လို့ပဲ ကျုပ်ယုံတယ်။’

ဖေကူးလျှန်မှာ လူပုစိတ်တိုဆိုသည့် အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင် သူ၏ မူလစိတ် ပေါ်လာသည်။

‘ဒါဆိုရင် ဆရာတော်ကပါ တမည့်တော်နဲ့ လောင်းကြေးတင်ချင်သေးသလား။’

တက်မုဆရာတော် မည်သူမျှပြန်မပြောနိုင်မီ ကျန်လှဂိုဏ်းသား ကျိုးတာကြည်၏အော်အစ်သံကို ကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ကြလေ၏။

‘ဆရာကြီးထန်ရွှင် ပြန်လာအံ့ပြီ။’

အခန်း (၉၄)

တိုက်ခိုက်နည်း၏ အလယ်ပဟို

ကျိုးတာကြည်၏ဘော်သံသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံမှ
အစ ကျန်လှိုက်သား နှစ်ယောက်အဖို့ အဆုံး အားလုံးကို
အပြိုင်တည်း ဆုရပ်စေခဲ့လေ၏။

မှန်၏။

သူတို့မြင်ကွင်းထဲ၌ ပညာရှိသန်ရွှင်သည် ခု၏လက်စွဲတော်
ခေါက်ယပ်တောင်ကြီးကို အဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း လူသာမန်တို့၏
ခြေလှမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ၏နဖူး၌ ချွေးများသီးလာ၏။
သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်သည့် ချွေးများသည် သူ၏အဝါးရင်
ခတ်စုံကို စိုရွှဲစေခဲ့လေပြီ။

ထို့ပြင် ထန်ရွှင် စာစီလှမ်းချင်း လျှောက်လာတိုင်း သူ့
အသည်းနုလုံးများ ငလျင်လှုပ်ခါသကဲ့သို့ လှုပ်ကာ ခါယမ်း
သွားသည်။

မျက်လုံး၌ မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာသဖြင့် ထန်ရွှင်၏
ပုံသဏ္ဍာန်ပင် ဝေဝါးသွားခဲ့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထန်ရွှင်အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ
မှ စိုးညှင်းစွာ မေးမြန်းပေ၏။

‘နောင်ကြီး ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်’

ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ မိတ်လှုပ်ရွာ
ခံစားမှုကို ချက်ချင်းပင် သိမြင်လိုက်သဖြင့် ကပျာကယာ ဦးညွှတ်
ဂါရဝပြုပြီး နောင်ကြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်အစုံကို ပြေး၍ဖမ်း
ကိုင်လေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
ဂိုဏ်းကြီးရဲ့အကျိုးကို ပေါက်မြောက်အောင် မထမ်းဆောင်နိုင်
သေးဘဲနဲ့ ကျွန်တော် မသေသေးပါဘူး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဟင်းခဲနဲသစ်ပြင်းချကာ...

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်... နောင်ကြီးလဲ ဒီလို အရဲမစွန့်သင့်ဘူး။
ကျွန်ုပ်ကလဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ခွင့်မပြုသင့်ဘူး။ နောင်ဆိုရင်
အော့ ဒီထက် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် လုပ်ရတော့မှာပဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၏ စကားများကို ကြားရသော
အခါ ပညာရှိထန်ရွှင်ပင်လျှင် သူ့ခံစားမှုကို ချွန်းဖြင့် မအုပ်နိုင်
တော့ဘဲ မျက်ရည်များ ဝေ့ကျလာတော့၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည်
သူ့အား တစ်အူတုံဆင်း ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ သံယောဇဉ်
ကြီးများလှသည် မဟုတ်ပါလော။

‘နောင်ဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ကျွန်တော်
သိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမယ်ခင်ဗျာ’

ထိုစဉ် ပညာရှိထန်ရွှင်အား လက်နှစ်ဖက်က တင်းကျပ်စွာ
သာရောက်ပေ့ ဖက်နေ၏။

ထိုသူကား ဖေကုံးလျှန်တည်း။

ဖေကုံးလျှန်လည်း မျက်ရည်များ စိုစွတ်နေသည်။

၁၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

ဆိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလေ့သံ(၇) ❀ ၁၉၇

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်... နောင်တော်ကြီး ပြန်လာတဲ့အတွက် ကျုပ်မို့ကရည်ကျရတဲ့အထိ ဝမ်းသာမိပါလိမ့်ဗျာ’

ထို့အခါကျမှ အားလုံး ငယ်နိုင်မောနိုင် ပြန်ကြရတော့မိ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက...

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်... ကျုပ်တို့ကျန်လှဂိုဏ်းမှာ လက်မေတ်ထစ်ခု တိုးလာပြီဗျာ။ ဒါကို နောင်ကြီးသိမှာ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ...’

‘ဗျာ...’

ပညာရှိထန်ရွှင်မှာ ထိုစကား၏ အတိမ်အနက်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်မီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ နေရာ၌ပင် လဲလဲသွားတော့သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ကျေးဇာတကြည်က စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်ပြီး ရိပ်ခနဲခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။

ပေ့ပိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ထန်ရွှင်က ထမမြစ်လဲလဲလေ၏။

‘ကျေးဇာတကြည်... ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ နှလုံးသွေး ဦးနှောက်ထဲကို ထိုးထက်သွားတာပါ။ ခံစားရမှု များလွန်းလို့ ဂီလိုပြန်သွားတာပါ။ ကိစ္စမရှိဘူး’

တက်မုဆရာတော်သည် အိုယန်ထုံအနီးသို့ ကပ်လာပြီး နှလုံးသွေးကြောကို အသာအယာ နှိပ်ပေးလေ၏။

ဆရာတော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ဖေ့ကုံးလျှံစိုက်တို့ လောင်းခကြားစားခကြား လှုပ်ကြပ်ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလှည့်

ထန်ရွှင်က ကြေကွဲစွာ ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ တပည့်တော်တစ်ဆိုင်ပညာမှာ ထင်တဲ့အတွက် ဝမ်းခေရာရာကို ထွက်ခွာတိုင်း အစိုးရိမ်ကြီးပါလား။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာကတော့ မစိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း အမြဲတမ်း ဟန်ဆောင်တတ်သလို အခု တပည့်တော် ပြန်လာတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဟာ ဝမ်းသာမှုဆီကို ချွတ်ချွတ် ကူးပြောင်းပြီး ခေမမြှောက်အထိ ပြန်သွားရတာပါပဲ’

တက်မုဆရာတော်၏ နှိပ်နှယ်ပေးမှုကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ မကြာမီပင် ပြန်လည်သတိရလာသည်။

အားလုံး ‘ဟင်း’ ချလိုက်မိကြသည်။

၁၉၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထထိုင်မိသည်နှင့် ထန်ရွှင်အား မေးခွန်း ထုတ်လေတော့၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်...ဟိုရသေ့ ငယ်ဟာ ကွမ်လုံဝမ်ရဲ့ အဖေ အပါးများလား'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

'မတုတ်ပါဘူး။ ဟူတန်းဂိုဏ်းသာပါ'

'သူက ဘာကိစ္စနဲ့ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို လာခေါ်ရတာလဲ'

'ဆေးတစ်ဖုံရဲ့ အာနိသင်ကို ခေါ်မေးတာပါ'

အားလုံးပင် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြရ၏။

ဆေးအာနိသင် မေးရုံကလေးမျှဖြင့် ထန်ရွှင်အား ကြိုညှိ လာမခေါ်သင့်ဟု အားလုံးက ယူဆကြသည်။

အို.ယန်ထုက ပြုံး၍ပြောသည်။

'ဟင်...ဟူတန်းဂိုဏ်းသာတွေဟာ ဘာမှ မဖြစ်စလောက် ကိစ္စကလေးကို ပြုသနာလုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ရဲ့ မဖြစ်စလောက် ကိစ္စကလေးဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းအတွက်တော့ အလွန်တရာကြီးများ တဲ့ အမြတ်အစွန်းကြီးကို ရစေခဲ့တာပဲ'

ပညာရှိထန်ရွှင်က မေ့ကူးလျှန်အား ဦးညွတ်ဂါရဝပြု၍ ပြော၏။

'ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အား သိပ် လိုနေတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ နောင်ကြီးမေ့ကူးလျှန်လဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မျိုး ကျန်လူဂိုဏ်းထဲ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဝမ်းသာလို့ မဆုံးတော့ပါဘူးဗျာ'

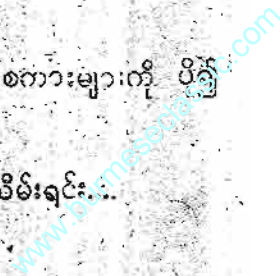
ဝါဆန်းတောင်မှ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးမှာ သူ့အား လွန်စွာအားကိုးအားထားပြုကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ကျန်လူ ဂိုဏ်းထဲသို့ ဝင်ရခြင်းအတွက် မည်သို့မျှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံမရပေ။

ထန်ရွှင်အား ပြန်လည်၍ ဂါရဝပြုပြီး...

'ကျုပ်နဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို.ယန်ထုတို့ ထားခဲ့တဲ့ ကတိ စကားအရ ခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းသား ဖြစ် သွားပါပြီ။ ကျုပ်အတွက် ကျရောက်လာတဲ့ဘာဝန်ကို ဦးလည် မသွန် ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ရဲရဲကြီး ကတိပြုပါတယ်။ ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းကြပါ'

သူ၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာက သူ့စကားများကို ပို၍ လေးနက်စေခဲ့ပေသည်။

ထန်ရွှင်သည် သူ့ဖင်တောင်ကို ရုပ်သိမ်းရင်း...

‘အင်း...စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အချိန်တွေလဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ
ဝမ်းသာစရာတွေလဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ မပြီးဆုံးသေးတာကတော့
ဝမ်းဗိုက်ရဲ့ အာလောင်မှုကို ဖြည့်တင်းဖို့ပဲ’

ထန်ရွှင်၏ စကားကြောင့် လူအားလုံး ရုတ်တရက် အာ
လောင်လာကြလေ၏။

ထုတိုအားလုံး မည်သည့်အစားအစာမျှ မစားခဲ့ရသေးသေး
ထန်ရွှင်သည် ကျိုးစားကြည်အား အခွံအရေလိပ်၏။

ကျိုးစားကြည်၊ ငါ့မြင်းရဲအားဆဲမှာ အသီးအနှံတွေ ပါ
တယ်၊ ရက်ရှည်ခဲတဲ့ အသီးအနှံတွေ ပါတယ်၊ တစ်ဝက်လောက်
ယူခဲ့၊ ဒီမှာနဲ့တုလူအားလုံး တစ်ဝက်ဆိုရင် လုံလောက်တယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အံ့အားသင့်သွား၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်တို့စီမံ အဆက်ကြာကြာနေဦး
မလို့လား’

‘ကျွန်တော် သဘောအရတော့ စောင့်နေနိုင်ရင် ကောင်း
မယ်ထင်တာပဲ’

တက်မုဆရာတော်က ဝင်မေး၏။

‘ဘာကိုစောင့်မှာလဲ’

ထန်ရွှင်က...

‘ကျွန်လုံဝမ်ကို စောင့်တာလေ၊ စာပညာလက်တိုနားနေတဲ့
နေရာမှာ မြက်ရိုင်းလွှာပြင်ဗျာမှာပဲ အလယ်မဟိုချက် ဖြစ်ဖို့
မျှားတယ်၊ ကျွန်လုံဝမ်သာ ဒီနေရာကို မရခဲ့ရင် သူ့တိုက်ခိုက်
နည်း အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါက ကြီးထန်ရွှင်က ဒီနေရာကစောင့်...’ အပြည်တိုက်မလို့
လား’

‘တိုက်တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလို တိုက်ခိုက်နည်းရဲ့
အလယ်မဟိုမှာ ခာ ထက်ထက်တစ်ချောင်း ထောင်ပေးလားတဲ့
သဘောမျိုးလောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဒါ...ရင် လူလိုဦး ယ်ထင်တယ်’

‘အခုပါလာတဲ့ လူရွစ်ယောက်ဆို လိုလောက်ပါတယ်’

တက်မုဆရာတော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အသီးအနှံများ
ခာ သောက်နေသည့် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရွစ်ယောက်ကို
မသိမသာစောင်းဝဲကြည့်လိုက်၏။

‘ကျွန်လုံဝမ်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့တိုက်စစ်ကို ဒီရွစ်ယောက်နဲ့ တယ်
လိုများ ခုခံမလဲမသိဘူး’

ထန်ရွှင်သည် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရွစ်ယောက် စား
သောက်ပြီးသည့်နဲ့ ခေါ်အောင်ထွက်ခွာ၏။

တက်မုဆရာတော်က...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဒကာကြီးထန်ရှင် ဘာတိုက်ကွက်တွေများချမှတ်ဦးမလဲ သေဘူး’

‘မသိဘူး ဆရာတော်၊ သူ့ဟာ သူ့ အစီအစဉ် မပြီးခင် နယ်သူ့ကိုမှသိမြင်ခွင့်မပေးဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ အစီအစဉ်တော့ များသောအားဖြင့် စိတ်ချရပါတယ်’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် မနီးမဝေး၌ ရပ်နေသည့် ပေါ့ကုံးပေါင်အား လွမ်းခေါ်လိုက်၏။’

‘ပေါ့ကုံးပေါင် ဒီလိုလားစမ်း’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဘာများခိုင်းစရာ ရှိပါသလဲ’

‘ငါ့အပေါ် မင်း ဘယ်ဆိုသဘောထားသလဲ’

‘ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင်ကြီးအဖြစ် သဘောထားပါတယ်’

‘ကျန်လှဂိုဏ်းဟာ သိက္ခာရှိရှိ မြင့်မြတ်ရဲ့လား’

‘သိက္ခာလဲရှိ၊ မြင့်လဲမြင့်မြတ်ပါတယ်’

‘ကျန်လှဂိုဏ်းသား ဖြစ်ရတာကို မင်းဂုဏ်ယူရဲ့လား’

‘အသည်းနှလုံးထဲက ဂုဏ်ယူပါတယ်’

‘ပညာရှိဟာ မပြောခင် သူ ဘာပြောရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီးမှပြောတယ်။ လူမိုက်ကတော့ သူပြောပြီးမှ ပြောပြီးတဲ့

စကားကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ မင်းကတော့ ပညာရှိလဲမဟုတ်ဘူး။ လူမိုက်လဲမဟုတ်ဘူး။ လူလိမ်ပဲ ဖြစ်တယ်’

‘ကျွန်...ကျွန်...ကျွန်တော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မလိမ်ရဲပါဘူးခင်ဗျာ’

ပေါ့ကုံးပေါင်က ထိတ်လန့်စွာ ပြော၏။

အိုယန်ထုံက သေချာစွာ အကဲခတ်ပြီး...

‘ငါ့ခေတ်ခိုင်းရင် မင်း သေရဲ့ရဲ့လား’

‘မငြင်းဝံ့ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘တောင်းပြီ၊ မင်းရှေ့ခားကို ထုတ်လိုက်စမ်း’

ပေါ့ကုံးပေါင် တုန်ဆုတ်တုန်ဆုတ် ဖြစ်သွား၏။

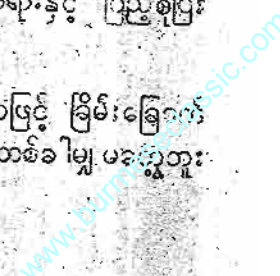
‘ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာအပြစ်များ ကျူးလွန်ခဲ့လို့လဲ’

အိုယန်ထုံ စိတ်ဆိုးသွား၏။

‘မင်းက ငါ့ကို ဒီလို စောဒကတက်ရဲသလား’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ခန္တီတရားနှင့် ပြည့်စုံပြီး လွန်စွာ သိမ်မွေ့၏။’

ကျန်လှဂိုဏ်းသားများအပေါ် ဒေါသဖြင့် ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲသည်ဟူ၍ ပေါ့ကုံးပေါင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခေါ်ဘူး။

ယခုကဲ့သို့ သူ့အား ခေါ်ယူ ကြိုမ်းမောင်းနေသောအခါ ပေါ့ကုံးပေါင်မှာ သွေးပျက်လာလေတော့၏။

အိုယန်ထုံက အေးစက်စက်ရှယ်ပြီး...

‘မင်းရဲ့ အပြစ်တွေကို ငါတစ်ခုချင်း ရွာ ပြမယ်ဆိုရင် မင်း နားထောင်ရဲသလား၊ အဲဒီအပြစ်တွေ ရွတ်ပြတာကို နားထောင် ရတာထက် ချေးထုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်တာက ပိုကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်’

ပေါ့ကုံးပေါင်သည် ကျိုးတာကြည့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ပြီး ခားမြှောင်အိမ်ဆုံထုတ်၏။

ထို့နောက် ခားမြှောင်ကို ဖြည့်ညှင်းစွာ ထုတ်ယူသည်။

ပြာလှဲ့သော ခားသွားကိုကြည့်ပြီး ကက်မုဆရာ့ကောက် မှတ်ချက်ချလေ၏။

‘ဒီခားသွားဟာ အဆိပ်အတောက်ပြင်းထန်ပုံရတယ်’

အိုယန်ထုံက လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်၏။

‘မင်းခားကို စစ်ဆေးမယ်၊ ငါ့ကိုပေးစမ်း’

ပေါ့ကုံးပေါင် တုန်ဆုတ်တုန်ဆုတ် လုပ်နေပြန်သည်။

‘ခါ...ခါ...ခါဆော့’

ကျိုးတာကြည့်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ကျန်တဲ့ ဂိုဏ်းအပေါ် အကြောင်းမဲ့သစ္စာရှိသူ ဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြည့်စစ်မေးကတည်းက ပေါ့ကုံးပေါင် မရိုးမသား တစ်ခုခုပြုလုပ်ပြီဟု ထုတ်ကြည်သည်။

‘ပေါ့ကုံးပေါင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်ကို မင်း ဘယ် တုန်းက ဖိဆန်ခဲ့လို့လဲ’

သူ့ညှို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လာပြီး ပေါ့ကုံးပေါင်၏ လက်ထဲမှ ခားကို ဝင်လုခွားသည်။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အား ရိုသေစွာ လှမ်းပေးသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ခားကို အသေအချာ စစ်ဆေးပြီး...

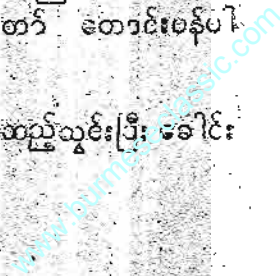
‘တယ်ကေ...ဟဲ့ ခားပေါသား၊ ခားအိမ်ပါ ပေးစမ်း’

ပေါ့ကုံးပေါင်က ကျိုးတာကြည့်အား ခားအိမ်ပါ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့စဉ် ထန်ရွှင်ရောက်လာသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ပေါ့ကုံးပေါင်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မိုက်မှားခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းဝန်ပါတယ်’

အိုယန်ထုံသည် ခားကို ခားအိမ်ထဲထည့်သွင်းပြီး ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'ကျွန်လဲရိုက်တာ သွေးဆာနေတဲ့ လူသတ်ရိုက်မဟုတ်ဘူး
သိုင်းပညာပြန်ပွားအောင် ပြန်ဖြူတဲရိုက်ပဲဖြစ်တယ်။ သူ့
စောင့်ကြည့်လိုက်မယ်'

ထန်ရွှင်က....

'ရိုက်ချုပ်ကြီးကို အစီရင်ခံစာ ရှိပါသေးစာယ်'

'ဘာများလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ပတ်မတ်လည်မှာ ကျွန်လုံဝမ်ရဲ့ ဘက်ထော်
သားတွေ ဝိုင်းထားပြီလို့ ယူဆရပါတယ်'

အိုယန်ထုံ အံ့အားသင့်သွား၏။

'တကယ်ပဲလား'

'တကယ်ပါပဲ။ အဝိုင်းခံရတဲ့အထဲမှာ တခြားရိုက်သားတွေ
လဲ ပါပုံရပါတယ်'

'တခြားရိုက်သားတွေက ဘယ်လိုပါလာရသလဲ'

'ဒါကတော့ ကျွန်လုံဝမ်ရဲ့ သီးခြားအစီအစဉ် ဖြစ်ပုံရတယ်။
သူက ဘာစောင့်ရှောက်ပြီး ဒီစက်ဝန်းထဲရောက်အောင် လုပ်ဆဲ
မသိဘူး'

ထိုစဉ် လူနှစ်ယောက် ပြေးလာသည်။

တစ်ယောက်မှာ 'အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရထားပုံရ၏။

တစ်ယောက်က အနည်းငယ် သက်သာပုံရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သွေးများ စွန်းထင်းပေကျ နေ၏။

အိုယန်ထုံ တို့လူစု အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ နှစ်
ယောက်စလုံး လိုကျသွားသည်။

တက်မုဆရာတော်က စစ်ဆေးကြည့်သည်။

'တစ်ယောက်က အစောင့်ဒဏ်ရာပြင်းစန့်တယ်'

ထန်ရွှင်က အဝေးသို့ ဝေးကြည့်ပြီး....

ကျွန်လုံဝမ်ကတော့ သူ့အလစ်စောပြီ၊ နောက်ထပ် ဒဏ်ရာ
ရမယ့်လူတွေ အများကြီးရှိဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ မသိခင် ဒီ
နယ်ထဲဝင်လာတဲ့ သိုင်းသမားတွေ အများကြီးရှိလိမ့်မယ်'

အိုယန်ထုံက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။

'ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ အခိုင်အမာ စခန်းချလို့ သင့်တော်
ပါ့မလား'

ထန်ရွှင်က....

'သင့်တော်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ ဗဟိုချက်မ
နေရာကို ကျွန်လုံဝမ်ကို မပေးနိုင်လို့ဘဲ။ သူ့သာ ဒီနေရာရသွား
ရင် ကျွန်လုံဝမ်ရဲ့အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး'

တက်မုဆရာတော်က ဝင်၍ချီးကျူး၏။

'ဒကာကြီးထန်ရွှင်က ခြော်ခြော်ခိုင်စွမ်း ရှိပါပေတယ်'

'ဆရာတော်၊ ဘယဉ်ထော်ကို သိပ်ပြီးမချီးကျူးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဂိုဏ်းတူညီဆေးကိုသာ ကုန်လုပ်ပစ် သိမ်းသွင်းထားနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ အခြေအနေ ဖာမ်မျိုး ပြောင်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအသက်ကို ဖက်နဲ ထုတ်ထားကြပါလိမ့်မယ်'

ထိုစဉ် မြင်းခွာဆံများတစ်ခုခုပုံ ကြားရပြန်သည်။
မြင်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် မောက်လျက် ပါသကဲ့သို့။
နှစ်ယောက်စလုံး သွေးများစို့၍နေသည်။
တို့ ညန်ထိုက်....

'သူတို့ကို မြင်းပေါ်က မြန်မြန် ချလိုက်စမ်း'
ကျီးတကြည်နှင့် ပေါက်ကုန်းပေါင်တို့သည် 'ထိုသူနှစ်ဦးကို မြင်းပေါ်မှ အသာအယာချလိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ပျောက်နေကြပေပြီ။
'ဘုရား...ဘုရား...တကယ်လူသတ်ခဲ့ကြီးပါလား'
မကြာမီ လူအစ်ယောက် ဒယ်ခယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာပြန်၏။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ အလွန်တရာ ကြီးမားလှ၏။
ယန်ရှင်ဟ...
'သူ့ကိုမြန်မြန်သွားတို့လိုက်စမ်း၊ သူ့ထံ ခဏ်ရာရှုလာတာပဲ'

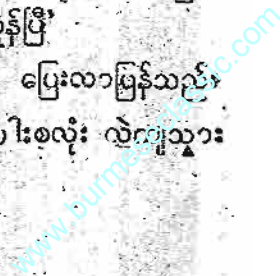
ကျီးတကြည်က အပြေးအလွှားသွား၍ကဲ့သည်။
သို့သော် ထိုလူက ပြင်းထန်စွာလက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်း၏။

ကျီးတကြည် လျင်မြန်လှသဖြင့် သူ့ ဦးခေါင်းအနီးမှ လက်သီး ကပ်၍သွားသည်။
နောက်ထပ် သုံးကွက် တိုက်သည်တိုင် သံမဏိ သက်တော်စောင့် ကျီးတကြည်ကို ထိုအောင်မတိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။
နောက်ဆုံး ထိုလူကြီးမှာ လက်ကျောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ် အကိုင်ခံလိုက်ရ၏။

ထိုအခါကျမှ လဲကျသွားတော့သည်။
ကျီးတကြည်က ထိုလူကြီးကိုပေ့ချီလာပြီး ထန်ရွှင်၏ ရှေ့၌ချထားပေးလိုက်၏။

ထန်ရွှင် စစ်ဆေးသောအခါ ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာပြင်မှာ စိမ်းညိုလျက်ရှိပြီး နားရွက်နှင့်နှာခေါင်းတို့မှ သွေးများယိုစိမ့် ထွက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

'ဒီလူ့ကိုမကယ်နိုင်တော့ဘူး အတွင်းခဏ်ရာက သိပ်ပြင်းထန်နေတယ်၊ သွေးကြောတွေလဲ ပြတ်ကုန်ပြီ'
ထိုစကားမဆုံးမီမှာပင် ရသေ့နှစ်ပါး ပြေးလာမြန်သည်။
ထန်ရွှင်ထို့ရှေ့ ရောက်သောအခါ နှစ်ပါးစလုံး လဲကျသွား၏။

ထန်ရွှင်သည် အိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းထုတ်ကာ ထိုရသေ့
နှစ်ပါးအား ဆေးဘစ်လုံးစီ တိုက်ကျေလိုက်သေ၏။

အိုယန်ထုံက အသံကိုနှိမ်၍ မေးသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်တို့ ဒီလိုသဘာဝအရင်းတယ်
နှစ်ယောက်ကန်နိုင်မှာလဲ’

‘ကယ်နိုင်သမျှ ကယ်ရမှာပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့
ကယ်လိုက်တဲ့ သိုင်းသမားတွေက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မေတ္တာ
စေတနာကို သိုင်းလောကကစ်ခလုံး ထုန်ဟည်းအောင် မောင်း
ခတ် ကြော်ငြာလိုက်ပါလိမ့်မယ်’

ကျိုးတာကြည်က အော်မြန်၏။

‘နောက်ထပ် လာနေပြန်ပြီ’

သည်ဘစ်ကြိမ်လာနေသူကား အဘိုးအိုဖြစ်၏။

‘သူသည် ဆံပင်ဖားလျှား ချထားသော မိန်းမဝယ် တစ်
ယောက်ကို ပေ့ချီလာသည်။’

ကျိုးတာကြည်က အဘိုးအိုကို ဆီးကြိုလိုက်၏။

‘ဆရာကြီး၊ ရှေ့ဆက်ဖို့ လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲနား
ပါဦး’

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကျုပ်ဆီး ခဏ်ဆုပြီးထင်နေသလို သူ့ကိုကုသဖို့ဆိုနေ
တယ်’

ထန်ရွှင်က ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

‘ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဆေးပညာ နည်းနည်းပါးပါးတတ်
ခြောက်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကုသပေးရင် ဖြစ်ပါ့မလား’
အဘိုးအိုက ခေါင်းခါ၏။

‘မလိုဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆေးကုတတ်တယ်၊ ဆိတ်ငြိမ်
အေးချမ်းပြီး ဘေးကင်းတဲ့ နေရာတစ်နေရာ ရှေ့ဖို့ လိုတယ်၊
ကျုပ်ဆီးကိုကျုပ်ပဲ ကုမယ်’

ထန်ရွှင်က ရှင်းပြ၏။

‘ဒီမြက်ရိုင်းကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ဒီနေရာဟာ ခဏ်အကပ်ဆုံး
သစ်ပင်ကြီးတချို့လဲရှိတယ်၊ ချုံပုတ်တွေထဲရှိတယ်၊ ကြိုက်
တဲ့အကားအကွယ်အတွင်းမှာ ကုသနိုင်ပါတယ်’

အဘိုးအိုသည် သူ ပေ့လာသည့်မိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ
ညည်းညူခြည်တင်းလေ၏။

‘ဪ...အဖေအသုံးမကျတော့ သမီးကို လုံခြုံအောင်
အကာအကွယ် မပေးနိုင်ဘူးပေါ့၊ ငါ့သမီးလေး ငါ့ကြောင့်
ဒုက္ခရောက်ရရှာတယ်’

ထန်ရွှင်က အဘိုးအိုအား နှစ်သိမ့်မှုပေးသည်။

‘ဆရာကြီး...ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ထိုလူတွေ အစောင့်ချ
ထားပါတယ်၊ အချိန်ဟာ ရှေ့ဖက်တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ အချိန်ရှိ
ဘုန်း ဆရာကြီးရဲ့သမီးကို ဆေးကုပါ၊ ရန်သူတွေ လောလော
ဆယ်တိုးဝင်မလာနိုင်ပါဘူး’

၂၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဘိုးအိုက မော်ကြည့်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်သမီးကို ကျုပ် ကုသပေးတော့မယ်’

‘သူသည် မြက်ပင်ထူထပ်သောနေရာတွင် သမီးဖြစ်သူကို ထားလိုက်သည်။’

သူသည် အလွန်တရာကျော်ကြားလှသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိမ်ထဲသို့ တက်မည်ဆိုရာတွင် ဝါဆန်းထူးကောင်းကောင်း ဖောက်လျှန်တို့ကိုပင် နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုပေ။

ထန်ရွှင်က...

‘ဆရာကြီး လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးများရှိရင် ကျွန်တော် ပြောပါ’

‘မလိုဘူး’

အဘိုးအိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

ထန်ရွှင်သည် နောက်ထပ်ခဏ်ရာရသူများ ရောက်လာသဖြင့် အဘိုးအိုကို ဧည့်ခံစကား မပြောနိုင်တော့ပေ။

နောက်ထပ်ရောက်လာသူများကို စစ်ဆေးကုသနေရတော့သည်။

အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်... စောစောက အဘိုးအိုကို ကျွန်ုပ်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး’

ဖောက်လျှန်က ဝင်ပြောသည်။

‘သူ့ဟာ နန်ထွန်နန်ပါ။ လူပြောတော့ များပါတယ်။ ဝါပေမယ် သိုင်းလောကထဲတော့ အထွက်နည်းတယ်’

ထိုစဉ် ဝယ်သံပါအောင် အော်ဆိုက်သည့် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့ စကားစပြတ်သွားသည်။

ပေါက်ပေါင် ပြေးထွက်သွားပြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို မေးမတူကူထုတ်လာ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ စစ်ဆေးဆောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ခဏ်ရာအထိထပ် ရသာကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အသက်ရှင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှချေ၏။

မိန်းမကြီးက....

‘ရှင်တာ ကျန်လှဂိုဏ်းရှဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ...’

မိန်းမကြီးသည် စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အသက်ထွက်သွားတော့သည်။

အိုယန်ထုံက ထပ်ပြင်းချပြီး....

'ကုန်လုံဝမ်ဟာ အတော်ရက်စက်တာပဲ၊ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ လူအားလုံးကို သတိနေတော့တာပဲ'

ထန်ရွှင်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူ့ဆီမှာ ဆေးတစ်မျိုး ရှိတယ်၊ ဆေးထောက်ပြီးရင် လှပန်းသုမင်း မယိတော့ဘူး၊ ဘီလူး သဘာဝ ခံစိပ်ပေါက်ပြီး သတ်ဖြတ်တော့တာပဲ'

ထိုစဉ် ဓားခုတ်သံများ ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထန်ရွှင်က....

'ကုန်လုံခမ်ရွှေ ငယ်စားတွေ ရောက်လာပြီ- လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်တို့တော့ မှာထားခဲ့ပါတယ်၊ ရန်သူတွေရဲ့အင်အား သိပ်ကြီးရင် မခုခံနဲ့ နောက်ဆုတ်ခဲ့လို့'

အိုယန်ထုံက....

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ယိတိုင် ကြီးကြပ်မှ ပြစ်တော့မယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပြေးထွက်သွားရာမှလှမ်းအော်သွားစေ

'ကျီးတားကြည်... နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကိုဂရုစိုက်ဖာစီဖဝါ မခွာနဲ့'

အိုယန်ထုံ ပြေးထွက်သွားသည့်တော်သို့ ဖောက်လျှန်လည် ပြေးလိုက်သွားသည်။

ထန်ရွှင်က ကျီးတားကြည်နှင့် ပေါ့ကုံးပေါင်စို့အား အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

'ခက်ရာရတဲ့လူတွေကို ချုံတွေကြား ပို့ထားလိုက်၊ သေတဲ့ လူတွေတော့ ရှိပေစေတော့'

ပေါ့ကုံးပေါင်နှင့် ကျီးတားကြည်စို့သည် ထန်ရွှင်၏ အမိန့် အတိုင်း လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။

တက်ခခရာတော်က ထန်ရွှင်အား လှမ်း၍ စကားပြော သည့်။

'ခက်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်တို့အင်အားက ခင်းမကျန်ရစ် ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအင်အားနဲ့ ပြန်ဆက်မိဖို့ မကြိုးစားယဉ်းကူးလား'

'ကြိုးစားလဲအလေးပေးပါ- သုံးနှုန်းအတွင်း ဘယ်လိုတော်တို့ ရဲ့စစ်ကူ ချောက်ခလင်အား၊ ကပည့်တော်တို့ရဲ့ သင်္ဘောပပ ရှစ်ယောက် ခက်ရာရတော့ သူတို့ကို ပါတူကျွတ်ရန် ဗျူဟာနဲ့ ခုခံလို့ရနိုင်ပါတယ်၊ ကျန်လူဂိုဏ်း အခွက်တော့ သေရေးရှင်ရေး ပွဲပါပဲဘုရား'

ကြေးမီ ဖောက်လျှန် ပြန်လည်ရောင်းရှိလာ၏။

အပြေးအလွှားပင်။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ရန်သူအင်အား သိပ်များတယ်၊ ကြို တင်ဆတင်းလာပို့ တာပါ၊ ကဲ... ကျုပ်ကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်'

ဖောက်လျှန် ပြေးထွက်သွားပြန်၏။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်
သည် လက်ရွေးစင်တစ်ယောက် ရှစ်ယောက်ကို ထိုးဖောက်ပြီး
အတင်းသို့ ကျွံ့ဝင်လာသည်။

ထန်ရွှင်က ယစ်ဘောင်ခတ်၍ ကြည့်နေ၏။

ကျီးတာကြည် ခုန်ထွက်သွားသည်။

‘မင်းတို့ ဘယ်လောက်ခံနိုင်ရသလဲဆိုသည့် ဆိုဘာ ခုမှပဲ လက်
တွေ့ စမ်းသပ်ရတော့မယ်’

သူသည် ရေလှိုင်းကျောက်က တောင်စိုက်သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်
ခိုက်သည်။

ရှေ့မှခမ်းတိုင်သူတစ်ဦး အင်းခနဲ လဲကျသွား၏။

ကျီးတာကြည် အံ့ကြသွားသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့လက်သီးဘောင် သူ့ဆီမရောက်သေးဘူး။
သူက ဘယ်နှယ်လဲကျသွားတာလဲ၊ အမောမခံနိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်’

ကျီးတာကြည်တော့နေစဉ် ကျန်တစ်ယောက်က ဓားဖြင့်
လှမ်းထိုးသည်။

ဓား သူ့ဆီမရောက်မီ ထိုလူလဲကျသွားပြန်၏။

‘ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ’

ကျီးတာကြည်သည် ထိုလူကြီး၏ဓားကို ကောက်ယူ၍ ပြီး
ထန်ရွှင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။

ထန်ရွှင်ကချုပ်ပုတ်ထဲ၌ သမီးဖြစ်သူအား ဆေးကုသနေသည့်
အဘိုးအိုအား သွား၍ ဝါရဝပြသည်။

‘တော့ဇူးထင်ပါတယ် ဆရာကြီး’

ကျီးတာကြည် အံ့ကြသွားသည်။

ထိုကြောင့် လဲကျသူနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများကို အသေ
အချာ ခံကြည့်မိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာများ စိမ်းပြာနေလေ၏။

အဆိပ်သင့်သည့် လက္ခဏာပေတည်း။

ထိုအခါကျားမှ ကျီးတာကြည် သဘောပေါက် သွားသည်။

သူနှင့်တိုက်ခိုက်မည့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်သည့် ရန်သူ
နှစ်ဦးကို အဘိုးအိုက အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်
ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျီးတာကြည်က ချုပ်ပုတ်အနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး...

‘ဆရာကြီး...ကျွန်ုပ်ကို ကူညီလိုက်တာ ခင်ဗျားလား’

‘ထွက်သွားစမ်း’

အဘိုးအိုက ပြန်အော်သည်။

ထန်ရွှင်က ကျီးတာကြည်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

‘ကျီးတာကြည်၊ သူ့ဆေးကုသနည်း၊ သွားမနှောင့်ယှက်နဲ့’

ကျီးတာကြည်က ထန်ရွှင်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ဆရာကြီးထန်ရွှင်၊ အဘိုးကြီးရှဲ့လက်နက်ပုန်းပညာက သိပ်
ကြောက်စရာပဲ’

‘သွားမစပ်စုန်း၊ မင်းဟိုတော့စပ်မှာ သွားစောင့်နေ၊ ဒဏ်
ရာရတဲ့လူတွေ ထပ်လာနိုင်သေးတယ်’

ကျီးတောကြည့် ထွက်သွားခိုက်မှာပင် အလင်းတန်းတစ်ခု
သည် ထန်ရွှင်ရဲ့ရေသို့ ဦးတည်ပျံသန်းလာ၏။

ထန်ရွှင်မှာ ကြက်သေစေသွား၏။

‘ထန်း’

ကျီးတောကြည့်မှာ အတန်ငယ် လှမ်းသွားသဖြင့် ထန်ရွှင်
အား မကူညီနိုင်စေ။

ဘို့လောက် တက်မုဆရာတော်က အနီးရှိ ကျောက်ခဲတစ်လုံး
ဖြင့် လှမ်း၍မစ်ခတ်လိုက်သဖြင့် တလင်းတန်းသည် ဘေးထွက်
လှေချော်သွားပြီး မြောက်ခင်းပေါ်သို့ ကျသွား၏။

ခင်းတစ်ချောင်း။

ပညာရှိ ထန်ရွှင်တစ်ယောက် သေဘေးမှ သိသိကသေ
ကင်းလွတ်ခွင့် ရသွားခဲ့ပြန်သေးပြီ။

ထန်ရွှင်က ထိုခင်းကိုကြည့်ပြီးရယ်၏။

ထို့နောက် တက်မုဆရာတော်အား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုသည်။

‘ဆရာတော်မှာပကယ်ရင်တော့ ထန်ရွှင်ဟာ ခေးပျံကြီး
ထောက်မှာ လေနေရတော့မှာပဲ’

‘ခင်ကကြီးထန်ရွှင်၊ ဒီခင်းကို ပစ်လွတ်လိုက်တဲ့လူရဲ့အတွင်း
အားဟာ အိုမခန်း ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်။ ကျုပ်တော့
အကျိတ်အနယ်ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မှာပဲ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ချင်တာ
ကတော့ ဒီကောကြီးထန်ရွှင်အနေနဲ့ ဒီကောကြီးစီမံထုတ်ဖောက်
မြင်းရထားတွေအတွင်းမှာနေပြီး အကဲခတ် ညွှန်ကြားဖို့ပါပဲ’

ထန်ရွှင်က လက်ဖျပ်ချီ၍ ဒေလျှောက်ထားသည်။

‘ကျေးဇူးထင်မိတယ်ဘုရား၊ ဟဲခည့်တော်၊ မြင်းရထားထဲ
ဝင်နေပါ့မယ်’

လူသည် သူ၏သတ္တိကို အလှည့်စားလှုပ် သူ့မဟုတ်ပေ။

ဆရာတော်၏ စေတနာဖြင့် ညွှန်ကြားရမည့် အချက်ကို
ချက်ချင်း လိုက်နာ လုပ်ဆောင်သည်။

ထိုစဉ် ထိုထန်ရွှင်၏အော်သံသည် ကန်စေးမှ လွင့်ပျံလား
လေတော့၏။

‘ကျီးတောကြည့်...မင်းက နောင်ကြီးထန်ရွှင်နဲ့ပဲပြန်ရအောင်
တာဝန်ယူပါ၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်သာခက်ရာရင် မင်းအပြန်ပဲ’

ကျီးတောကြည့်သည် မြင်းရထားအနီးသို့ နှုတ်ခင်သွား၏။

တက်မုဆရာတော်သည် မြင်းရထား အနီးသို့ ကပ်လာ
သည်။

‘ခင်ကကြီးထန်ရွှင် တာပြန်လို့ ချက်ချင်း ထိတ်ထိတ်ထွား
ရတာလဲ’

'ကုန်လုံဝမ်း ဂိုဏ်းသားတွေ ရှေ့ကိုတိုးလာတာပဲဖြစ်မယ်'

ထိုစဉ် လေတိုးသံကြားရပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထု နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့ ထန်ရွှင်၏မြင်းရထားအနီးသို့ ချောက်ရွံ့လာ၏။ အိုယန်ထုက ဇီးတိုးမေး၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်ရွေးစင် ရှစ်ယောက်နဲ့ တင် မခုခံနိုင်စတာဘူး။ တက်မုဆရာတော်နဲ့ နောင်ကြီးဖေကူး လျှန်တို့ပါ ပူးပေါင်းခုခံမှ ကျုပ်တို့ အချိန်နည်းနည်း ပိုပြီး တောင်ခံနိုင်မယ်'

ထိုစဉ်မှာပင် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက် နောက် ဆုတ်လာလေ၏။

'ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ဘယ်သူလဲ ရှေ့ထွက်ခဲ့ပါ' အိုယန်ထုသည် ပြန်လျှန် အဖြေပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ဖေကူးလျှန်က သူ့ထက် လျင်မြန်စွာ အော်လိုက်သည်။

'မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း အော်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ၊ သိုင်းလောက စည်းကမ်းကို မင်းနားမလည်ဘူးလား'

'ကျွန်တော်ဟာ ဝမ်းဂိုဏ်းက တောင်အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ကူပါချီဖြစ်ပါတယ်။ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်'

'မင်းလို အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကများ ငါတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရှေ့ထွက်ခိုင်းရသလား။ ထွက်ချင်းထွက်ရင် မင်းက ထွက်ရမယ်'

'ဟင်း....ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အမိန့်မို့လို့သမ ဒီလို သည်းခံနေတာ။ မဟုတ်ရင် ဝိုင်းတိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ'

'စကားမရှည်နဲ့၊ တွေ့ချင်တဲ့လူက အရင်ထွက်သာရမယ်' ကူပါချီ၏အသံသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ ပြန်ပေါ်လာသည်။

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကူပါချီ ခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်'

အိုယန်ထုက ထန်ရွှင်နှင့်လှည့်၍ တိုင်ပင်၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင် ခုချိန်မှာတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ပိုက်ကွန်ထဲက ဝေးတော့လို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါတောင် မတိုက်ခိုက်ဘဲနဲ့ လူလွတ်ဆွေးနှေးတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်'

ထန်ရွှင်က ရယ်၍ပြော၏။

'သူ လူလွတ်ပြီး ဆွေးနှေးမှာပေါ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဘာအကားအကယ်မှမရှိဘဲနဲ့ သူတို့ရဲ့ မြက်ရိုင်းလွင်ဖြူဖြူဟာရဲ့ အလယ်ပဟိုက်ကို ဘယ်လိုဝင်ရမလဲ၊ ဟင်း....ဟင်း....ဟင်း'

မှန်သည်။

၂၂၂ ❀ ဓမ္မာရုံသီလဝါဒသင်္ဂါယနာ

ထိုအချက်ကို အိုယန်ထု လုံးဝမတွေ့မိပေ။

မိမိတို့မှာ ပင်မဌာနချုပ်နှင့် လုံးဝ အဆက်ပြတ်နေသူများ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကွန်လုံဝမ်းက ထိုသို့ထင်ထားလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ဒီလူတွေ အားကိုး၍လို့ ဒီလောက် အတုခွဲရတာဟု တွေး ထင်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။

တက်မုဆရာတော်က လွတ်ခံနဲ့ အော်လိုက်သည်။

‘ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ရောက်လာပြီ’

အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ငွေရောင်တောင်ခရီးကို ထမ်း ထားသည့်သန်မာထူးကျောင်းသော လူကြီးနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အတိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြ ရ၏။

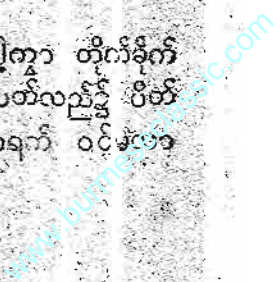
အခန်း (၉၅)

သည်းထိတ်ရင်ဖို ထိုက်ပွဲများ

‘ကျိုးတာကြည်... အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ယောက်ကို သွားကြို ထိုက်စမ်း’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုက တီးတီးအမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျိုးတာကြည်က ဦးညွှတ်က ၂၅၀ ပြုပြီး သွားရောက် ထွက် ခြိုသည်။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်၏ ပါ့ကွာ ထိုက်ခိုက် သည်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ပိတ် ခိုထားရာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ဝင်လာ ခြင်းပေ။

ငွေရောင်တောင်ဝှေး ကိုင်ထားသည့် ကျင်ရွယ်ပေါင်သည်
သူ၏ ကြီးမားလေးလံလှသော တောင်ဝှေးကို ဝှေ့ယမ်းရှင်း
လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားများအား ခြိမ်းခြောက်နေလေ၏။

‘လမ်းဖယ်ကြစမ်း၊ ဆေချစ်ကြလို့လား’

ကျီးတာကြည်သည် ပါကွာ တိုက်ခိုက်နည်း၏ နောက်
အက်မှ ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ လူ့ဘီသူးတမျှ ကြီးမားထူးကျင်
လှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်၍...

‘ဪ... အတော်ကို ထွားကျိုင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလလောက် သိုင်းပညာ ကြီးမကြီးဆိုတာထက်
ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်ဘူး’

သူသည် အတေးဖက်ဖြတ်၍ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား
ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘လမ်းဖယ်ကြ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အရ ဧည့်သည်တွေ
ကို ဆီးကြိုကြရမယ်’

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်တို့သည် ပါကွာ တိုက်
ခိုက်နည်းကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဖယ်ရှားပေးကြ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် အဘိုးအိုက ရှေ့တက်
ပြီး ဦးဆောင်လျှောက်လာ၏။

ကျီးတာကြည်က နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ဦးညွတ်ဂါ
ပြသည်။

အဘိုးအိုကလည်း ပြန်လည်ဂါရဝပြု၏။

‘ဆရာကြီးက...’

ကျီးတာကြည်က နာမည်မေးရန် ဟန်ပြင်၏။

အဘိုးအိုက ချက်ချင်း ဖြတ်၍ပြောသည်။

‘ကျုပ်နာမည် ကူပါချီ၊ တောင်တလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်’

ကျင်ရွယ်ပေါင်ကလည်း...

‘ကျုပ်ကတော့ ကျင်ရွယ်ပေါင်ပဲ၊ ဆရာကြီးရဲ့ စာပညာပါ’

ကျီးတာကြည်က ဦးညွတ်ဂါ ရခပြုပြီး...

‘ကျုပ်ကတော့ ကျီးတာကြည်ပါ’

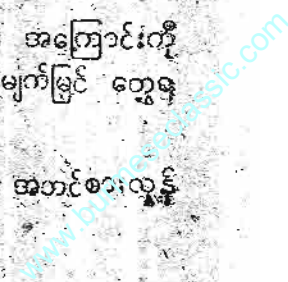
ကူပါချီက ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်နှင့် ကျီးတာကြည်တို့က နောက်မှ ရင်ပေါင်
နီးလို့ကရင်း စကားပြောလာ၏။

ကျင်ရွယ်ပေါင်က ကျီးတာကြည်အား တလေးတစား
ကလေးပြောသည်။

‘ကျွန်လူဂိုဏ်းက သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှင့်ဦး အကြောင်းကို
ပြောဖူးတာ ကြာပြီ၊ ခုမှပဲ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် တွေ့ရ
တာပဲ’

‘သံမဏိကိုယ်ရံတော်ဆိုတဲ့ကောင်းကင် သံပိပြီး အောင်စားလှူနဲ့
အေးတပေါ့၊ ဒီလေးတလဲ မဟုတ်ပါဘူး’

'ဟား...ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျားက ဆိပ်နှိမ့်ချာကီး၊ သိမ်တိုက်ရံခေတ်ကို ခြေထစ်လှမ်း ဖြတ်ကျော်ဆွားနိုင်တဲ့ လူတလူတော်ပဲလို့ သိုင်းလောကက ပြောကြဆိုကြဘယ်၊ ကျုပ်က သိပ်တော့ ယေ့ချင်ပါဦးဗျား၊ ပြီးသောမှ ပညာချင်း ဖလှယ်ကြတာပေါ့'

ကျီးတာကြည်လည်း ရယ်၍ပြောသည်။

'ကျုပ်ထဲ ခင်ဗျားနဲ့ ဖလှယ်ချင်ပါတယ်၊ ကျီးပဲ၊ ချင်ကျီးပဲ၊ ပါစေဗျာ'

'ဟား...ဟား...ဟား'

ကျင်ရွယ်ပေါင်နှင့် ကျီးတာကြည်တို့သည် ရန်သူများပြောသော်လည်း ပွင့်လင်းသူများဖြစ်၍ တဟားဟား ရယ်ခေါ်ရင်း စကားပြောဆိုလာကြသေး၏။

သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလစ် လုပ်ကြံမည့်ဆရာမဟုတ်ပေ။

ကျီးတာကြည်သည် ကျင်ရွယ်ပေါင်ထမ်းလာသည့် ဝေဠုတောင်ခွေးကို မသိသော အကဲခတ်ကြည့်၏။

အလွန်တရာ ကြီးမားသော သံတောင်ခွေးကြီးဖြစ်ကြောင်း ခိုင်မိသည်။

'ဒီသောကကြီးက သံတောင်ခွေးကြီးကို ကိုင်နိုင်ပုံထေရ်ရှင် သူ့ပုခုံးအား၊ လက်မောင်းအား၊ လက်ဖျံအားဟာ တကယ်တော့

ကို သန်စွမ်းပုံရတယ်၊ သူနဲ့ ယှဉ်တိုက်တဲ့အခါမှာ သတိတော့ ထားရမယ်'

မကြာမီ သူတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

အဘိုးအိုက အိုယန်ထုံအား ဂါရဝပြုသည်။

'ကျွန်တော် တောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကူပါချီပါ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံလို့ ထင်ပါတယ်'

အိုယန်ထုံကလည်း ဂါရဝပြုသည်။

'ဆိုပါ...ဘာကိစ္စလဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝင်က စေလွှတ်ဆွေးနွေးခိုင်းလို့ပါ'

'ပြောပါ၊ ကျုပ် နားထောင်ကြည့်ပါမယ်'

ကူပါချီက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိတစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့အားလုံး ဒီနေရာမှာ အဝိုင်းခံနေရပါပြီ၊ ပိုက်ကုန်ထဲက ငါးအဝ ရောက်နေပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ပါလား'

အိုယန်ထုံက ပြုံး၍ပြော၏။

'ဒါက ကျုပ်တို့ပူရမယ့် အချက်ပဲ'

၂၂၀ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကူပါချီက ဆက်ပြော၏။

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဘေးဖတ်ပတ်လည်မှာ မီးလောင်ပေါက်ကဲ နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အတောင့် ပေါက်ပြီး ပျံ့နိုင်ရင်တော့ လွတ်မြောက်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ရင်တော့...’

အိုယန်ထုံ စိတ်ပူသွားသည်။

သို့သော် မျက်နှာကတော့ ပြုံးနေသည်။

‘မီးတစ်တိုလောက် တို့လိုက်တာနဲ့ ဆယ်ခိုင်ပတ်လည်က ပြာဖြစ်သွားစေရမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်မျိုးပေါ့။ ဆိပ်ကောင်းတို့ အကြာကပ်’

ကူပါချီသည် ထုံးဝ ဣန္ဒြေပျောက်သည့် ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ကိုကြည့်၍ မျက်နှာပျက်သွား၏။

‘ဂိုက်ချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်က ခင်ဗျားတို့ ပြာဖြစ်သွားမှာ ကို မကြည့်လိုဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကို...’

အိုယန်ထုံက ဖြတ်၍ပြောလိုက်၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် ကုန်လုံဝမ်က အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျုပ်တို့သိထားတဲ့ ကုန်လုံဝမ်နဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေတာပဲ’

‘ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဂိုက်ချုပ်ကြီးကစေတာ အပြည့်အဝနဲ့ ပြောကြားလိုက်တာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ဂိုက်ချုပ်ကြီးကို ပြန်ပြော လိုက်ပါ။ စေတနာကို လေးစားပါတယ်နော်’

ကူပါချီက...

‘ခင်ဗျားပြောပုံအရ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီနေရာက လုံးဝထွက် ခွာသွားလို့ ဆိုချင်တာလား’

ဖေကုံးလျှန်က ဝင်ပြောတော့သည်။

‘ခင်ဗျားစကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမသည်ဘူးလား။ ခင်ဗျား ကို ကလေးလေးတော့ကို ရှင်းပြသလို ရှင်းပြနေရမှာလား’

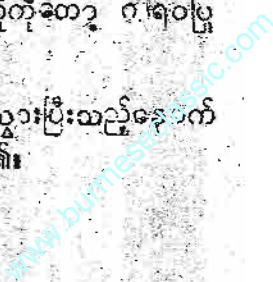
ကူပါချီသည် ဖေကုံးလျှန်ကို အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် လှည့် ကြည့်သည်။

ထို့နောက်...

‘ကျင်ရွယ်ပေါင် ဝါတို့ပြန်ကြစို့’

ကူပါချီသည် ဂိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကိုတော့ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ရန် သတိရပေးသေးသည်။

ကူပါချီနှင့် ကျင်ရွယ်ပေါင်တို့ ပြန်ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင်နှင့် ထိုင်ပင်နှီးနေခဲ့၏။

၂၃၀ အတ္ထုပ္ပတ္တိအစုအဝေး

နောင်ကြီးထန်ရွှင် ဒီလူ့ရောက်လာတာကို ကျုပ်တော့သိမိမသက်ဘူး

ထန်ရွှင်က အဝေးမှ မြက်ရိုင်းခတာကြီးကိုကြည့်ရှုပြီး...

ကျွန်တော်တို့ ဝိဇ္ဇာမထွက်ခွာမချင်း သူတို့ရဲ့ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ခိုက်နည်းပျူဟာ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကို ဘယ်လောက်အရေးထားတယ် မထားဘူး ဆိုတာကို ထောက်လှမ်းရင်း ကျွန်တော်တို့အင်အားကို ထောက်လှမ်းရင်း ဒီလူ့ရောက်လာတာပဲ

ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့နေရာကို သူတို့က ဘာကြောင့် အချိန်အမာ ခြေကုပ်မယူတာလဲ

ကျွန်တော်တို့က နည်းနည်းလေး အချိန်စောသွားတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ လက်ထက်ကလေးပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်လို့ဝင်ယာ မျက်စိပိုးဝင်ဆိုတာလဲ ဆိုတော်ကလေး နေမထို ထိုင်မသာ ဖြစ်နေမှာသေချာပါတယ်

ထိုအချိန်တွင် တေးပတ်ပတ်လည်မှ ခရာသံများ ဆူညံသွားသည်

ထန်ရွှင်က သူ၏ခြင်းလှည်းမောင်းသံများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အပေါ်မှာ သားရေချွန်ပြီးတော့ ရှိမယ်၊ မြင်းထွေပေါ်အုပ်ပေးထားလိုက်၊ မင်းလဲ အကူအကူယူထား၊ ကျွန်လို့ဝင်တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်

ထန်ရွှင်၏ ဝီပေးစကားကြောင့် တက်မုဆရာတော်၊ ဇေတုန်းလျှင်၊ ပေါ့တူးပေါင်း၊ ကျီးတာကြည်နှင့် အိုယန်ထုံဘိုမှာ သတိဝီရိယများ ပို၍နိုးကြလာ၏။

ကျီးတာကြည်က...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူ့သမီးကို ဆေးကုနေတဲ့ အဘိုးအိုရဲ့ လှိုငြိရေး...

အဘိုးအိုသည် ပါကွာတိုက်ခိုက်နည်းပျူဟာ၏ပြင်မရှိ ထူထဲသော ချိုကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသည်။

အိုယန်ထုံက တစ်ချက် လှမ်းအကဲတော်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

နေမိစေ၊ အဲဒီနေရာကို ဆေးအန္တရာယ်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်လို့ဝင်မိက ဝါတွဲရုံတဲနေရာကို ခုတိုက်မှာ သေချာတယ်

ထိုသို့ပြောနေစဉ်ပင် သေချွန်သံများ ကြားလိုက်ရလေ၏။ သို့သော် ထိုအသံများမှာ တကယ်လေချွန်သံများ မဟုတ်ပေ။

လေထဲ၌ မြားတံများ တရွှီးရွှီးဖြတ်တန်းလာရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများဖြစ်တော့သည်။

ထန်ရွှင်သည် သူ့ခြင်းရထားတံခါးကို မပိတ်ချေ။

သို့သော် လုံခြုံသော အကာအရံနောက်၌ ကွယ်၍ဆိုင်လိုက်သည်။

တက်မုဆရာတော်၊ ဖေကူးလျှန်၊ ပေါ့ကူးပေါင်၊ ကျိုးတာကြည်နှင့် အိုယန်ထုံတို့သည် သူတို့၏ အင်္ကျီလက်စရွယ်များကို ဝှေ့ယမ်း ခါထုတ်ကြရလေတော့၏။

အချို့သော မြားများသည် ထန်ရွှင်၏ မြင်းရထား ကိုယ်ထည့်သို့ လည်းကောင်း၊ မြင်းများကို အုပ်ဆိုင်ထားသည့် သားရေချုပ်ကြီးများပေါ်သို့ လည်းကောင်း လာရောက်ထိုမှန်သည်။

ကွန်လုံဝမ် မြားမိုးရွာလေပြီ။

ရထားဘေး၌ ရပ်နေကြသည့် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးများမှာလည်း လိုးဝအနားမယူနိုင်ဘဲ သူတို့၏အင်္ကျီများ၊ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများနှင့် အင်္ကျီလက်စရွယ်ကြီးများကို တဖြန်းဖြန်းခါယမ်းနေကြရလေ၏။

အခါရပ်သည်နှင့် မြားထိပိုး ဇီဝိန်ကြွသွားနိုင်ပေသည်။ တက်မုဆရာတော်က....

'ဗိုလ်မှူးက ခါတိုင်းပွဲမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ လက်နက်သုံးမှ ဖြစ်တော့မယ်'

ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသားကြီးများသည် များသောအားဖြင့် လက်နက်ကိုင်ဆောင်လေ မရှိကြပေ။

သူတို့၏လက်များ၊ ခြေထောက်များသည်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လက်နက်များ၏ သဘာဝရှိနေကြ၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အခင်းမှ မြားများကို အုပ်နှံ့ချီ၍ ပစ်ခတ်လာသည့်အခါတွင်မူ သူတို့၏ခြေလက်များနှင့် ခုခံရန် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က လက်နက်များကို ကောင်တပ်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဖေကူးလျှန်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ လက်နက်လိုတယ်၊ လက်နက်...လက်နက်က အယ်မှာရွာရမှလဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည်လည်း လက်နက်ရရှိရန်ကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားရတော့၏။

ဤတွင်းပြင်၌ လက်နက်ရရန် မလွယ်ပေ။

'လက်နက်အတွက် ဖပူပါနဲ့၊ ကြိုက်တဲ့လက်နက်ကို ယူကြပါ။ လက်နက်ယူနေစဉ်အတောအတွင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က အကာအကွယ်ပေးကြပါ'

တန်ရွှင်၏အော်သံသည် လှည်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအပြင် လှည်းထဲမှ သစ်သားတန်းရှည်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုတန်းရှည်တွင် ဓားလှံ၊ လေး၊ မြား၊ ဆုံး၊ ခက်ရင်းခွ၊
ကြီးတပ်သံလှံ၊ ကြိုးတပ်သံတူအစရှိသော လက်နက်မျိုးစုံပါရှိ
သည်။

ထိုယန်ထုပင်လျှင် အံ့ကြသွား၏။

ဤမြင်းရထား၏ ဆန်းကြယ်ပုံကို ထန်ရွှင်အပြင် သိသူ
တစ်ဦးမှာ ကျန်လျှိုက်၏ လေ့ကျင့်ရေးမျိုးကြီး ကွမ်းစန်
စပ်ဖြစ်၏။

ဝါးစဉ်ကြီး သိုင်းရာကြီးများသည် စိတ်ကြိုက် လက်နက်
များကိုဆွဲယူပြီး ခုခံကြတော့၏။

မြားတံများ၏လေချန်သံ၊ ထိုမြားတံများကို ဓားလှံများက
ပယ်ခွင်းသံများသည် တရွှံ့ရွှံ့ တစီဝီမြည်နေတော့၏။

ထိုမြားတံများ ဝင်လာကတည်းက လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား
ရှစ်ယောက်တို့၏ ပါတူတိုက်ခိုက်နည်းလည်း စတင်လှုပ်ရှား
နေလေပြီ။

တစ်ချိန်တည်းမြင်တွေ့ရသူများမှာ ဆယ်ယောက်တန်းစီလာ
သော လူနံရံကြီးဖြစ်၏။

သူတို့သည် လက်တစ်ကမ်းအကွာစီ တစ်ပြားများဖြင့် ခါးနှစ်
ကွပ်ညှပ်ခံထားကြသည်။

ခြေလက်များကမူ ကောင်းစွာ လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် လူဆယ်ယောက်သည် တစ်ပြိုင်တည်းပင် ရင်
ပေါင်တန်းပြီး တက်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဆယ်ယောက်သည် ပါတူ တိုက်ခိုက်နည်း အကွင်းသို့
ဝင်တိုး၏။

ဓားမီရာင်များ ပွေးပွေးလက်တုန်သည်။

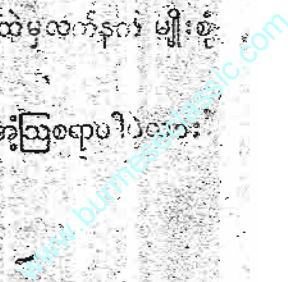
ရင်ပေါင်တန်း၍ ဝင်လာသူများကြောင့် ပါတူတိုက်ခိုက်
နည်းပင် နှေးကွေးသွားသည်။

အဝေးမှပစ်သွင်းနေသည့် မြားများလည်း ရပ်ဆိုင်းသွား
သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုယန်ထုအနေဖြင့် ပါတူ တိုက်ခိုက်နည်း
ပျူတာလို ရင်ဆိုင်ထာသူများအား အခဿအချာ ဆန်းစစ်ပြီး
လေ့လာခွင့်ရလာလေ၏။

ဖေတုံးလျှင်ကမူ ထန်ရွှင်၏မြင်းရထားထဲမှလက်နက် မျိုးစုံ
ပါလာပုံကို အကဲအကြံ ဖြစ်နေ၏။

‘နောင်ကြီးဆန်ရွှင်၍ မြင်းရထားက အံ့ကြရောပါပဲလား’
ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

ဟိုက်ကဲ...စုံပါတယ်၊ ခံး၊ လှိုလေး၊ မြား၊ စတဲ့လက်နက်တွေထင်မကပါဘူး၊ အဆိပ်ငွေ၊ အဆိပ်ခိုး၊ အဆိပ်ခေအဆိပ်အပ် အခရိုတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးစုံလဲပါပါတယ်၊ ဒါတွေကတော့ မသုံးမဖြစ်တော့တဲ့အခါကျမှ ထုတ်သုံးပါတယ်'

ထိုအချိန်တွင် ပါတူတိုက်ခိုက်နည်းပျူဟာနှင့် ကွန်လုံဝမ်း၏ လူ့ဆယ်ယောက်တို့ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေကြလေပြီ။

သို့သော် စောစောကတို့ နွေးခဲ့သော တိုက်ခိုက်နည်းပျူဟာသည် ယခုအခါ ပြန်လည်သွက်လက်လျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

အကြောင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

လူနုရံ ဆယ်သောက်စလုံး တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့စဉ်က အခြေအနေနှင့် သိုလှူဆယ်ယောက်ထဲမှ နှစ်ယောက် သေဆုံးသော အခြေအနေတို့ လုံးဝမတူတော့ပေ။

လူသေနှစ်ယောက် တန်းသန်းပါနေသဖြင့် ကျန်ရှစ်ယောက်မှာ လူသေနှစ်ယောက်ကိုပါ သယ်ဆောင်၍ တိုက်ခိုက်နေကြသဖြင့် ပါတူတိုက်ခိုက်နည်းပျူဟာတို့ မထိုင်နိုင်တော့ပေ။

မကြာမီ ကျန်ရှစ်ယောက်ထဲမှ နှစ်ယောက် သေပြန်သည်။

တက်မုဆရာတော်မှာ ကွန်လုံဝမ်း၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းအစီအစဉ်ကိုကြည့်ပြီး ဘုရားတမိလာလေ၏။

သို့သော် ရောသံအစီချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးသည်နောက်တွင် လူနုရံ ခြောက်ယောက်တို့သည် ထပြည်းပြည်း နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေတော့၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတို့မှာ သွေးချွေး ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် မြက်ခင်းနီနီဖြစ်ကုန်တော့၏။

မတ်ဝန်းကျင်စာရံလုံးလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

အိုယန်ထုံက ညည်းညူလိုက်၏။

'ကွန်လုံဝမ်း...ကွန်လုံဝမ်း၊ အထောက်အကူပေးတာပဲ၊ ထိုယုံလက်အောက်က လူငုတူရဲ့ အသက်ကို လုံးဝတန်ဖိုးမထားတဲ့ လူပဲ'

မြင်းရထားထဲမှ ထန်ရွှင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

'ဒီလူတွေတော် ဆေးတစ်မျိုးသောက်ထားကြရတယ်၊ သူတို့ရဲ့ အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေတော့ သေရမှာကို မကြောက်တော့ဘူး၊ သူတို့ကိုကယ်ချင်ရင်တော့ အဲဒီဆေးကို ပြန်နိုင်တဲ့ ခြေဆေးပြန်တိုက်ဖို့ပဲ'

'ကွန်လုံဝမ်းကလော့ ဒါမျိုးကို သိပ်ဖြစ်တယ်'

အိုယန်ထုံက မှတ်ချက်ချ၏။

တက်မုဆရာတော်ကလည်း ဝင်၍ထောက်ခံသည်။

'အဲဒီအဆိပ်မျိုးမိသားတဲ့လူငယ်တစ်ဦးကို ကျုပ်ဆိုဝမ်းခဲ
ဟာထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့၊ ဒကာကြီး ဖေကူးလျှန်ထည်း
တွေ့ပါတာနော်လေ'

'ဟုတ်တယ်...ထပ်ညှိတော်လဲ တွေ့ပါတယ်'

ဖေကူးလျှန်ကလည်း ဝန်းခဲ၏။

ဖေကူးလျှန်က ဆက်ပြော၏။

'တပည့်ဖောက်စိတ်ထဲမှာ ကွန်လုံဝမ် တကယ်ပဲ သိုင်းပညာ
ကောင်းခဲ့လားဆိုတာ သံသယ ရှိနေပါတယ်ဘုရား'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'သူက အဆိပ်ဆေးတွေ တကယ်သုံးတာကိုး၊ သိုင်းပညာ
ကောင်းရင် ဒီလောက်အဆိပ်ဆေးသုံးဖို့မလိုဘူးထင်ပါတယ်'

ထန်ရှင်က ဝင်ပြော၏။

'နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်၊ ကွန်လုံဝမ်ဟာသိုင်းပညာကောင်း
တယ်ဆိုတော့ဆိုတော့ သံသယမရှိပါနဲ့၊ ကျုပ်က သူ့နဲ့ ဆရာတွေ
တပည့်ဆိုတော့ သူ့အခြေအနေအမူကို အခြားလူထက် ပိုပြီး
သိပါတယ်'

ကွန်လုံဝမ်နှင့် ပညာစမ်းခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော အိုယန်ထုံနှင့်
တက်မုဆရာတော်တို့သည် ခပ်မဆိတ်ပင် နေနေကြလေ၏။

'ဟော...ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ အဝေးမှာ ဓားလုံတွေကို
ရောင်ပြန်ဟပ်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့နေကြရတယ်'

တက်မုဆရာတော်က ညွှန်ပြသဖြင့် အားလုံး လှမ်းကြည့်ကြ
သည်။

ထွဋ်ရိပ် လှုပ်ရှားနေသည့် လူရိပ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

'ဒါ...တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲဒီနေရာဟာ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့
လူတွေ ဝိုင်းထားတဲ့နေရာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲ
ဖြစ်ရတာလဲ'

ဖေကူးလျှန်က မခန့်မှန်းနိုင်သဖြင့် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်
သည်။

အိုယန်ထုံက သက်ပြင်းချ၍ ပြောသည်။

'အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ တခြား ဂိုဏ်းသားတွေဟာ
အလဲလဲအပြိုပြိုနဲ့ ဒီကိုရောက်အောင် ပြေးလာနိုင်ခဲ့ကြတယ်၊
သူ့လွတ်မလွတ်ကိုတော့ ဘုရားမှသိမှားပဲ'

ညှိညှိအရိပ်များသည် ပြန်ကျသွားလိုက်၊ စုသွားလိုက်
နေရာရွေ့သွားလိုက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောခွင့်လဲနေသည်။

'လူထဲမြောက်ရန် ကြိုးစားနေသအား အထပ်ထပ် ဝန်းရံ
ပိတ်ဆို့နေကြောင်း အိမ်ထဲထဲက သိပေသည်။

၂၄၀ ❁ သက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

အိုယန်ထုံက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။
 'အဲဒီဘက်မှာ ကျေးရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိတယ်မဟုတ်လား
 'ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်'
 ကျိုးတာကြည်က ဝင်၍ပြောပြ၏။
 'အဲဒီ သိုင်းသမားတွေဟာ အဲဒီ ကျေးရွာက ထွက်လာတာ
 ပြစ်မယ်'

ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ခုသည် ရှေ့မှ ခုန်၍ထွက်ပြီး ခုန်ပျံ ပြေး
 လွှားနေကြောင်း တွေ့ရ၏။
 နောက်မှ ဝင်သိကြီး လိုက်နေကြသည်။
 ထိုပုံစံအတိုင်း ပြေးပါက ရှေ့မှလူရိပ် လွတ်လာနိုင်သည်။
 သို့သော် မြက်ခိုင်းလွင်ပြင်အတွင်း ကုန်လုံဝမ်းက ကင်းဘယ်
 နှစ်ထပ် ချထားမှန်းမသိ။

လူတစ်စုသည် ပုန်းကယ်ရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ ရှေ့မှပြေးလာ
 သူများ တားဆီးကြပြန်၏။
 ထို့ကြောင့် နောက်မှလူများ မီလာပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး
 ဆိုက်ဆိုက်ကြပြန်တော့သည်။
 ထွက်ပြေးလာသူအတွက် စိုးရိမ်နေဆဲမှာမင် လူရိပ်သည်
 ထိုလူအုပ်အား ထိုးဖောက် ထွက်ပြေးလာနိုင်ပြန်သည်ကို အံ့သြ
 ဗွယ်ရာ ထပ်မံတွေ့ကြရပြန်သည်။

ဖေကုံးလျှန်က....
 'တကယ်လူပဲ၊ ဆူ ဓားသိုင်းဟာ အဆင့်လွန်နယ်ထဲ ရောက်
 နေပြီ၊ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ သိုင်းသမားပဲ ပြစ်
 ရမယ်'
 တက်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီ၍ ဆုမုန့်ကောင်းတောင်း
 နေ၏။
 'အဲဒီလူ လွတ်ပြောကံပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဂယ်ပေါက်မှန်သမျှ ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့်
 အဆိပ်ခံရသူတိုင်း ဗဟိုချက်မရှိရာသို့ ပြေးလွှားလာတတ်ကြ
 သည်။
 ယခုလည်း ထိုလူသည် အိုယန်ထုံ တို့ရှိရာသို့ ရှေ့မှပြေးလာ
 နေပေသည်။

ထိုစဉ် လမ်းခလတ်မှ ကင်းပုန်းဝပ်သူ တစ်စုက ထပ်မံ
 တားဆီးပြီး တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။
 တက်မုဆရာတော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေ၏။
 'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ကင်းပုန်းတွေက ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်တော့ဘူး၊
 ဘယ်အချိန်ကမျှား ချထားသလဲမသိဘူး'

ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်တိုက်ပွဲကို မြင်ဆွေရပြန်သည်။

သူ့အား စိုင်းထားသူများမှာ မြက်ပင်များ အပိုင်းဖြတ်ခံရသကဲ့သို့ လဲကျကုန်သည်။

လူ့အုပ်ထဲမှ တစ်ရှူးထိုး ပြေးထွက်လာပြန်သည်။

အိုယန်ထုံက....

‘ဒီလူရဲ့ဇားပညာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး ကုန်လို့ဝခံရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေကြောင့် သေရတယ်ဆိုရင် သိပ်နှမြောဖို့ကောင်းတယ်၊ ဆရာတော်နဲ့ နောင်ကြီး ဖေကုံးလျှန်အယ်လိုသဘောရသလဲ’

တက်မုဆရာတော်က....

‘သူ့ကို ကယ်ဖို့ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တစ်သဘောတည်းပါပဲ’

ဖေကုံးလျှန်ကလည်း ထောက်ခံ၏။

ညိုသော် စကားကမဆုံးပေ။

ခဏချစ်နားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နေ့ရစ်ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်နဲ့ ဆရာတော် သွားပြီး တွေ့ပါမယ်’

ဖေကုံးလျှန်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ဦး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားပြီး ဤစကားကိုပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် တက်မုဆရာတော်က တိုက်ပွဲကိုကြည့်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့သွားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ သူ ရန်သူ စည်းဝိုင်းထဲက ဖောက်ထွက်လာနိုင်ပြီ’

ဖေကုံးလျှန် ကြည့်လိုက်သောအခါ လူပုံသဏ္ဍာန်ကို သူ့ထံကဲ့ကဲ့ မြင်လာရပေပြီ။

ထိုလူသည် ခွဲပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပခုံး၌ထမ်းထား၏။

ထမ်းထားခံရသူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

စင်စစ် သွေးများစွန်းပေနေပြီဖြစ်၍ အဖြူတစ်ကွက် အနီတစ်ကွက် ဖြစ်နေပေပြီ။

‘ဟာ...လူတစ်ယောက်ကို ထမ်းထားလျက်နဲ့ ဒီယောက်ခုခံဖောက်ထွက်လာနိုင်တာ အတော် အံ့ဩစရာကောင်းကားပဲ’

ကျီးစာကြည်က ချီးကျူးအော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

လူလုံးသူလုံး သဲထဲကဲ့ကဲ့ မြင်လာရပြီဖြစ်၍ ထိုလူ လွတ်မြောက်တော့မည်ဟုထင်နေကြစဉ်မှာပင်လူထွားကြီးနှစ်ယောက်သည် မြက်ခင်းထဲမှ ရန်ထွက်လာကြပြန်၏။

'ဟာ...ဒီအထိတောင် အစောင့်က ရှိနေပါသေးကလည်း
တက်မဆရာတော်က မသက်သော ရွှေတံလိုက်မိသည်
လူထွားကြီးနှစ်ယောက်သည် ထိုလူကို ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်
ကြ၏။

တစ်ဦးက ဓားတိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဦးက ကလောင်တံ
နှစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။

ထွက်ပြေးလာသူသည် ထိုလူထွားကြီးနှစ်ဦးကို တစ်ရှူးထိုး
ဝင်တိုက်ခတ်၏။

လက်နက်များထိခတ်သံကို ခန့်ယန်ထု ထို့နေရာမှကောင်းစွာ
ကြားနေရ၏။

ထိုလူသည် ရုတ်တရက် မဖောက်ထွက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ဓားသမားက ရွှေပိုင်းမှ တိုက်ခိုက်လျှင် ကလောင်တံ
နှစ်လက်ကိုင်သူက နောက်မှ တိုက်ခိုက်သဖြင့် လူတမ်းထား
သူမှာ အကြိမ်ကြိမ် နေရာရွှေ့၍ ခုခံနေရသည်။

သို့သော် ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ သွက်လက်မြဲ သွက်လက်
နေသဖြင့် အတင်းအား ကောင်းကြောင်း အကဲခတ်၍ရသည်။

တစ်ခဏကြာသောအခါတွင် တစ်ယောက်သမားကတိုက်ခတ်
ဖြစ်လာပြီး နှစ်ယောက်သမားက ခံစစ်ပြင်လာကြောင်း အကြောင်း
ဖွယ်ရာ လေ့ရှိလာရ၏။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်သည် အသက်ကို ပခံနေထေးဘဲ
ချုပ်ချုပ်ချူချူ တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ထိုလူသည် တိုက်ပွဲကို အမြတ်
မပြုနိုင်လေးပေ။

ထိုအချိန်တွင် ကုန်လုံဝပ်၏ နောက်လိုက်များသည် အပြေး
အလွှား ခုန့်ပျံ့ဆိုက်လာကြပေပြီ။

ထိုစစ်ကူများ ရောက်လာလျှင် တစ်ယောက် သမားအဖို့
မလွယ်ခဲတော့ပေ။

တက်မဆရာတော်က သတ်ပြင်းချ၍ ပြောသ၏။

'အများနဲ့တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး သူ့ လွှတ်ထွက်လေတဲ့ပွဲ
ဟာ မနည်းတော့ဘူး။ အခုလို အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်နေရ
တုန်းမှာ အများနဲ့ ထပ်တိုက်ရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ မလွယ်
တော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလဲ ထမ်း
ထားရသေးတော့....

သက်တံဆောင်ဓားကွက်များ တဖျပ်ဖျပ်ပေါ်လာပြီးနောက်
အားခနဲ ဘော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုခဏမှာ ကလောင်တံလက်နက် ကိုင်ဆောင်သူဖြစ်၏။

ဓားတိုင်ထားသူမှာ တစ်ချက် အံ့အားသင့်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ပြိုင်တက်၏ ဓားသည် သူ့လည်းချောင်း
သွေးကို ဖောက်သောက်သွားတော့သည်။

'အား....'

ထွက်ပြေးလာသူသည် ချားကိုဆွဲနှုတ်ပြီး ထိုလူ့ကို ကန်ထုတ်
လိုက်ရာ ခမ်းကိုင်လူသွားကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ ပုံ
ထွက်သွားပြီး နောက်မှလိုက်လာသည့် ကုန်လုံဝမ်း၏ လူများ
အကြားသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ဟာ...

ထိုလူများက ဝိုင်းဖမ်းလိုက်ကြ၏။
လူ့ကိုယ်တခြား အသက်တခြား ဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။

‘ငါ့ခန္ဓာကိုယ် လိုက်ရဲတဲ့လူတွေ အဲဒီလိုပဲသေကြရမယ်။ လိုက်ရဲ
ရင် လိုက်ခဲ့ကြစမ်း’

ထိုလူ၏အော်သံသည် မြက်ခိုင်းလွင်ပြင်အတွင်း မျှော်သွား၏။
ထို နောက် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာလေတော့သည်။

‘တကယ်ကောင်းတဲ့ ခားသိုင်းပဲ။ ဟူတန်းဂိုဏ်းကတောင်
လက်ခိုင်ချရမယ်’

‘ဖေတုံးလျှန်က ချီးကျူးလိုက်၏။

ထို ချီးကျူးပြီး တစ်ခဏအကြာတွင် ထိုလူသည် ပါကျ
တိုက်ရိုက်နည်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

အိုယန်ထုံက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘လမ်းဖွင့်ပေးလိုက် မြန်မြန်’

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် ချက်ချင်း လမ်းဖွင့်
လေ၏။

ထိုလူသည် တစ်တုန်ထိုး ပြေးဝင်လာ၏။
တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ ချွေးများ စိုရွှဲနေပေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက...

‘မောင်ခင် လက်ထဲက မိန်းကလေးကို ချပါ။ ခေတ္တခဏ
အနားယူပါ။ ဒီမှာရှိနေတဲ့တွေအားလုံးဟာ ဖိတ်ခစားတွေချည်း
ပါပဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ သည်လည်းကောင်း၊ လက်မှဆရာ
တော်သည်လည်းကောင်း၊ ဖေတုံးလျှန်သည်လည်းကောင်း ဤ
လူငယ်ကို တွေ့မြင်ဖူးခဲ့ကြပြီးလေပြီ။

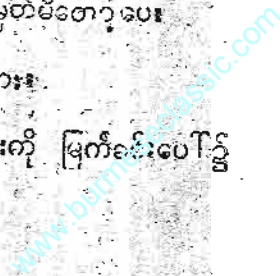
ထိုလူငယ်သည် သူ့တို့အတွက် မျက်နှာစိမ်း ဖျတ် တော့ပေ။
ထိုလူငယ်ကား ဆန်ကုမ်းချီပေတည်း။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးကို မှီမွှန်စိတ်ထူး
ဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဆတ်ဆဲခဲရဖူးသေးပေ။

သူ့ စိတ်ထဲတွင်မူ ထိုသူ့အားလုံးသည် လူ့စစ်ဖြစ်နေခဲ့၏။
ယခင်က သူဆတ်ဆဲခဲရချိန်ကို သူ မမှတ်မိတော့ပေ။

အဆိပ်ဆေးမိနေခဲ့သည် ဟုတ်ပါလား။

သူသည် ထမ်းလာသည့် မိန်းကလေးကို မြက်ခိုင်းပေါ်၌
အသာချထားလိုက်၏။

၂၄၈ ❀ စာအုပ်အုပ်စုအစုအဝေးအစုအဝေး

အိုယန်ထုနှင့်တကွ လူအားလုံးကို အကဲခတ်သည်။

ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်၊ အဝါရောင် အမာအထေးခတ်ရုံ၊
သို့အား စောင် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ခြင်း တူသော အချက်များကို
ပေါင်းစပ်၍ သူကား ကျွန်လူနုန်းချုပ်ကြီး ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟု
စဉ်းစားလိုက်၏။

အိုကြောင် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

အိုယန်ထုက ချီးကျူးလိုက်၏။

‘မောင်ရင့် လက်သိုင်းပညာကို လှပေါ့မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊
ခါတွေကို မောင်ရင့်ကတော့ သိမှားမဟုတ်ဘူး၊ အဆိပ်ဆေး
မိနေခဲ့တာကို၊ ဝမ်းသိုင်းပညာကိုတော့ အခုမှပဲ တွေ့မြင်ရ
တော့တယ်၊ တကယ်တော့ အိတ်ဆိတ်ကြဲ ဝမ်းသိုင်းပညာပါပဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ဒုတိယအကြိမ် ဂါရဝပြုခိုက်ပြီး သူ့ခန့်မှန်း
ချက်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

‘ဆရာကြီးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု ပါလားခင်ဗျာ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုက ခေါင်းညိတ်ပြုလေ၏။

အခန်း (၉၆)

မအောင်မြင်သော ဆွေးနွေးပွဲ

‘မောင်ရင့်နားမည်က ဘယ်သူလဲ’
‘ကျွန်တော် နားမည်က ဆန်ကွမ်းချိုပါ’
ဖောက်လျှန်သည့် မြက်ခင်းပေါ်၌ လဲကျနေသည့် မိန်း
ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...
‘ကျုပ်မှတ်မိပြီ၊ ဒါ...ဒါ...ဟို ဝမ်းဝေဟာထဲက မိန်းကလေး
ပါ၊ ကုန်လုံဝမ်းခွဲ တပည့်မဟုတ်လား’
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းခွဲမှားစားသမီးကြီးပါ၊ အခုတော့
ကျွန်လုံဝမ်းက သူ့ကို သစ္စာဖောက်အဖြစ်ဆတ်မှတ်ထားပါ၊ တယ်
အိုယန်ထုက မေးလိုက်၏။
‘သူ့ကို မောင်ရင့်က ကယ်လာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့’

'ဒီကိစ္စကိုပြောရမယ်ဆိုရင်အရှည်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်မပြောရင်လဲ ကျွန်တော်ကိုအထင်လွဲကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် မှတ်သလောက် ပြန်ပြီးပြောပြပါမယ်'

သူနှင့်သူ ညီတော်ယွမ်ရှော့၏တိမက်မဲ့ ကျားပုတ်ဘုရင်ကြီးတုထန်ဟိုနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ ဝမ်းကွဲဟာထဲသို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲရောက်ခဲ့ပုံ၊ သူ့အဆိပ်ငွေပုံ၊ ပြန်လည်သတိရလာပုံ၊ ကျွန်တော်ဝမ်းကွဲ သူ၏ဓမ္မစားသမီးကို မည်သို့ဒုက္ခပေးသွားပုံ စသည်တို့ကို ပြန်လှန်ရှင်းပြရလေတော့၏။

ထက်မဲ့သရာတော်က...

'အဲဒီ အရပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်ကော ဘယ်မှာလဲ'

'သူက တပည့်တော်ရဲ့ ညီတော်လေ၊ သူ့နဲ့မှမည်က လွန်ရှောက်ပါ'

'အင်း...ဒကာလေး၊ ဆန်ကုမ်းချီရဲ့ညီတော် ယွမ်ရှောက်ကိုယ်ဖော့ပညာကတော့ အဲဒီနေ့ပဲ၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာဘော ဒကာလေး ညီရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာကို အတော်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ပေးတယ်'

ဆန်ကုမ်းချီသည် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်၏။

အို ယန်ထုံက...

'မောင်ရင် ဘာရှာတာလဲ'

'ဆရာကြီးတို့ အထဲမှာ အဆိပ်ပြေပေးနိုင်မယ်လို့ မရှိဘူးလား'

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ခရာမှတ်သံကြားရင်း နောက်အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသူ လူဆယ်ယောက်ကို ကျင်ရွယ်ပေါင်က ဦးဆောင်လျက် ပါကွာတိုက်ခိုက်နည်းရှေ့သို့ ဂေါ်ဆောင်လာကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ကျိုးတာကြည်သည် ထန်ရှင်၏လက်နက်စင်မဲ့ သံတောင်ခွေးကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ထံ၌ အခွင့်ပန်လေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူ့ ရဲ့ ငွေရောင်တောင် ခွေးကြီးဟာ အတော်လေးလဲပုံရပါတယ်၊ သူ အင်အားလဲ အတော်ကြီးမားပုံ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားရောက်ယှဉ်ပြိုင်ပါရစေ'

အို ယန်ထုံ က ငေါင်းညိတ်၏။

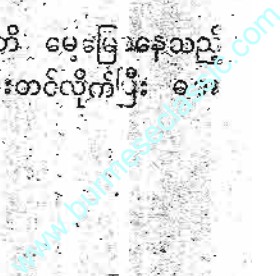
'ထိုက်တာလဲ ကြည့်ကိုက်ပါ၊ ပါကွာတိုက်ခိုက်နည်း ကိုတွေ့ပဲထိခိုက်စေခို'

'ဟုတ်ကဲ့...စိတ်ချပါ'

ကျိုးတာကြည် ပြေးထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ကုမ်းချီသည် သတိ မေ့မြေ့နေသည့် နိုင်ချစ်နောက်ကို ပခုံးထက်တွင် ပြန်၍ ထမ်းတင်လိုက်ပြီး ခွေးရှည်ကို ညာလက်မှကိုင်လိုက်၏။

ခရီးဆက်ထွက်မည့် ပုံစံပင်။

၂၅၂ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

ဆန်ကွမ်းချိုက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

‘ဆရာကြီး...ကျွန်တော်တို့ဘွားတော့မယ်’

ကျွန်ုပ်တို့ပေါင်ထံသို့ အာရုံစေ့ရန်အတွက် အိုယန်ထုံသည် ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်နေသော ဆန်ကွမ်းချိုကို တွေ့ရသောအခါ အလွန်တရာ အံ့ဩသွား၏။

‘ဟာ...ဘယ်လိုလဲမောင်ရင်၊ သွားတော့မလို့လား’

‘ပသွားလို့မရဘူးလေ၊ ဒီမိန်းကလေးက အန်ရာသီပဲပြင်း တန်နေတယ်၊ အထက်လဲ ငွေ့ငွေ့ပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီမှအကြာ ကြီး ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

အိုယန်ထုံက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ပြော၏။

‘မောင်ရင် လက်သိုင်း၊ ဓားသိုင်း ပညာတွေ့စာတော့ အဲဒါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ လက်အောက်မှာလဲတကယ် ထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေရှိနေသေးတယ်၊ အဲဒီလူတွေဟာ အမောင်ရင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ တော်တော်များများထက် အမှန်တကယ်အစွမ်းထက်ပါတယ်၊ အဲဒီလူတွေနဲ့တွေ့ရင် သူတို့ကို ခုခံရတာ တစ်ဖက်၊ မိန်းကလေးကို သယ်ဆောင်ရတာ တစ်ဖက်နဲ့ မောင်ရင် ခုကွဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် လဲ ခုခံနေချိန်အတွင်းမှာ သေဆုံးသွားနိုင်တယ်’

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းတင်တင်ခါသည်။

‘ဒီမှာ သူသေမှာကို ထိုင်စောင့်နေတာထက် သူ့ အသက် ကလေး နည်းနည်းပိုရှည်အောင် ဆွဲထားပေးနိုင်မယ် ထမား တော်တစ်ယောက်ယောက်ကို မရ ရအောင်ရှာရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ညီခမ်းပြန်မရောက်လာခင် သူ သေမသွားချေဘူး၊ ဒီမိန်းကလေး အသက်ရှင်လျက်ရှိနေတုန်း ကျွန်တော် ညီကလေး ပြင်သွားစေချင်ပါတယ်’

အိုယန်ထုံက...

‘သူ ဘယ်လိုခဏ်ရာမျိုး ရထားသလဲ၊ ကျုပ်ကြည့်ပေးလို့ ဖြစ်မလား’

‘သူ ခံနေရတာ အနိုးစိမ့် အဆိပ်အင်္ဂါပဲ’

အိုယန်ထုံမှာ ဟင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

‘ဒါဆိုရင် ကွန်လုံဝမ် လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ကွန်လုံဝမ် မည်သို့ခွဲကွဲပေးခဲ့ပုံကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်ပြန်၏။

‘အဲဒီအတိုင်း မပါပဲ၊ ဒီမိန်းကလေးကသာ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ စကားကိုဆက်ပြီး နားထောင်ရင် အချိန်ပိုင်းနဲ့ အဆိပ် ပြေနိုင်တဲ့ ဖြေဆေးကို သူယူလိုရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီ အဆိပ်ပြေဆေးကို လက်ခံမယူဘူး၊ အဆိပ်ခဏ်ခံပြီး အသေခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်’

‘အာဂ မိန်းကလေးပဲ’

အိုယန်ထုံက မှတ်ချက်ချလေ၏။

သူသည် မိန်းကလေးကို ပြန်ချစေကာအဆိပ်အပ်ကို စမ်း
သပ်ကြည့်၏။

သူ စမ်းသပ်သော်လည်း မရပေ။

'ဟင်း...နောင်ကြီးထန်ရှင်ကို ခေါ်ပြီး စမ်းသပ်ခိုင်းမှပဲ
ဖြစ်တော့မယ်'

အိုယန်ထုံ ညည်းညူလိုက်သည့် အတော်ကလေး ကျယ်
လောင်၏။

ထိုအသံကြောင့် သမီးဖြစ်သူအား ဆေးကုသနေသည့် အဘိုး
ကြီးသည် ချုံပုတ်အတွင်းမှ ခေါင်းပြုထွက်လာလေသည်။

'သူ့ဒဏ်ရာကို ကျုပ်ကြည့်ပေးမယ်'

ထိုအဘိုးအို ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှ နားလည်
တတ်ကျွမ်းသည်ကို ဆန်ကွမ်းချီ မသိပေ။

သူသည်မှာ နိုင်ချစ်နော် ဘေလုဆဲဆဲဖြစ်နေသည်ဆိုသည့်
အချက်ကိုသာတည်း။

ရေခဲသူသည် ကောက်ရိုးဖျင်လေးတစ်မျှင်ကိုပါ ဆွဲကိုင်
သကဲ့သို့ ဆန်ကွမ်းချီလည်း ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားတော့
ဘဲ နိုင်ချစ်နော်ကို ပွေ့ချီကာ ထိုချုံပုတ်ဆီသို့ သယ်ယူသွားလေ
သည်။

အဘိုးအိုသည် နိုင်ချစ်နော်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

'မင်း အပြင်မှာနေ၊ ငါစစ်ဆေးကြည့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးစိတ်ကြိုက် ကုသပါ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းမျှဆုတ်ပြီး ရပ်
နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

'ခေါင်...ခေါင်...ခေါင်'

သံချောင်းနှစ်ချောင်း ထိခတ်ရိုက်မိသည့် ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

သေချာပါသည်။

ကျိုးတာကြည်နှင့် ကျင်ရွယ်ပေါင်တို့ အဖြတ်အသိတ် တိုက်
ခိုက်နေကြခြင်းသာတည်း။

သံချောင်းနှစ်ချောင်း ရိုက်ခတ်သည့် အလွန်ထရာ ကျယ်
လောင်လှ၏။

ထိုပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ထိုအသံကြီးသာ ပုံးလှမ်းနေ
သည်။

တော်ရုံတန်ရုံလူသာဆိုလျှင် နားစည်အမှေးပင် ပေါက်ကွဲ
သွားနိုင်ပေသည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် ခန္ဓာတို့ယ်ကြီးများသလို ဖော့မှန်တကား
သည်း အားအင်ကြီးမား၏။

ထိုအထဲတွင် အတွင်းအားကလည်း မဆိုးပြန်သေးရာ သူ၏
ချိတ်ချက်များသည် မထိခိုက်နိုင်သည့်အချိန်၌ လေထဲတွင် စာဟူး
ဟူး အသံမြည်နေထော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ နေလုံးကြီး ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ရောက်နေ
သည့်မုန်းတည့်ချိန်ဖြစ်ရာ မှတ်ရင်းကျင့်တစ်ခုလုံးကို ထင်ရှားစွာ
တွေ့မြင်နေရသည်။

အရပ်လေးမျက်နှာ တစ်ခေါ်တစ်မျှော် အရပ်ဆီမှ လူတန်း
ကြီးများ ချီတက်လာနေသည်ကို အိုယန်ထုံ တွေ့လိုက်ရသော
အခါ စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာဖြစ်သွားတော့သည်။

‘သိုင်းလောကမှာ ပြဿနာဖြစ်ရင် သိုင်းမြိုင်ပွဲ ကျင်းပပြီး
ပြဿနာကို ဖြေရှင်းကြတာပဲ။ အတော်ဆုံး သိုင်းသမားတွေ
သာ ဝင်ပြိုင်ကြတော့ ပြဿနာကို လွယ်လွယ်ကူကူ ပြီးပြီးပြတ်
ပြတ် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီလိုဟုတ်တော့ဘူး’

အိုယန်ထုံ မသက်မသာ ပြောနေသည့် သဘောကို တက်မု
ဆရာတော် ကောင်းစွာနားလည်သည်။

ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် များပြားလှသော သိုင်းသမားတပ်ကြီး
ကို မြင်နေရသည်ကိုး။

အိုယန်ထုံက ဆက်ပြော၏။

‘အခုတိုက်ပွဲဟာ သိုင်းလောကမှာ စာတမ်းတစ်ခုမယ် တိုက်
ပွဲပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ တက်လာတဲ့ ရန်သူတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး။
ပျောက်ဆိတ်တပ်ကြီး ချီတက်လာတာကျနေတာပဲ’

အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

ထန်ရွှင်၏မြင်းရထားအတွင်းမှ ထန်ရွှင်၏အသံ ပြန်လည်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ရန်သူတွေ အများကြီးဝိုင်းရံထားတာ မုန်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် သူတို့အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်ဝင်ဖောက်ပါဘူး။ ပါတူခ တိုက်
ခိုက်နည်းကို အနိုင်တိုက်နိုင်မယ့် တပ်စုသဘောမျိုးနဲ့ပဲ တိုက်ကြ
မှာပါ။ ခဲဒီလုံ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်ပြီးလို့မှ ဖန်ရင်တော့ သူတို့
အားလုံး တိုက်ချင်တိုက်လိမ့်မယ်’

အိုယန်ထုံက နားစိုက်၍ နားထောင်နေ၏။
အတန်ကြာမှ...

ကုန်လုံဝင်းကို ကျုပ်တို့ ယုံလို့မရဘူး။ သူ အကြောင်းကို
နောင်တော်ထန်ရွှင်က ပိုဆံ့တာပဲ။ ဒီလူက မနိုင်ရင် နိုင်တဲ့နည်းနဲ့
လုပ်မှာ သေချာတယ်။ အခုတောင် ကျုပ်တို့က အချိန်အတော်
ကြာကြာ တောင်ခံခဲ့ပြီးပြီ’

ထန်ရွှင်က....

‘သူတို့ အလုံးအရင်းနဲ့ မတိုက်သေးပါဘူး။ ခွါက တျန်တော်
တို့ကို မြိမ်းခြောက်နေတာပဲ။ ကျန်တော်တို့ဘက်က တကယ်
လုပ်ဆောင်ရမယ့်အပိုင်းကတော့ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်
ယောက် ဒဏ်ရာရအောင် တစ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းကာကွယ်ပေးရ
မယ့် အချက်ပဲ’

အိုယန်ထုံက ပြန်ပေး၏။

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်၊ ကျွန်လုံဝမ်းဟာ ခုထက်ထိ ပါကွာ ဗျာဟာနဲ့ သော့ချက်ကို ကြည့်ပထွက်သေးဘူးလို့ ‘ယုဆဆား သလား’

ထန်ရွှင်ထံမှ ယက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ကျွန်လုံဝမ်းဟာ အင်မတန် ဣန္ဒြေများတယ်၊ ပါကွာနည်း ရိုးရိုးဆိုရင် သူ့ကြည့်ထွက်တာ ကြီးလှပြီပေါ့’

‘အခုဟာက ထူးခြားနေလို့လား’

‘ထူးခြားတယ်၊ ပါကွာနည်းချည်းသတ်သတ် ဆိုရင်တော့ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ဒဏ်ရာ ရတာနဲ့ ဒီဗျာဟာ ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်၊ အခု ကျွန်တော် စီမံ ထားတဲ့ ဗျာဟာကတော့ နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာ ရသွားပေမယ့် ကျန်တဲ့ ခြောက်ယောက်နဲ့ ခုခံနိုင်တယ်၊ အဲ...သုံးယောက်တော့ အထိခံလို့ မရဘူး၊ သုံးယောက် ထိပြီးရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးပြီလို့သာ မှတ်ပါဘော့’

ထိုဆို ဆေးခန်းနေ့စဉ် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက် တို့သည် သူတို့၏စည်းကို ကျင့်စီလိုက်၏။

ထစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပို၍ နီးကပ်သွားသည်။

လျှင်ရှားမူ ပိုသွက်လာပြီ။ အပြောင်းအလဲ ပိုမြန်လာသည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ အနောက်သို့ ဆယ်ယောက်က ပါကွာ ဆိုက်ဆိုက်နည်း ဗျာဟာကို ဖြိုဖျက်သည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်က ကျိုးဘုဒ်ကြည်ကို အနိုင်ယူရန် ကြိုးစား သည်။

ခွိုရာထွက် ကျင်ရွယ်ပေါင်တို့သည် မည်သည့်ဘက်ကမှ အနိုင် မရရှိဘဲ ရှိနေ၏။

ထန်ရွှင်က ခပ်တိုးတိုး မပြော၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ပါကွာနည်း - ပီလို့ သိပ်သည်းသွားပြီ၊ ကျင်ရွယ်ပေါင်လောက်ကို မမူဘော့ပါဘူး၊ ကျိုးတာကြည့်ကို ပြန်မခါလိုက်ရင် ကျွန်တော် လူတော့ လှုပ်ရှားရတာ ပိုကောင်း သွားပါလိမ့်မယ်’

အိုယန်ထုံက ချက်ချင်း အမိန့်ပေးသည်။

‘ကျိုးတာကြည်...ပြန်ဆုတ်ခဲ့တော့’

ကျိုးတာကြည်က ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ ငွေ့ရောင်တောင်ဝှေး ခြီးကို တန်လန်ဖြုတ် ခုခံရင်း...

‘ကျင်ရွယ်ပေါင်...ကျုပ်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြန်ခေါ်နေပြီ၊ ဘာအကြောင်းများရှိလို့လဲ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့စွဲကို ခေရုပ်အဖြစ် ခေတ္တခဏ ရုပ်ထားကြရအောင်၊ ခင်ဗျား ခေတော့တုသလား’

‘ရအယ်...ရဘယ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် လုပ်နိုင်တယ်’

ကျွန်ုပ်တို့ပေါင်က ခုန်ဆုတ်သွားသည်။
ကျီးတာကြည်သည် သံတုတ်ကိုထမ်း၍ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ယန်ထုံ ရှေ့သို့ အမြန်ပြေးဝင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပေါင်ကမူ သူ့လူဆယ်ယောက်ကိုဝင်ကူရန်အတွက်
ချောင်းနေ၏။

ပါကွာ တိုက်ခိုက်နည်း၏ ဟာကွက်ကို စောင့်ကြည့်သော်
လည်း မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

'တော်တော် အကွက်စိတ်ထဲ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ပါ။ သူ့
ဆီက ပညာရှိထန်ရှင်ကတော့ တော်ပါပေ။ ကွာ၊ သိုင်းပညာ
မတတ်ပေလို့ပဲ။ တတ်များတတ်ရင် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခု
သူ့ခြေဖဝါးအောက် ရောက်သိမ့်မယ်'

ကျွန်ုပ်တို့ပေါင်က စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ပြောနေ၏။

ကျီးတာကြည်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ဂါ
ပြုလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဘာများ အရေးတကြီးကိစ္စ ဖြစ်
လာခဲ့ပါသလဲ ခင်ဗျာ'

'ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ငါတို့ဘက်က လူ့အလျှော့
လို့ပဲ။ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ မင်းရဲ့စွမ်းရည်ကို ငါက
အမှတ်မပြုရာကျလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ အဲဒီကျွန်ုပ်တို့
မင်းဟာ လက်ရည်တူပဲရှိတယ်။ နောက်ဆုံး အတွင်းအား
ပြိုင်ရတဲ့အဆင့် ရောက်သွားရင် မင်း သို့မဟုတ် သူ တစ်ယောက်

ယောဂ် ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ်။ သူ ဒုက္ခရောက်တာ
အရေးမကြီးဘူး။ ကွန်လုံဝမ်တက်မှာ လူစားထိုးနိုင်တဲ့သူတွေ
အများကြီးရှိတယ်။ ငါ့မှာသာ မရှိတာ၊ မင်း သဘောပေါက်
ခဲ့လား'

'သဘောပေါက်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

'အေး...ခါပါပဲ။ ငါတို့က မှီသမျှအင်အားကို တစ်ပြား
စား အပန်းမခံနိုင်ဘူး။ ငါတို့ကိုယ်တိုင် ပါကွာ တိုက်ခိုက်နည်း
ကို ဝင်ကူဖို့ အမြဲ အသင့်ဖြစ်နေကြရတယ်။ ဒီလက်ရွေးစင်
ရှစ်ယောက်ကို ငါတို့ အထိမခံနိုင်ဘူးလေ'

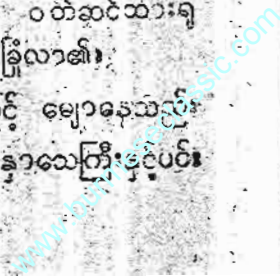
'ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့'

ထိုစဉ် တခုပ်ခုပ် အသံများ ကြားရပြီးနောက် မြက်ခိုင်း
လွင်ပြင်ဘက်မှ မြင်းအုပ်စုအစ်စု ပြေးလာကြောင်း တွေ့လိုက်
ရသည်။

ရှေ့ဆုံးမှလူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရုံ
မျှမက အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံရှည်ကြီးကိုပါ ခြုံလာ၏။

ထိုဝတ်စုံကြီးသည် လေထဲ၌ တလွင့်လွင့် မျောနေသည့်
ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာသေကြီးနှင့်ပင်။

ထူးဆန်းသည်ကား မဟုတ်ပေ။

သားရေတူ မျက်နှာကြောင့် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှအပ အခြား
မျက်နှာ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ မလွှပ်ရှားနိုင်ဘဲ ရှိခြင်းသာ
မြင်းရထားပေါ်မှ ထန်ရွက်က...

ဟော... ကွန်လုံဝမ်း လာနေပြီ

ခရာထံကြောင့် ပါကွာ ဗျာဟာကို ဖြိုဖျက်ရန် ကြိုးစားနေ
သော လူဆယ်ယောက်နှင့် ကျင့်ရွယ်ပေါင်တို့လည်း နောက်သို့
ဆုတ်သွားကြလေ၏။

ကွန်လုံဝမ်းအဖွဲ့သည် မြင်းကို စုန်းစီးလာကြရာ မကြာမီ
ပါကွာနည်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

လူ့နောက်တွင် လူရွစ်ယောက် ပါရှိလာရာ တောင်အလံ
အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် ကူပါချီလည်း ပါပင်လာ၏။

ဖေကျော်လျှန်က....

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဖီလူတွေ အားလုံး ကွန်လုံဝမ်းရှိ လက်
အောက်က အရေးပါ အရာရောက်တဲ့လူတွေချည်း ဖြစ်ရမယ်
ကျုပ်စိတ်ဆင် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လေးယောက်စလုံး
မိမိမှာပါလာရမယ်

အိုယုန်လှိုင်က သဘောကျ၏။

အများကြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ် နောင်ကြီးဖေကုံးလျှန်၊ အာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့က သူ့အတွက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ နေရာ
ကို ခြေကုပ်ယူထားတယ် ဆိုတော့ တကယ် အင်တားမရှိဘဲ
ဒီနေရာကို ဝင်မယူရဲဘူးလို့သူ့စိတ်ထဲ မှတ်ထင်သား ပုံရတယ်

ဖေကျော်လျှန်သည် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိရုံမျှမက တစ်ဖယ်တော်
ရွှင်ရွှင်ချိုချို သူ့အလားလှုပ်ရှားတတ်သူဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ကွန်
လုံဝမ်းတို့အဖွဲ့ရောက်ခိုလာသောအခါ သူ၏တိုက်ခိုက်ရေး စိတ်
ဓာတ်သည် ဆူကြွလာပေ၏။

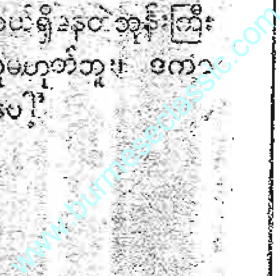
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်လုံဝမ်းနဲ့ ထူ တစ်ခုပေါ်တဲ ခေါင်းဆောင်
တွေ ရောက်လာတာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ခေါင်းဆောင်တွေ
အချင်းချင်းတိုက်ပြီး အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဝယ်သား
တွေ မသေတော့ဘူးပေါ့။

ဖေကျော်လျှန်သည် တက်မုဆံရာတော်တို့အကဲသို့ လှည့်၍
တိုက်ပင်လိုက်၏။

ဆရာတော်... အပည့်တော်ကွန်လုံဝမ်းနဲ့ယှဉ်တိုက်ဖို့စိန်ခေါ်
မယ်။ ဆရာတော်သဘောက တယ်လီလဲ။

သဘောပဲလေ၊ ကျုပ်က အထက်ရှစ်ဆယ်ရှိအနတ် ဆုန်းကြီး
ဒါဆိုကြီးပဲ။ သေရမှအင်ကို လုံးဝကြောက်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ဧကန်
ကြီးတိုက်လို့မနိုင်ရင် ကျုပ်လဲဝင်တိုက်မှာပေါ့။

ဖေကျော်လျှန် ကျေနပ်သွား၏။

'ဟန်ကျလိုက်သေ၊ တပည့်ဘော်တို့လူစုကတော့ တကယ်
တက်ညီလက်ညီ လူစုပါပဲ'

ဆရာတော်၏လက်ထဲ၌ကြီးမားသော ဓားကြီးတစ်ချောင်း
ရှိသည်။

ဆရာတော်သည် ယန်ရွှင်ထုတ်ပေးထားသည့်လက်နက်စင်မှ
လှ ရှည်တစ်ချောင်းကို သွားယူလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ မှောင်လင်ကျောင်းဟာ လှံကို မသုံးကြဘူး၊
ကျုပ်တော့ ဒီနေ့အဖို့ စည်းပေးကိစ္စ၊ လှံကိုသုံးလိုက်ဦးမယ်'

ဖေကူးလျှန်နှင့် တက်မုဆရာတော်တို့အပြန်အလှန်ပြောနေ
သည့်ကောားများကို အိုယန်ထုံ ကောင်းစွာ ကြားသိလေရာ
ချက်ချင်း တားမြစ်လေ၏။

'ဆရာတော်နဲ့ နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်တို့ သိပ်ပြီး စိတ်
မလောကြပါနဲ့၊ ရန်သူ့အင်အားက အဆမတန် ကြီးမားများ
ပြားနေတယ်၊ ကျုပ်တို့အကြမ်းဖက်ရင်ကျုပ်တို့ပဲ နှာလိမ့်မယ်'

ဖေကူးလျှန်က ဆင်ခြေပေးသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်ပိုင်း
ကို စိန်ခေါ်တာဟာ အဲဒီအင်အားမမျှလိုပေ။ အင်အားချင်း
တိုက်ရင် ကျုပ်တို့ရှုံးမယ်၊ ရှေးရိုးစကားရှိတယ် မဟုတ်သား၊
မြေတိုသတ်ချင်ရင် ခေါင်းကိုအရှင်ဖြတ်ရမယ်၊ သိမ်းငှက်ကို
ဖမ်းချင်ရင် တောင်ပံကို အရှင်ဖြတ်ရမယ်၊ အရေးကြီးတာက

ဒီခေါင်းဆောင် တွေပဲ၊ သူတို့ လေးယောက်ထဲက ခေါင်း
ဆောင် ဖေးငါးဖောက် သေသွားရင် သူတို့ နောက်က
လူတွေလဲ နောက်တွန့်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ဆရာတော်ကို
တိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံသည် ဖေကူးလျှန်၏ တင်ပြချက်
ကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

သဘောတူချင်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။
သို့သော် ထန်ရွှင်က....

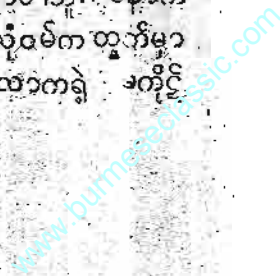
'နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်ရဲ့အကြံကဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
အကောင်းဆုံးလို့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူး'

ဖေကူးလျှန်က....

'အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပေမယ့် ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အကြံ
ဉာဏ်လဲ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မရှိတော့တာပဲ'

'နောင်ကြီး ဘယ်လိုအတင်ပြောနိုင်ပါသလဲ၊ နောင်ကြီးနဲ့
တက်မုဆရာတော်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အင်မတန် အဆင့်အထန်း
မြင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလူတွေကလဲ နယ်နှယ်ရရ မဟုတ်
ပါဘူး၊ ဒီတော့ အနိုင်ရဖို့ဆိုတာလဲ မသေချာပါဘူး၊ နောက်
တစ်ချက်က နောင်ကြီးစိန်ခေါ်တိုင်း ကုန်လုံဝင်က ထွက်မှာ
ဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူက သူ့ကိုယ်သူ သိုင်းလောကရဲ့ အကိုင်
ဦးသျှောင်လို့ ထင်နေတဲ့လူ'

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတိ၏။

ခါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုယ်ဘု အဲဒီလို ထင်ရှလောက် အောင်လဲ သိုင်းပညာ ကောင်းနေတာကိုး

ထန်ရှင်က ဆက်၍ရှင်းပြ၏။

ကျုပ်ဆန္ဒကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့အင်အားကို ထုတ်ပြောချင်ဘူး။ စီရင်တော်၍စိယောက်ရဲ့ ပါကွာ တိုက်ခိုက်နည်းဗျူဟာမတစ်ပါးပေါ့။ ကျုပ်တို့ရဲ့အင်အားကို သိမ်းဆည်းထားလေလေ ကုန်လုံဝမ်းက အတော့နဲ့ ကြောက်လေလေပဲ။ ပါကွာနည်းကို မကျိုးပေါက်အောင် ထိန်းပေးထားနိုင်ရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ လိုခြားဟာ အမြဲတမ်းရှိနေတာပဲ။

အိုယန်ထုံက ဖျောင်းဖျောင်းစိတ်နာ

နောင်ကြီးပေတုလျှော့၊ စိတ်အေးအေးထားပြီးစဉ်စားပါဦး

တက်မုဆရာတော်က...

ကော့ကြီ ထန်ရှင်ရှင်းပြတာလဲ မဆိုးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ထွက်တိုက်ခင် ကုန်လုံဝမ်း အာပြောပထမဆိုတာ စောင့်ကြည့်သင့်ပါတယ်။

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်ရုံစိမ်းနှင့် ကုန်လုံဝမ်းသည် ပါကွာတိုက်ခိုက်နည်းဗျူဟာရှေ့၌ စေခင်ဆိုင်းနေလေပြီ။

အိုယန်ထုံက ခန္ဓာသို့ထွက်သွားပြီး သိုင်းလောက ထုံးစံအတိုင်း ဝါရဝပြန်တတ်ဆက်လေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းကမူ ပြန်သွန်နှုတ်မဆက်ရုံမျှမက ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်းပင် ပြောနေသည်။

အိုယန်ထုံ...ထန်ရှင်ကို ခေါ်လိုက်ပါ။

ဘာကိုစွန့်လိုလဲ၊ ကျုပ်ကိုပြောလဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ခင်ဗျားကိုပြောလို့ မဖြစ်နိုင်လို့ပေါ့၊ ကျွမ်းပေဝင်းတီးသလို ဘာနားလည်မှာလဲ။

အလွန်တရာ ရိုင်းပျစော်ကားလိုက်သည့် စကားပန်း။

သို့သော် အိုယန်ထုံက ဖြုံးနေ၏။

ကုန်လုံဝမ်း ကျုပ်က ကျန်လှူဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘူး။ ရင် ကျုပ်က အတင်းမတိုက်တုန်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပညာရှိ ထန်ရှင် ခိုတော့ ကျုပ်အမိန့်နဲ့ ခေါ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်းပြလား၊ က... ခင်ဗျား ပြန်ပေးတော့။

ကုန်လုံဝမ်းမှာ မဆတ်သဘာ ဖြစ်သွားရတော့သလို။

ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပါကွာ တိုက်ခိုက်နည်းကို ကျုပ်နားလည် သဘောပေါက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြထားပါရစေ။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို နိပုဒ် မခက်တော့ဘူးဆိုတာလဲ သိနိုင်လောက်ပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်တွေ သွေးမြေမကျခင် ပြန်ဆုတ်သွားရင် ခင်ဗျားတို့အတွက် အများကြီး ကောင်းဖယ်ဆိုတာ ကျုပ်လားပြီး အကြံဉာဏ်ပေးတာပဲ။

၂၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆိုယန်ထုံက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေးတာသည်၊
ရယ်လည်း ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။

'ကိစ္စခန့်ပါဘူး၊ ခီအကြည့်ဏ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆုံးအဖြတ်
ပေးတဲ့အခါမှာ ထန်ရွှင်မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ပဲ အဆုံး
အဖြတ်ပေးနိုင်ပါသည်။ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလောက် ပိုင်းတိုက်
ကြပါ၊ ကျုပ်တို့ ဒီနားက တစ်ဖဝါးမှမခွာပါဘူး'

ကုန်လုံဝမ်းက ဘေးစက်စွာ ပြော၏။

'ကျုပ် ထင်ထားတာမမှားဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ပြောရင် ကျုပ်ပဲ
အာခြောက်မယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုတော့
ကျုပ်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ့လူများကို လက်မြောက် အချက်ပြုပြီး
မြင်းဇော်ကြီးကို ဆွဲယူည့်သည်။

သူ့ နောက်ပါအားလုံး မြင်းဇော်ကြီး ဆွဲယူည့်ကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲကား မခံအောင်မြင်ဘဲ တစ်စခန်း ရပ်သွားခဲ့
လေပြီ။

အခန်း (၉၂)

ပထွေသံ၏ အကူအညီ

'ကုန်လုံဝမ်း...ရပ်လိုက်စမ်း'

ထိုသို့ အော်ဟစ်လိုက်သူကား ဝါဆန်းတောင်၏ တစ်
ကိုယ်တော် သိုင်းသမားအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သော ဖေတူး
လျှန်ပင်တည်း။

ကုန်လုံဝမ်း၏ မြင်းဇော်သည် ဤမှာတက်သို့ ပြန်လှည့်လာ
သည်။

'ငါ့ကို ဘယ်သူ ခေါ်တာလဲဟေ့'

ကုန်လုံဝမ်း၏ ခက်ဆန်သော အသံက နားတူမလတ် ထွက်
ပေါ်လာသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် ဤအသက်အရွယ်အထိ မည်သူ့၏ ထိန်းချုပ်မှုကိုမျှ မခံဘဲ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ၊ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ မှားသည် မှန်သည်ကို ဆုံးဖြတ်သူဖြစ်၏။

ယခုအချိန်မှသာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ဇောင်းကြေးစားကြေး မြလုပ်မိရာမှ ကျန်ထုဂိုဏ်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သူဖြစ်ရာ အဖွဲ့အစည်း၏ ဩဇာအာဏာကို ဆက်ခံရန်မှာ လူ့အတွက် အသားမကျဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ တစ်ကိုယ်တည်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်သည့် ဝီဇစိတ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၏ သတိပေးချက်ကို မေ့လျော့ကာ ဤသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဖေကူးလျှန်က ရှေ့သို့တတ်လာပြီး....

'ကျုပ် ဖေကူးလျှန်ပါ။ ခင်ဗျားက အင်အားရှိဘယ် ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကို အနိုင်ယူချင်လို့လား'

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စွာကြည့်ပြီး....

'ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုကိုင်ချင်လို့လား'

'ထိုက်တော့ ဘာဆန်းသလဲ၊ အလွန်ဆိုး တစ်ယောက် ယောက် ယေရုံပါ။ အာမူမဆန်းကြယ်ဘူး'

'မင်း အေးတော် သေချင်ပုံရနေတယ်'

'ညောင်ခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်လူ့အပေါ်ဆီ ကျရောက်တတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်ဆိုင်က တစ်သက်လုံး အသက်ရှင်ခံရသိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့'

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်လေ၏။

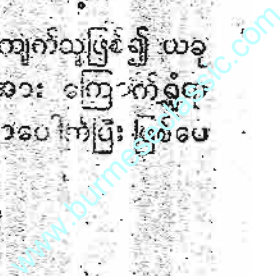
'ဖေကူးလျှန်၊ မင်းက ငါ့အထင်သေးလို့ ဒီစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ငါ့ပြိုင်ဘက်မဟုတ်လို့ ဒီလိုပြောတာ၊ မင်းမယုံရင် ငါ့လက်ထောက် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စမ်းကြည့်ပါလား၊ မင်းအမြင်မှန်ရလိမ့်မယ်'

ဖေကူးလျှန်သည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ စိန်ခေါ်ပြီးသောအခါမှ သူသည် ယခင်ကလို့ တစ်ကိုယ်တော် မဟုတ်တော့ကြောင်း၊ အသင်းအပင်း အဖွဲ့အစည်း၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်သို့ ရောက်ရှိနေသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ နားလည်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ကပျာတဖာ လှည့်၍တီးတိုး တောင်းပန်လိုက်ရတော့သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်မှားသွားပြီ၊ ခါပေမယ့်....'

ထိုယန်ထုံမှာ အတွေ့အကြုံ အလွန်ရင့်ကျက်သူဖြစ်၍ ယခုအချိန်မှ နောက်ဆုတ်ခိုင်းလျှင် ကွန်လုံဝမ်အား ကြောက်ရွံ့စွာ တွေ့တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

'နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်၊ ကုန်လုံဝမ်းတာ သိုင်းပညာအလွန်
ကောင်းတယ်၊ သူ့ တပည့်တွေထဲ ကောင်းမှာ သေချာပါတယ်
သတိထားပြိုင်ပါ'

ဖေကူးလျှန်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို ဦးညွှတ်
ဝါရဝပြုပြီးနောက် ခားချည်တစ်ချောင်းဆွဲ၍ ပါက္ခာ စစ်တူ
တာရှေ့ ခြက်ခင်းလွင်ပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

တက်မုဆရာတော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား နှစ်
သိမ့်လိုက်၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သိပ် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် လိုက်သွားပြီး
ပွဲကို ထိန်းပေးပါမယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် ခားတစ်ဖက်၊ လိုတစ်ဖက်ကို နှစ်
လျက် ဖေကူးလျှန်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ မှာ တက်မုဆရာတော်အား လုံး
တားဖြစ်နိုင်ခွင့်မရှိချေ။

သူ့ ဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်သော ဖေကူးလျှန်လိုလူမျိုးက စိတ်နှော
ကိုယ်ပါ လုပ်သွားပြီးသည့်နောက် မိမိတို့နှင့် တန်းတူရည်

လားရောက် ပူးပေါင်းသော ရှောင်လင်ကျောင်း ဆရာတော်
ထစ်ပါးအား မည်သို့မျှ တားမြစ်နိုင်လိမ့်မည် ပတုတ်ပေး။

အိုယန်ထုံသည် မြင်းထေးအနီးသို့ကပ်သွားပြီးသက်ပြင်း
ချသည်။

'ဖေကူးလျှန်ဟာ ဂိုဏ်းဝင်စလု ပြန်နေတော့ သူ့နဂို
စိတ်ဓာတ်ကို ချိုးနှိမ်လို့ မရသေးဘူး၊ သူ စိတ်နှောကကိုယ်ပါ
လုပ်သွားတဲ့ကိစ္စဟာ နောင်ကြီးထန်ရှင်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ကဖျက်
ဖယ်ဖျက်ဖြစ်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်သွားလေတော့ ကြမ္မာငွေတဲ့
ကိစ္စလုပ် ဆိုရတော့မှာပဲ'

ထန်ရှင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို ပြန်လည်နှစ်သိမ့်ပွဲ
ပေးလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွင့်ပြုလိုက်တာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့
စစ်ကူတော်လှ ရောဂ ဖွံ့နိုးနေပါပြီ၊ သူတို့ သိုင်းပညာလဲ သိပ်
မဆိုးတော့ သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မျှော်လင့်ရ
တာပဲလေ'

ထိုအချိန်တွင် ဖေကူးလျှန်နှင့် တက်မုဆရာတော်တို့သည်
ကုန်လုံဝမ်းတာပုစုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရှိနေပေပြီ။

ကုန်လုံဝမ်းတာမူ ဤတိုက်ပွဲသည် သူ့အတွက် လက်ရွှင်မမျှ
သောတိုက်ပွဲဟုယူဆထားသည့်အလား ဘေးအန္တရာယ်ရှိလာပိုက်
ကြည့်နေ၏။

သူသည် ပါကွာစန့်ပျူဟာကို ခင်းကျင်းကြသည့် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ရှစ်ယောက်အား မျက်လုံးထောက်မှ အကဲခတ်နေသည်။

ကွန်လုံဝစ်၏ လက်ထောက်များထဲမှ ရှေ့ထွက်လာသူမှာ တောင်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကူပါချီ ဖြစ်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ကြမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ချင်း ဝင်မှာလား’

‘ကျုပ်တို့က နှစ်ယောက်ဝင်ရင် ခင်ဗျားတို့က တစ်ပြိုင်လုံး ဝင်မှာလား၊ ဟုတ်တယ်လေ သစ္စာမရှိတဲ့ ဂိုဏ်းဆိုတော့ ကြိုမေးထားရတာပေါ့’

ကူပါချီက အေးစက်စက်ရယ်ပြီ...။

‘ကဲ...ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ကြတာပေါ့၊ အယ်လိုသဘောရသလဲ’

‘ကျုပ်ကလဲ အဆင်သင့်ပဲ’

ဖေကုံးလျှန်နှင့် ကူပါချီတို့သည် အသက်အရွယ်၊ အရပ်မတိမ်းမယိမ်းရှိကြသဖြင့် အတူညီသည် နှု ဆိုရပေမည်။

ဘိုင်းပညာကိုမူ မြိုင်ပုံကျမှသာ အကဲခတ်ပေးပေတော့မည်။

ကူပါချီက မာန်သွင်း ခုန်ဝင်လာပြီး ဖေကုံးလျှန်ကို လက်ဝါးဖြင့် ခုတ်ထည့်၏။

ဖေကုံးလျှန်က နောက်သို့ ခုန်ရွှောင်သွား၏။ ကူပါချီက အေးစက်စက်ရယ်ပြီ...။

‘ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကို ခုန်ရွှောင်သွားရတာလဲ၊ ွတောင် မစရသေးဘူး ရှောင်တာက အရင်ပဲလား’

‘မရွှောင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လက်နက်မဆုတ်စာလဲ’

‘ကျုပ်စိတ်ထင် လက်နက်သုံးစရာတောင် မသို့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

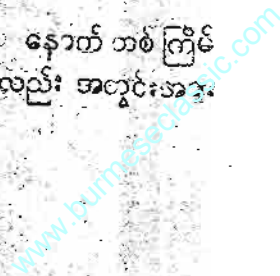
ဖေကုံးလျှန်က ရယ်နေစဉ် ကူပါချီက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လက်သီးများ ပစ်သွင်းနေသည်။

အတွင်းအားထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ပြီး ထိုးနှက်ခြင်းဖြစ်၍ လေတိုးသံ တဟူးဟူး ထနေသည်။

ဖေကုံးလျှန် ထိတ်လန့်သွား၏။

‘ဒီလူ့ကို အထင်သေးလို့မရဘူး၊ သူ့ အတွင်းအားကအတော် နက်ရှိုင်းတာပဲ၊ တစ်ချက်ထိရင် အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်’

သူ ဤသို့ တွေးတောနေသော်လည်း နောက် တစ်ကြိမ် လက်သီးတစ်လုံး ဝင်လာသောအခါ သူကလည်း အတွင်းအား ထုတ်၍ လက်ဝါးဖြင့် တားလိုက်သည်။

‘ဖုန်း...’

ဖေကုံးလျှန် ဤသို့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်လိမ့်မည်ဟု ကူပါချီ မထင်ခဲ့။

လုပ်လျှင်လည်း အံ့တုင်းဒဏ်ရာ ရသွားမည်ဟု မှတ်ယူခဲ့၏။

သို့သော် တကယ်တမ်း ထိပ်တိုက် တွေ့လိုက်ရသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး တုန်ခါသွားပြီး နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ဆုတ် သွားရလေ၏။

ကူပါချီမှာ မခံချိမခံသာ ပြစ်သွား၏။

‘နောက်လက်သီးတစ်ချက်လောက် စမ်းဦးမလား’

‘ဖေကုံးလျှန်က အေးစက်စက်ရယ်ပြီ...’

‘ကျုပ်က တယ်တော့မှ မငြင်းဘူး’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ စည်းကမ်းတစ်ခု ထုတ်မုတ်ကြမယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ နော်ဂိုင်းတစ်ခု ဝိုင်းထားမယ်။ အဲဒီထဲမှာ ပြိုင်မယ်။ အပြင်ထွက်သွားတဲ့လူက အရှုံး၊ ကျေနပ်ရဲလား’

ဖေကုံးလျှန်က စကားမပြောတော့ဘဲ သူ့နောက်ကျော၌ ချိတ်ကားစည်း ခားကို ဆွဲထုတ်ကာ မြေပြင်၌ စက်ဝိုင်းကြီး တစ်ခု ဝိုင်းလိုက်၏။

သူ့ခားဦးသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသောကံအောင်မြေကြီး၌ နှစ်ဝင်သွားပြီး ထိုးခြစ်သွား၏။

ထို့နောက် သူ့ခားကို စက်ဝိုင်းအေး၌ စိုက်ထားလိုက်၏။

‘အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ’

ဖေကုံးလျှန်၏ စကားမဆုံးမီပင် ကူပါချီက လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။

လေလှိုင်း တဟူးဟူးထသွား၏။

ဖေကုံးလျှန်ကလည်း အတွင်းအားထုတ်လျက် ကျေနည်း အတိုင်း ခုခံ၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေခိုင်ခိုင် ရင်ခိုင် ကြ၏။

ကူပါချီသည် စိတ်ထဲ၌ တွေးနေ၏။

‘အင်း... ဖေကုံးလျှန်ဟာ ဒါကြောင့်လဲ ဝိုက်ချုပ်ကြီး ကုန်လုံစမ်းကို စိန်ခေါ်ရဲတာကိုး’

ကူပါချီ၏လက်သီး၌ပါရှိသော အံ့တုင်းအားသည် တစ်ဆင့် ထက်တစ်ဆင့် မြင့်တက်လာ၏။

ဖေကုံးလျှန်လည်း ထိတ်လန့်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ လက်နက်ချင်းယှဉ်ဦးမလား’

ကူပါချီ၏အသံကိုကြားလိုက်ရလျှင် ဖေကုံးလျှန်သည် လူ့
လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားလိုက်၏။

လက်ဝါး နှစ်ဖက်သည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်ပြောင်း
လာ၏။

ကူန်လုံဝမ်သည် အငြိမ်မနေနိုင်တော့ပေ။

လှမ်းအော် သတိပေးလေတော့၏။

‘သတိထား’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....စိတ်ချပါ’

ဖေကုံးလျှန်က....

‘ခင်ဗျား ဘက်စပ် သတ္တိရှိလို့လား၊ ကျွမ်း၍ လက်ဝါး
တကယ်ခံရဲသလား?’

ကူပါချီက အေးစက်စက် ပြန်ပြော၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ မခံရဲရမှာလဲ’

‘ဝုန်း’

ဖေကုံး လှိုင်းထုံပိုင်လျှံ ချော့အခါ ကူပါချီကလည်း ပြန်လည်
ခုခံ၏။

ကူပါချီ တုန်ခါသွား၏။

‘နောက်တစ်ချက်’

‘ဝုန်း’

ဖေကုံးလျှန်ကအော်ဟစ်ရင်း ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ ခြိတ်ခု
ပြန်၏။

ဖေကုံးလျှန်၏ ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်၌ အပူအသက်တစ်ခု
ပါဝင်ကြောင်း ကူပါချီ သတိပြုမိသည်။

ထိုအချက် အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် စက်ဝိုင်းအစွန်းသို့ရောက်
ရှိသွားသည်။

‘နောက်တစ်ချက် အရိုက်ခံရဲသေးသလား’

ဖေကုံးလျှန်က အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကူပါချီမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေပေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင်....

‘ဝုန်း’

ဖေကုံးလျှန်၏ လက်ဝါးကို ကူပါချီ မခံနိုင်ဘဲ ဘဝသဖြင့် ရင်ဝတည့်တည့်သို့ အချိန်ခံလိုက်ရလေ၏။

ကူပါချီ၏ခန္ဓာကိုယ်လည်း လွင့်စဉ် ထွက်သွားတော့သည်။ ကွန်လုံဝမ်သည် အလွန်လျှင်မြန်လှ၏။

မြင်းခေါ်မှ လျှပ်ဘစ်ပြက်ခွန်ဆင်း... လွင့်စဉ်လာသော ကူပါချီအား အချိန်မီ မေးမ တို့သဘာဝလိုက်သေ၏။

ကူပါချီမှာ သွေးများ ထိုးအန်သည်။

ကွန်လုံဝမ်က ကူပါချီ၏ ချန်ချင်ဆွေးကြောကို ပိတ်ပေးပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

‘သွေးလှည့်ပတ်မှုကို ညှိပေးလိုက်’

ကွန်လုံဝမ်သည် ကူပါချီ အား အခြား လက်ထောက်များ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဖေကုံးလျှန်နှင့် ရင်ဆိုင်လေ၏။

ဖေကုံးလျှန်က ကျေနပ်စွာ ရှယ်ခေသေ၏။

‘ကွန်လုံဝမ်...ခင်ဗျားကော ကျုပ်လက်ဝါးကို မြည်းစမ်းချင်အားသလား’

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက် ပြော၏။

‘မင်းကိုယ်မင်း သေကြောင်းကြံစားပဲ’

‘ခင်ဗျားကြောက်ရှင် ကြောက်အယ်ပြောပါ’

‘ကောင်းပြီ...မင်းစမ်းချင်သလိုစမ်းကြည့်သာပေါ့...မင်းလက်ဝါးကို ထုတ်လိုက်’

ဖေကုံးလျှန်သည် သူ့လက်ဝါးကို အသင့်ပြင်ထားဆဲဖြစ်ရာ ကွန်လုံဝမ်က စိန်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဝန်းခံလိုက်ချသည့်။

ကွန်လုံဝမ်က ထိုလက်ဝါးကိုလက်ညှိုးဖြင့်ထိုး၍ခံလိုက်၏။

‘အား’

ဖေကုံးလျှန်မှာ စည်းဝိုင်းအပြင်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့၏။

ကွန်လုံဝမ်၏ လက်ညှိုးအတွင်းအား သိုင်းကား ခုန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။

ဟိုယန်ထုံသည် လျှပ်ကစ်ပြက် ခုန်ထွက်လာပြီး ဖေကုံးလျှန်ကို ပေ့ချီယူသွားလေ၏။

အတွင်းအိတ်ထဲမှအေးတစ်လုံးကိုထုတ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

‘ဒဏ်ကြေးဆေးလုံး...မြန်မြန်မျှီချလိုက်’

ဖေကုံးလျှန်၏မျက်နှာမှာ ညှိမည်းနေ၏။

ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများသီး၍ စီးကျလာနေသည်။

အို.ယန်ထုံ တိုက်ကျွေးသည့်ဆေးကို ကြီးစား၍မျိုချလိုက်ရသည်။

ကုန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်မောရင်း....

‘အို.ယန်ထုံ...ခင်ဗျားဇော ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင် ချင်သေးသလား’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို.ယန်ထုံ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောသေးမီ တက်မုဆရာတော်က ကုန်လုံဝမ်ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်သွား၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို.ယန်ထုံ ခဏနေပါစေဦး။ ဒကာကြီးနဲ့ ကျုပ် ပြိုင်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

တက်မုဆရာတော်သည် မားနှင့်လှုံကို ကြက်ခြေခတ်လျက် အသင့်ပြင်ထား၏။

ကုန်လုံဝမ်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ တက်မုဆရာတော်ဆီသို့ခုန်ဝင်ကာ သွေးကြောကို ထောက်လိုက်သည်။

ကျွန်လက်တစ်ဖက်က တက်မုဆရာတော်၏ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လေ၏။

ကုန်လုံဝမ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်တရာ မြန်ဆန်လှသဖြင့် တက်မုဆရာတော်မှာ တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲရှောင်တိမ်းလိုက်ရတော့သည်။

ထိုတစ်ကွက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသဖြင့် တက်မုဆရာတော်မှာ နောက်ဆုံးပိုင်း၌လည်း တစ်ဆုတ်တည်းဆုတ်နေရတော့သည်။

သူ့လက်ထဲ၌ လက်နက်နှစ်ခုရှိနေသော်လည်း လိုလက်နက်နှစ်ခုမှာ ခုခံရန်အတွက်သာ အသုံးဝင်တော့သည်။

‘အင်း...ကုန်လုံဝမ်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ တကယ်ထူးချွန်တာပဲ၊ ပထမတစ်ကြိမ်တိုက်ကတည်းက သူ့ပညာဟာ ငါ့ထက်သာနေတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတာပဲလေ’

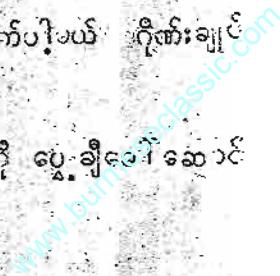
တက်မုဆရာတော်မှာ စိတ်ထဲကပြောမိသည်။ ဆရာတော်သည် သတိစီရိယထားလျက် ခုခံနေရ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို.ယန်ထုံသည် ဤတောကြည်အား လှမ်းခေါ်ပြီး ဖေကူးလျှန်ကို အပ်လိုက်၏။

‘သူ့အနားယူပါခစ၊ မင်းက ဘေးနားက စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်’ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး /

ကျိုးတာကြည့်သည် ဖေကူးလျှန်ကို ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံသည် ဆက်မုဆရာတော် အရေး နိမ့်နုကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ဝင်ကူရန် အသင့်ပြင်ဆင်လိုက်မိ သည်။

သည်ကပ်ပွဲ၌ ထက်မုဆရာတော်သာ ရှုံးနိမ့်သွားလျှင် ကွန် လုံဝမ်သည် သူတို့၏ပျော့ကွက်ကို ရိပ်မိသွားပြီး အလုံးအရင်း နှင့်ဝင်တိုက်တော့မည်ကို အို ယန်ထုံ ရိပ်မိလေ၏။

ယခုပင်လျှင် ကွန်လုံဝမ်၏လက်ထောက်များက လက်နက် ကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် တလုပ်လုပ်တရွှေ့ ပြင်ဆင် နေကြသဖြင့်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ ပုမန်သော တစ်ခဏတွင်ပင် ထူး ခြားသောပလ္လသံသည် လေလှိုင်းအတွင်း ခေါ်ခေါက်လာခဲ့ လေတော့၏။

ပထမပိုင်း၌ အော်သံ မာန်ကွင်းသံများအကြား ရောနှော နေသော်လည်း မကြာမီ ပလ္လသံသည် ဖိုရွဲပိုရွဲ ပီပြင်လာ တော့မည်။

ထိုပလ္လသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကွန်လုံဝမ်၏လက် များသည် ရုတ်တရက်တို့ ဆိုင်းသွားသည်။

ထိုအချက်သည် ထက်မုဆရာတော်အတွက် အခွင့်ကောင်း ပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏ခားနှင့်လှုံသည် တရိပ်ရိပ် ဖြာထွက်လာပြီး ကွန်လုံဝမ်၏ကပ်ကိတ်လုံးကို အုပ်ဆိုင်းသွားတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံမှာ ထက်မုဆရာတော် အရေးသာ လစသည်ကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် လေပူတစ်ချက် မှတ်တတ်ကာ ပလ္လသံထွက်ပေါ်လာသည့်နေရာကို လိုက်ရှာမိ၏။

‘ဗီပလ္လသံက ဆရာတော်ကိုကယ်လိုက်တစဉ်၊ အလို့...’ ပလ္လမူတ်နေသူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အို ယန်ထုံ ဆိုသြသွားလေတော့၏။

ထိုသူကလေး ဆန်ကွမ်းချိုပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ပလ္လသံသည် တဖြည်းဖြည်းမြင်ထက်လာသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ပလ္လသံသည် သံစဉ်နှစ်မျိုး ရောထွေးနေ သည်။

တစ်မျိုးမှာ အားမာန်တက်စေသည့် သံစဉ်မျိုးဖြစ်ပြီး ကျန် တစ်မျိုးမှာ ဝမ်းနည်းစေသည့် သံစဉ်ဖြစ်၏။

တက်မုဆရာတော်၏ ဓားနှင့်လှိုသည်အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လျက် ကွန်လုံဝမ်အား ဓာတ်ဆိုင်နေရာ ကွန်လုံဝမ်မှာ သူ့ အား မထိစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား ခုခံနေရလေတော့ သည်။

ကွန်လုံဝမ်ကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးနေသည့် အရာမှာ ပလ္လေသံဝင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုပလ္လေသံ၏ ဝမ်းနည်းစေသည့် သံစဉ်က ကွန်လုံဝမ်အား လွန်စွာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသဖြင့် တိုက်ကွက်ကို အစွမ်း ကုန်မထုတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တက်မုဆရာတော်၏ ဘက်တွင်မူ ကွန်လုံဝမ်နှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ၏။

ပလ္လေသံကြားတိုင်း တအားတက်ကာ ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး ချီ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိလာ၏။

အားမာန်သံစဉ်သည် တက်မုဆရာတော်အတွက် အကျိုးရှိ နေသည်။

ကွန်လုံဝမ်က မည်သို့ထိုးနှက်စေကာမူ ကျောက်ထောင်ကြီး အား ဝါးခြမ်းပြားကလေးဖြင့် တိုးကော်သလိုဖြစ်နေ၏။

ကွန်လုံဝမ်မှာ တဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရတော့သည်။ အို ယန်ထု က ကျိတ်၍ ဗွတ်ချက်ချ၏။

‘သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ပလ္လေသံပဲ၊ ပလ္လေသံတစ်သံတည်းကတက် ကြတဲ့အသံနဲ့ အားလျှော့စေတဲ့ အသံနှစ်သံ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက် ပေါ်လာအောင် ဘယ်လိုများ မှတ်နေသလဲမသိဘူး’

တက်မုဆရာတော်က တစ်ဖက်သတ် ဖိနှိပ်တိုက်ခိုက်လာသော အခါ ကွန်လုံဝမ်မှာ မခံနိုင်တော့ပေ။

အထူးသဖြင့် သူ့အား နှိပ်စက်နေသည့် ပလ္လေသံကို နား မခံနိုင်တော့သဖြင့် တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းမှ ခုန်ထွက်ကာ နောက် သို့ လှည့်ပြေးတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်က လိုက်တိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် အပြာ ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်စားသည့် အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူငယ် တစ်ယောက် ခုန်ထွက်တားဆီးလာလေ၏။

ထိုစဉ် ခရာသံများ စူးရှစွာထွက်ပေါ်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင် မှ ကွန်လုံဝမ်၏ဂိုဏ်းသားများ ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာကြလေ တော့၏။

အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်သည့်လူငယ်နှင့် တက်မုဆရာတော်
သည် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

လူငယ်သည် အသက်ငယ်သော်လည်း သိုင်းပညာကောင်း
လှ၏။

ဆရာတော်၏ ထိုးစစ်တိုက်ကွက်များကို ခုခံနိုင်ရုံမျှမက ပြန်
လှန်လည်း ထိုးစစ်ဆင်နိုင်ပေသည်။

‘ဪ...ဒါကြောင့်လဲ ကုန်လုံဝမ်း ဒီလောက် တက်လာ
တာပဲ။ သူ့လက်အောက်က လူတွေ အားလုံး သိုင်းပညာ
စကယ်တော်ကြတာပဲ’

ဆရာတော် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အိုယန်ထုံ၏ မေတ္တာ
ရုပ်ခံသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

‘ဆရာတော်...မြန်မြန်ပြန်ဆုတ်ခဲ့ပါ။ ဆရာတော်နဲ့ တိုင်ပင်
ဧကန်စွာ နှိုနှိုပါစေ’

တက်မုဆရာတော်သည် လူငယ်အား ပြင်ထန်စွာ ရိုက်ထုတ်
လိုက်၏။

လူငယ် နောက်ဆုတ်သွားသောအခါ ဆရာတော်လည်း
ခုန်ဆုတ်လာကာ ဂိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအနီးသို့ လာရပ်
လေ၏။

‘ဆရာတော်...ရန်သူတွေ စတင်လှုပ်ရှားနေပြီ။ သူတို့ အင်နဲ့
အားနဲ့ လှုပ်ရှားနေချိန်မှာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ အင်အားကို တက်
စားပြီး ခွဲခြားထားလို့ မတော်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်
ကို ပြန်ခေါ်လိုက်ရတာပါ’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ခဏကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ရန်သူအင်အား အဆတန်
များနေတယ်။ ကျုပ်တို့ လူစုကုန်လို့ မပြတ်ဘူး’

အိုယန်ထုံက လက်ရှေးစင်ဂိုက်သား ရှစ်ယောက်အား
ပါကွာ တိုက်ခိုက်နည်းကျဟာ လှုပ်ရှားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဂိုက်သားရှစ်ယောက်သည် ပါကွာသိုင်းကွက်များကို စတင်
ပြီး ရွှေလျားလေတော့၏။

ဝတ်စုံပြာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်သည် ကုန်လုံဝမ်း၏
လက်ထောက် လေးယောက်အပေါ် အောက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့်
အနောက်အလယ်ဘဝိုင်းခေါင်းဆောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သူ့အနုဖတ်အားလုံးကို ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေး
လေ၏။

မကြာမီ ကုန်လုံဝမ်း စေခံဆိုင်းနေသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိ
လာလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီး ကူပါချီကို ပြန်
ဆယ်ပြီး ဆုတ်ခွာလာပါဟယ်၊ ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေကတော့ ဝိုင်း
တိုက်ဖို့ စတင်ချီထက်နေပါပြီ’

ကွန်လုံဝမ်က အံ့အစ်ချက်ကြိတ်လိုက်၏။

‘ဟင်... အဲဒါက ခုကလေးပေးတဲ့ ပလွေသံပဲ၊ ရှိစေဦး၊ တစ်နေ့
စောင့် တွေကြပြီးမှာပေါ့လေ၊ ဟို တရုတ်ဘုန်းကြီးကော’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနောက်ကို သူက ဆက်လိုက်ဦးမလို့ပဲ၊ ကျွန်
တော် ဝင်ထားထားတာပဲ’

‘တော့က... မထားဘဲ လွှတ်လိုက်ရင် ဒီဘုန်းကြီး ဘယ်
တော့မှ ရှောင်လင်ကျောင်းကို ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

အနောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်မှာ ခေါင်းငုံ့သွားလေ
တော့၏။

ကွန်လုံဝမ်က...

‘ကောင်းပြီ၊ ခုအခြေအနေကို မင်း ဘယ်လိုသုံးသပ်မလဲ’

အနောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင် လူငယ်၏ ဦးခေါင်း
ပြန်မော့လာ၏။

‘ကျွန်တော် စိတ်ထင် သူတို့ကျွန်လုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တွေ၊
လက်ထောက်တွေ ဒီနေရာမှာ လူစုနေတယ်လို့ ထင်တယ်၊
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလဲ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့

ခိုက်ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့အဖွဲ့ဆိုလို့ ဒီကျွန်လုဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းပဲ
ဘယ်လို၊ အခုအချိန် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကို ခဏ လက်
ချောင်ထားပြီး သူတို့ဌာနချုပ်ကို သွားတိုက်ဖို့ကောင်းပါတယ်’

ကွန်လုံဝမ်က ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းခေ၏။

‘အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ခင်ဗျာ...’

‘ကျွန်လုဂိုဏ်းထဲက ထန်ရွှင်ဟာ တစ်ခုခု အကွက်ဆင်ထား
မယ်၊ အခု ငါတို့ဘေးမတ်ပတ်လည်ကအင်အားတွေ ဒီလောက်
နုနုတောင် သူဟာ ငြိမ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ ဒီဗဟို
ကံမမှာ သူ ထောင်ချောက် တစ်ခုခု ဆင်ထားမယ်ဆိုတာ
အချာတယ်၊ သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်ရော လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်
တွေရော ဒီနေရာမှာ စုနေတာကလဲ သူတို့ဌာနချုပ်ကို ငါတို့
ဘေးတိုက်အောင် တမင် ပရိယာယ်ဆင်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ဒီက အရူးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပရိယာယ်ထဲ တိုးမဝင်ဘူး’

ကွန်လုံဝမ်သည် ခေတ္တခဏ နားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

‘သူ့ရှေ့မှာ သံဏေခံတပ်လို လည်ပတ်နေတဲ့ ဗျူဟာကို
အာတိုက်ခိုက်နည်းဗျူဟာလို ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
အိုက်နည်းဗျူဟာကို သေသေချာချာ လေ့လာ ဂရုစိုက်
ပေးပါကွာစိစဉ်ပုံနိယာမနဲ့ တခြားစီ ပြန်နေပြန်တယ်၊ အဲဒီ
အဲဒီကလဲ့ ထန်ရွှင်လို့ ကြောက်စရာ ပြန်နေခဲ့ရတယ်’

၂၆၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောင့်

ကုန်လုံဝမ်းက အဝေး၌ ခင်ရေးရေးမြင်နေရသည့် ထန်ရွှင်မြင်းရထားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြန်၏။

‘အဲဒီမြင်းရထားကို ငါတစ်ကြိမ် မြင်ဖူးတယ်၊ ငါ့ကို အလုပ်သွားတုန်းက သူစီးလာတဲ့ မြင်းရထားပဲ၊ သူဟာ သူ့မောင်ထင်မှတ်တဲ့အလုပ်တွေ သိပ်လုပ်တတ်တယ်၊ ငါ့ဟာ မကြာခင်အပိုက်မိခံရမလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီမြင်းရထားဟာလဲ ထန်ရွှင်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထစ်ခွဲပြန်မှာ သေချာတယ်။’

ကုန်လုံဝမ်းက ချောင်းဟန်ပြီ ဆက်ပြောပြန်၏။

‘သူတို့ရဲ့ လက်ထောက် ခေါင်းဆောင်တွေ ဒီမှာစုနေတာ ဆိုပေမယ့် အကုန်မဟုတ်သေးဘူး၊ တချို့ ဘယ်ရောက်နေသလဲ အဲဒါကို စဉ်းစားရမယ်၊ သူက လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် ကလေးနဲ့ မြက်ခိုင်းလွင်ပြင်တိုက်ပဲ့ရဲ့ ဗဟိုချက်မနေရာကိုလည်း တပ်စွဲထားတယ်၊ သူ ဘာအားကိုးနဲ့ တပ်စွဲထားတာလဲ၊ အဲဒါ စဉ်းစားရမယ်၊ ထန်ရွှင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အားလုံး စဉ်းစားပြီးလုပ်မှ တော်ကာကျတယ်’

ဝတ်စုံပြာလူငယ်က ဦးညွတ်ဝါရဝပြုပြီး ပြန်ပြောလေ။

‘ဟုတ်ကဲ့...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီလောက် သတိပေးနေမှခင် ဒီထန်ရွှင်ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ အထင်မသေးစွဲပေပါဘူး။’

‘အေး...အထင်မသေးရင် သူ့ကို နိုင်မှာပဲ၊ အထင်မသေး ငါတို့ ရှုံးမှာပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ခေမလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘အခုအတောစောင့်ကြည့်နေရသေးတာပေါ့ မြက်ခိုင်းလွင်ပြင် တိုက်စွဲတာနဲ့ ငါတို့က အရက်စက်ဆုံး လုပ်ရတော့မှာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့လိုအပ်ဆံ့မျှဒီဆယ်မိုင်ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ချထားပါအပ်’

‘အေး...မီးတစ်တို့ တို့လိုက်တာနဲ့ ဒီဆယ်မိုင်ပတ်ဝန်းကျင် ထစ်ခလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်သွားစေရမယ်၊ ကျွန်လူဂိုဏ်း သားမခပြားနဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေ ဆောင်ထားတတ်တဲ့ မခူးရိုက် တုတ်ဘစ်ချောင်းဟောင် မကျန်စေရဘူး’

ဝတ်စုံပြာ လူငယ်သည် ပြောရင်း ပြောရင်း စခါသံလွက် လာသည့် ကုန်လုံဝမ်း၏ လေသံကြောင့် စကားထောက်ခံ၍ မပြောစွဲတော့ပေ။

‘ကုန်လုံဝမ်းသည် ချီးစောက်ရင်း မာန်မပါ လှမ်းကြည့်နေ၏။’

သူ့မျက်စိထဲ၌ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည့် မြက်ခိုင်းလွင်ပြင်ကြီးကို မြင်ယောင်လာမိတော့သည်။

‘ဒေါက်...ကျားနှင့်ဆင် တကယ့် လယ်ပြင်မှာ တောဆုံမိကြလေပြီ။’

အခန်း (၉၈)

သတ်မလား၊ သေမလား

ဆန်ကုမ်းချီ၏ပလ္လေသံသည် သစ်တောအစပ်မှသည့် မြက်
နိုင်းကင်းပြင်အထိ သာသာစွာ ပျံလွင့်လာသည်။

မြင်းရထားထဲမှ ဆန်ရှင်က အိုယန်ထံ အား လှမ်းပြော
၏။

‘ ငါ့ ကုန်လုံးစိမ့်ရုံလက်အောက်ငယ်သားတွေထဲမှာ တချို့က
အသိစိတ် လုံးလုံးပျောက်တဲ့လူတွေပါတယ်။ တချို့ကတော့
အသိစိတ်လုံးလုံးမပျောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်ပိုင်း အဆိပ်
ပြေဆေးကို သောက်ကြရတယ်။ အခုချီတက်လာတဲ့ လူတွေက
များလွန်းတယ်။ လုံးလုံးအသိစိတ် မဲ့နေတဲ့လူတွေပဲ ဖြစ်မယ်’

ထိုလူအားကြီးများသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပေလွယ်ကြောင့်
တုံ့ဆိုင်သွားကြောင်း လူအားလုံး သိရှိပြီဆိုက်ကြသည်။

အိုယန်ထုံက...

'သူတို့ကို ဆယ်လို သတိရစေနိုင်မလဲ'

'အဆိပ်ဖြေဆေးကျေးရင် သတိရတာပေါ့'

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဆီမှာ အဆိပ်ဖြေဆေး ဗရိုကျားလား'

'ဝိပေမယ့် ဒီလောကီများတဲ့လူတွေကို ဘယ်လို ကျွေးနိုင်
မှာလဲ'

ထိုအချိန်တွင် ကုန်လုံဝမ်း၏ တပည့်များသည် မြက်ရိုင်း
လွှင်ပြင်၌ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ပေလွယ်က သူတို့၏ စိတ်ဝတ်များကိုကြည့်
လင်လန်းဆန်းသွားစေသဖြင့် အဆိပ်များသည် ခေတ္တခဏ
ပုပ်လျှိုးသွားခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုကိုမှီ၍ အသယ်ပအိုသို့ချီတက်လာ
ခြင်းနှင့် ရောက်သည့် နရာ၌ ထိုင်ချလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ကျွဲချိုမှတ်သံကို ကျယ်စွာ
စွာ ကြားလိုက်ကြရသည်။

ထိုအခါ ကုန်လုံဝမ်း၏တပည့်များသည် ဆက်ခန့် ဝေးလာ
ကြ၏။

ပေလွယ်နှင့် ကျွဲချိုမှတ်သံများ ရောနှောကြားနေရသဖြင့်
သူတို့၏စိတ်ဝတ်များသည်လည်း ခွဲဟ ဖြစ်လာကြရမိ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျွဲချိုမှတ်သံကို ကြားလိုက်သည့်နှင့်
သူ့ ပေလွယ်ကို မှရပ်ဆိုင်းရမော့ဘဲ ဆက်၍ဆက်၍ သိမှုတနေရ
တော့သည်။

သူ့အနေဖြင့် ကျွန်လူဂိုဏ်းအား ကူညီနေခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။

ကျွဲချိုမှတ်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာလာသည်။

ပေလွယ်ကလည်း သမုတ္တရာလှိုင်းများအပေါ်၌ ဖိမ်းတိုး
ပြေးလွှားနေသော လှေကလေးနယ် ထွက်ပေါ်မြဲ ထွက်ပေါ်
နေ၏။

အိုယန်ထုံသည် ပေလွယ်နှင့် ကျွဲချိုမှတ်သံများကို ဂရုစိုက်
နားထောင်ကြည့်သောအခါမှ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့
သည် အတွင်းအားပညာချင်း လျှင်မြိုင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်မိလာ၏။

ထိုအခါမှ ဆန်ကွမ်းချီအား ဂရုတစိုက် ကြည့်မိတော့၏။
ဆန်ကွမ်းချီမှာ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လွန်းလှသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး လဲကျတော့မလို ယိမ်းထိုးလျက် ရှိနေပေပြီ။

အိုယန်ထုံက တက်မုဆရာတော်အား....

'ဆရာတော် ပါကွာဗျူဟာခင်းတဲ့ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား
ရှစ်ယောက်ကို နည်းနည်းပါးပါးကူညီလိုက်ပါ။ တပည့်တော်
က ဆန်ကွမ်းချီဆိုတဲ့လူငယ်ကို ကူညီလိုက်ပါမှယ်'

အိုယန်ထုံသည် ပလ္လေမှုတ်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချီ၏နောက်
ကျောကို လက်ဖဝါးဖြင့်ခံထောက်၍ အတင်းအား ပို့လွှတ်
ကူညီသည်။

အိုယန်ထုံ၏ ကူညီမှုကြောင့် အနည်းငယ် တိုးညှင်းလာ
သည့်ပလ္လေသံသည် တစ်ဖန်ကျယ်လောင်လာပေသည်။

ပလ္လေသံကျယ်လောင်လာသည့်တိုင် ကျွဲချိုမှတ်သံကအဆက်
မပြတ်ပေါ်ထွက်နေသဖြင့် အိုယန်ထုံလည်း ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျ
လာရပြန်ပေ၏။

ထိုစဉ် ကံကောင်းထောက်မပြီ ကျွဲချိုသံ ရင်ဆိုင်းသွား
သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီဆရာ အိုယန်ထုံပါ သက်သာရာ ရသွားခဲ့
ပေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီလည်း အရုပ်ကြီးဖြစ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အိုယန်ထုံသည် သက်ပြင်းချပြီး ဆန်ကွမ်းချီအား ကြည့်
လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖြူးရော်နေကြောင်း
တွေ့ရှိရတော့သည်။

'မောင်ရင် ဒီဆေးလုံးကလေးမျိုးမျိုးချလိုက်ပါ။ ကုန်ခန်းနေတဲ့
မောင်ရင်အားတွေ ပြန်ပြည့်လာပါလိမ့်မယ်'

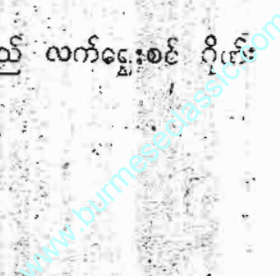
ဆန်ကွမ်းချီက ကျေးဇူးတင်သောစာကြည့်ဖြင့် ကြည့်ထုတ်
ဆေးလုံးကိုယူ၍ မျိုးချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရာချီရှိသော ကုန်လုံဝမ်း၏ တပည့်များမှာ
မြက်ပင်များအကြား ပျောက်ကွယ်နေပြီး ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက်
ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူဆမ်းယောက်သာ တစ်ဟုန်ထိုးတိုးဝင်
လာသည်။

ထိုအချိန်၌ လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားရှစ်ယောက်အနက် သုံး
ယောက်မှာဇော်ရာပြင်းထန်စွာရရှိနေပြီး ကျန်ခြောက်ယောက်
မှာလည်းလဲပြိုလုမတတ် အားအင်ကုန်ခန်းနေကြသဖြင့် ပါကွာ
ဗျူဟာမှာ ပျက်စီးလုမတတ် ဖြစ်နေ၏။

ထန်ရွှင် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည့် လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်း
သားများဆီသို့ ပျံလှောင်လာသည်။

'ခန့်ရီစိန္တုဗျူဟာကို ပြောင်းလိုက်'

ကျီးတကြည်ကလည်း ကုန် ဝင်အော်ပေးသည်။

‘ရဲသော်တို့၊ နန်ရီစီရီကို ပြောင်းပါ။ နန်ရီစီရီကို ပြောင်းကြပါ။’

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက်တို့သည် ချက်ချင်းပင် နန်ရီစီရီတို့ကခိုက်နည်းဗျူဟာသို့ ပြောင်းလဲဝိုက်၏။

နန်ရီစီရီဗျူဟာမှာ ပါကွာဗျူဟာလောက် ဖေသိပ်သည်။

ညီလာတင် ပါကွာဗျူဟာကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်စွမ်း ရှိကတည်းက မည်သတ်ကြောင်း ထန်ရှင်သီးနာညွှန်ဖြင့် နန်ရီစီရီဗျူဟာသို့ ပြောင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်ကျွန်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ဆင်သူ ကုန်လုံဝမ် ဟပ်သား ဆယ်ယောက်သည် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက်ကို အပြင်းအထန် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက်မှာလည်း သေလုနီးပါး ပင်ပန်းလှချေပြီ။

‘ဆရာဘော်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီတော်မူပါ။’

အိုယန်ထုံ၏ မေတ္တာရပ်ခံသံကြောင့် တက်မဆရာတော်မှာ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်ပြီး ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လေခဲ့တာ၏။

မြက်ပင်များကို တံစဉ်ဖြင့်ခိုက်သိမ်းသကဲ့သို့ ကင်္ကျီအနက်များမှာ အလဲလဲအပြုပြီ ဖြစ်ကုန်သည်။

ရန်သူ ဆယ်ယောက်အနက် ခြောက်ယောက်မှာ တက်မဆရာဘော် လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားသည်။

ကျန်ပေးဦးမှာ ချက်ချင်းဆုတ်ပြေးသွား၏။

ထန်ရှင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ဝီးတိုး သတ်ပေးသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... အဲဒီအတိုင်းပဲ အမိန့်ပေးပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ကတော့ အင်အားကို ချွန်ထားပါ။ သိပ်အရေးကြီးမ ဝင်ကူပါ။’

တက်မဆရာဘော်မှာ သွေးစွန်းနေသော လက်နှက်များကို ကိုင်ခေောင်ပြီး အိုယန်ထုံ ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။

အိုယန်ထုံက သက်ပြင်းချ၍ ပြော၏။

‘တက်မထုံပဲ၊ ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ဟပ်သားပေးတာ ကုန်ပဲမကုန်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်လူဂိုဏ်း၊ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ဟူသန်းဂိုဏ်း၊ ခွန်းလွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ဝါမေဂိုဏ်း ဝါဂိုဏ်ပေါင်းရင်တောင် ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ ဂိုဏ်းသား အရှေ့ဘက်က လုံးဝမိန့်မဟုတ်ဘူး။’

ထန်ရွှင်က ကျီးတာကြည်အား အမိန့်ပေးလေ၏။

ကျီးတာကြည်၊ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားတွေ နားနေမပါစေ၊ ဒဏ်ကြေးဆေးတိုက်ပါ။ အာဟာရတွေကျွေးပါ။ ဒဏ်ရာရတဲ့ တပ်သားနှစ်ဦးကို ပြုစုကုသပါ။

ကျီးတာကြည်သည် ထန်ရွှင်၏မြင်းရထားအတွင်းမှ ရိက္ခာများကို သယ်ယူဆွဲပြီး နားနေသည့် လက်ရွေးစင်တပ်သားခြောက်ယောက်ကို ကျွေးမွေးသည်။

ဒဏ်ရာရတပ်သားနှစ်ယောက်ကိုမူ မြင်းရထားအနီးသို့သယ်လာပြီး ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေး၏။

လက်ရွေးစင်တပ်သားများကား တကယ်ချီးကျူးလောက်သည်။

ထုသားပေသား ကျေနပ်သော သူရဲကောင်းမျှားပေတည်း။

ကုန်လုံဝမ် ငြိမ်နေခြင်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတို့အတွက် များစွာ အခွင့်အရေးရသွား၏။

အိုယန်ထုံသည် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက်ထံသို့ သွားရောက်ပြီး ချီးကျူးစကား ပြောကြားရာ ဂိုဏ်းသားခြောက်ယောက်လုံးက တပျာကယာထ၍ ဦးညှစ်ကပ်ရပ်ပြုကြလေ၏။

နားကြပါ၊ နားကြပါ၊ မင်းတို့ဟာ တပ်သား ရာပေါင်းများစွာ ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်ကြီးကို ရှစ်ယောက်တည်း နဲ့ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သာမန်အသွေးအသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားပေမယ့် အခုတိုက်ပွဲမှာတော့ သံမဏိနဲ့ တည်ဆောက်ထားတယ်လို့ ထင်မှတ် မှားရလောက်အောင် အစွမ်းပြနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဂိုဏ်းသားခြောက်ယောက်လုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ပြောကြသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ကျန်လှဂိုဏ်းကြီးအတွက် ကျွန်တော်တို့ အသက်ကို ပေးလှူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ’

‘အိမ်း.....ကျန်လှဂိုဏ်းကို သိစွာဖောက်သူတွေ သင်ခန်းစာ ယူစရာပါပဲကွယ်။ မင်းတို့ကို ငါအများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ...နားကြ၊ နားကြ၊ သူတို့ဆီက ရေသေ့သို့မဟုတ် ကျွဲချိုမှတ်သံကြားရင်တော့ မင်းတို့ရဲ့ မူလနေရာကို ပြန်သွားပြီး နန်ရီစိရုဗျူးဟာကို ပြန်အကူကပ်ပေးကြပါ။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ထွက်ခွာသွားသော အခါမှ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက် ပြန်လည် အနားယူကြလေသည်။

၃၀၄ - ကြာသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

မကြာမီ ခရာသံမှတ်သံများ ကြားလိုက်ရပြန်တော့သည်။
ဂိုဏ်းသားခြောက်ယောက်သည် ခုန်ထပြီး မူလနေရာ၌
သွားရပ်နေကြလေ၏။

သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသား
များသည် ပေးပေးလှုပ် ချီတက်သာပြန်တော့သည်။

ထန်ရွှင်က ကျီးတာကြည်အား လှမ်းခေါ်ပြီး တီးတီး
ပြောလေ၏။

ကျီးတာကြည်သည် မြင်းရထားမောင်းသမား နေရာပေါ်
သို့ ခုန်ထက်ပြီး မြင်းကြီးများပေါ်၌ အုပ်တင်ထားသည့် သား
ရေချစ်ကြီးများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ထန်ရွှင်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ အနေနှင့် ဒီမှာပဲ စောင့်နေကြပါ။ ဒီ
လောက်များတဲ့ ရန်သူတွေကို သိုင်းပညာနှင့် ခုခံဖို့မလွယ်တော့
ဘူး။

သူသည်စကားဆုံးသည်နှင့် ကျီးတာကြည်အား လှမ်းအော်
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

'ကျီးတာကြည်...မောင်းတော့'

ကျီးတာကြည်သည် မြင်းတော်ကြီးကို ဆွဲလှုပ်ယမ်းခါလျက်
မြက်ရိုင်းလှင်ပြင်ဆီသို့ မောင်းထုတ်သွားတော့သည်။

လူန်းပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် ပုံစံငှားခြားသော မြင်းရထားသည်
မြက်ပင်များအကြား၌ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သန်း၍ မောင်းနှင်
သွားသည်။

အိုယန်ထုံက ရေရွတ်၏။

'အင်း...နောင်ကြီးထန်ရွှင်တော့ တစ်ခုခု လုပ်ထော့မယ်နဲ့
တုတ်ဟယ်'

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတံ၏။

'ဟတ်ဟယ်၊ ဒကာကြီးထန်ရွှင်ကို ကုန်လုံဝမ်း ကြောက်
မယ်ဆိုလဲ ကြောက်စရာပဲ။ သူက အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထား
နိုင်တာကိုး'

သူတို့ စကားမဆုံးမီ ထန်ရွှင်၏ မြင်းရထား နောက်ပြီးမှ
မီးခိုးငွေ့များ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခွေ့များသည် မြင်းရထားပြေးရာလမ်းတစ်လျှောက်၌
အခွေ့တန်းကြီးအဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ လေတိုက်လိုက်သောအား
တဖြည်းဖြည်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ထိုမီးခိုးငွေ့များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ တပည့်လက်သားများ
တန်းစီချီတက်လာသည်တက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လွင့်သွားသည်။

များမကြာမီ ထိုတပ်သားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
လဲကျသွားတော့၏။

ထန်ရွှင်သည် သူ့မြင်းစောင်းအတွင်း၌ အလွန်တရာ ပြင်း
ထန်သည့်အဆိပ်ငွေ့များကို သို့လျှင်ထမ်းခဲ့သေးသည်တကား။

အို ယန်ထုံက မှတ်ချက်ချသည့်။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အဆိပ်ပညာမှာ
တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သူ့အဆိပ်ကို
မတော်မတရားတဲ့ နေရာမှာ မသုံးဘူး။ အခုတော့ ကျွန်ုပ်
ဂိုဏ်းနဲ့ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် သူ
စုဆောင်းထားတဲ့ အဆိပ်တွေကို မတတ်သဘဲ အသုံးပြုနေရပြီ။

ထန်ရွှင်၏ မြင်းရထားသည် ကွင်းတစ်ဝက်မျှ ဖြတ်သန်း
မောင်းနှင်ပြီးနောက် အို ယန်ထုံတို့ရပ်နေသည့်နေရာသို့ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာ၏။

အို ယန်ထုံနှင့် တက်မဆရာတော်ဆိုသည် မြင်းရထားတော်
သို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

ထိုအခါ စိတ်ထိုခိုက်နေပုံရသော ထန်ရွှင်အား တွေ့လျှင်
ကြရ၏။

အို ယန်ထုံသည် သူ့ နောင်တော်၏ စိတ်ကောင်းကို သိသဖြင့်
အားပေးလိုက်ရသည်။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်...ဟာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါဘူး။ အ
ကဲစွဲက သတ်မလား၊ သေမလားဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ။ ကိုယ်ကသေထင်
သူတို့က ကိုယ်ကို သတ်မယ့်အချိန်ပဲ။ နောက်တစ်ချက်တ ထွ
တော်တို့က ခုခံကာကွယ်သူတွေပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ရိုက်နက်ခဲ့ အနီး
ရိုက်ကြီးတော့အတွက် ခုခံကာကွယ်နေတဲ့ လူတွေပဲ။ အင်
ဆေးမိပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဝမ်းစေ့သမျှ လုပ်နေရတဲ့ လူတွေအတွက်တော
စိတ်မကောင်းစရာပေါ့လေ။

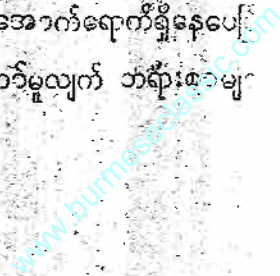
ထန်ရွှင်သည် အဝေးသို့ ငေးနေ၏။

မီးခိုးငွေ့ အဆိပ်များကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်သားများကိုလည်း မတွေ့တော့ပေ။

အလောင်းများသည် မြက်မင်များအောက်ရောက်ရှိနေပေပြီ။

တက်မဆရာတော်မူ မျက်လွှာချတော်မူလျက် ဘန်းစွာမျှ
တီးတိုးရွတ်ဆိုနေသည်။

ကျီးတကြည်သည် မြင်းရထားပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ အားရကျေနပ်စွာ မျှော်ကြည့်နေ၏။

‘ဆရာကြီးရဲ့ အစီအမံကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အခု ဆိုရင် ကုန်လုံဝမ်း ဆွေ့ဆွေ့ခွန်နေလောက်ပြီ’

အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင် စိတ်ပြောင်းသွားစေရန် စကား လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်...ကျုပ်တို့ဆီကို ကုန်လုံဝမ်း ထပ်လာ နိုင်သလား’

ထန်ရွှင် ခေါင်းညိတ်၏။

‘လာနိုင်တာပေါ့၊ အခု ကျွန်တော် လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကုန် လုံဝမ်း ကျိန်းခေ ထပ်လာလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ ဝတ်ကောင်ပေါ့ ပေါ့ချင်ပေါ့၊ လာလိမ့်ဦးမယ်’

‘မနောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ မြင်းရထားထဲမှာ ဒီလိုလက်နက်တွေ နှိပ်မိမယ်လို့ ကျုပ်တော့ လုံးဝ ထင်မထားခဲ့ဘူး’

‘အခြေအနေအရထုတ်သုံးလိက်ရတာပဲလေ၊ အချားအတွက် ဆိုတော့ မတတ်အားဘဲ လုပ်လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကွမ်းစနစ်စင်နဲ့ ခေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ ရောက်မလာမီ ကြုံကြုံခိုင် ခုခံ နေဖို့ လိုအပ်တယ်၊ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက်

အနေနဲ့ ဒီလောက် များပြားကုလုတွေကို ဘယ်ခဲနိုင်တော့မှ သိ၊ အဲဒီလူတွေ တစ်ယောက်ချင်း လည်စင်းပေးရင်တောင် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ခြောက်ယောက်လုံး အကုန်သင်ဒါ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ပန်းကျပြီး လူတိုက် ဆင်သွားနိုင်တယ်

တက်မုဆရာတော်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး ထောက်ခံပေး လေ၏။

‘ဟုတ်ပါဘယ်လေး၊ ဧကကကြီးထန်ရွှင်ပြောတာ နှစ်ပါးတယ်၊ လူတိုက် ဒီနည်းနဲ့မှ မသတ်ရင် ကျုပ်တို့ သေဖို့ပဲ ခံတော့တယ်’

တက်မုဆရာတော်အနေဖြင့် ဤအခြေအနေကို နားထောင် သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ထန်ရွှင်မှာ များစွာစိတ်ထက် သာရာ ရသွားသည်။

‘အဲဒါပဲဆရာတော်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတဲ့ သတ်မသား သေမသားဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးဆိုတော့ တပည့်ခေတ်တို့နဲ့ ခုလို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ရတာပဲ၊ မတတ်သာလို့ လုပ်ရတဲ့ကိစ္စ ပေါ့၊ အခု ဟောဒီနေရာကနေ တပည့်တော်တို့ထွက်သွားကြည့် ဖြစ်လုံဝမ်းက ဒီနေရာကို ချက်ချင်း ဝင်ယူမယ်၊ ဧကကစီဆယ်မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ခိုနေတဲ့ ရုပ်တုနန်းသိုင်းသမား အားလုံး သေမြဲသာမှတ်ပေတော့’

တက်မုဆရာတော်က....

'ဒီသိုင်းသမားတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနယ်ထဲ ဝင်လာကြရတာလဲ'

'တပည့်ထောင်ထဲ ထိတိကျကျတော့ခံသိသေးပါဘူး၊ တပည့်ထောင်စိတ်ထင်ခဲတာ ကုန်လုံဝမ်းဗာ ဒီနယ်ထဲမှာသိုင်းလောကသားတွေ မက်လောက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ များထားတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဥပမာပြေးရရင် ရှားပါးတဲ့ သိုင်းကျမ်းလို့ ပစ္စည်းမျိုး တစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းမျိုးပေါ့'

'ဟုတ်တာပဲ၊ သိုင်းလောကသား ဆိုတာကလဲသိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် လူတွေ ရှေ့ငွေရတနာတွေမက်ကြတာထက် ပိုပြီး ဆိုးတယ်၊ အသက်ကိုတောင်တန်ဖိုးမထားဘဲ ရှာတတ်ပေ့တတ်ကြတာကိုး'

တက်မုဆရာတော်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောနေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရနေသော ဖေကုံးလျှန်ဘစ်ယောက် ပြန်လည် ထလာနိုင်သည်။

အိုယန်ထို၊ တက်မုဆရာတော်နှင့် ထန်ရွှင်ထိုမှာ များစွာအားတက်သွား၏။

ဖေကုံးလျှန်အခြေအနေကို ဒေးမြန်းကြသည်။
ဖေကုံးလျှန်က သူ့ ရင်တတ်ကိုထုပြရင်း....

'ကျေးဇူးတင်ပါကယ် နောင်တော်တို့၊ ဖေကုံးလျှန်ပတော်တော်နဲ့ပေးပါဘူး၊ အခုလဲမ သဘူး၊ နောင်လဲ မပေးဘူး၊ သိုင်းလောကထဲက မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို အမြစ်ပြုမသုတ်သင်ရသေးရင် ဖေကုံးလျှန် ဘယ်တော့မှ မခံနိုင်ဘူး'

တက်မုဆရာတော်သည် ဖေကုံးလျှန်စကားကြောင့် ပြလေ၏။

'ဒီဒဏ်ကြီးကတော့ တမလွန်ကဝကို ချောက်ရင်တေ့ခုလို တလောက်ကန်း ပြောဦးလုပ်ဦးမှာ သေချာတယ်'

ဖေကုံးလျှန်သည် မြေပြင်၌ ကျခန့်သည့် ဓာ တစ်ချောင်းတောင်းယူပြီး သိုင်းကွက်ကစားလိုက်၏။

အိုယန်ထိုက....

'နောင်ကြီး ဖေကုံးလျှန် လုံးဝ သက်သာသွားပြီ ခင်တော်'

ဖေကုံးလျှန်က ရယ်၍ပြော၏။
'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပေးတဲ့ ဒဏ်ကြဆေးက အလွန်ကောင်းသလိုမျိုး ဖေကုံးလျှန်တို့ နောက်တင်ပွဲ ဆက်ခံနိုင်သေးတာပဲ'

ထိုစဉ်ခရာမှတ်သံကြားရပြီး အင်္ကျီမုက်ဝတ်ဆင်ယူငါးဆယ်
ခန့် ချီတက်လာကြပြန်လေ၏။

ဖေကုံးလျှန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ထန်ရွှင်၏တားမြစ်သံကြောင့် သူတို့ခနဲ ရပ်ဆိုင်း
သွား၏။

‘နောင်တော်တို့ ခေတ္တခဏသည်းခံကြပါ။ ခရု့မှာရှိနေတဲ့
လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားခြောက်ယောက်လဲ နောက်ဆုံးကြပါ။
ဒီလူတွေကို မြင်းရထားထဲကစွည်းနဲ့ပဲ ထိုးကံချဉ်းမယ်’

အိုယန်ထံက...

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်... ဒီလူတွေကိုခေတ္တ...’

ထန်ရွှင်က ဖြတ်၍ပြောလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမကွန်လုံဝမ်းသာ အင်မတန် လည်တယ်၊ မိုက်
ကန်းတဲစိတ်လဲရှိတယ်၊ အဲဒီနှစ်မျိုး ပေါင်းစပ်နေတဲ့ အတွက်
သူ့ဂိုဏ်းသားတွေကို ခုလိုရက်ရက်စက်စက် အသေခံခိုင်းနေ
တာပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူ
နေရာကို ခေတ္တခဏ စင်ကြည့်စမ်းပဲ၊ ကိုယ့်လူတွေကို ဒီလို
အမြောက်အမြား အသေခံခိုင်းမသား၊ သူကတော့အသေခံခိုင်း
တယ်၊ အဲ...သူ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ’

ထန်ရွှင်သည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ မြင်းရထား
ပေါ်မှ ကျိုးတာကြည်အား လှမ်းရှုသော်၍ အခိန်ပေးလေ၏။

‘ကျိုးတာကြည်... အဲဒီအုပ်စုရဲ့ ရွှေထိတ်တစ်ရာလောက်က
နေကန့်လန့်ဖြတ်မောင်းစမ်း၊ သိပ်လဲအနားမကုန်’

ကျိုးတာကြည်က အလွန်တရာလျှင်မြန်၏။

ထန်ရွှင်၏စကားမဆုံးမီ မြင်းကြီးများ တန်ဟူးထိုး ပြေး
ထွက်လျက်ရှိနေပေပြီ။

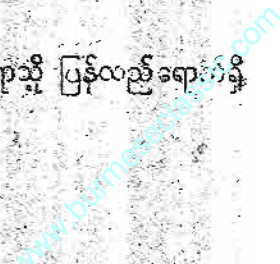
ထိုလူအုပ်စုရဲ့ မြင်းရထားကြီး ဖြတ်ကျော်နေချိန်တွင်
ထရှူးရှူးအသံများကြားလိုက်ရပြီး မြင်းရထားထဲမှ လက်ညှိုး
ခန့် လက်ခလယ်ခန့်ရှိသော အဆိပ်လူးမြူးများ လွင့်တန်
ထွက်သွားသည်။

ကွန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများမှာ သူတို့၏ လက်နက်များဖြင့်
ရိုက်ပယ်ဖယ်ထုတ်သော်လည်း အလွန်တရာ များပြားသော
အဆိပ်မြူးများကို အားလုံးဖယ်ထုတ်ခြင်း မပြုနိုင်ကြချေ။

အတုံးအရုံး လဲကျ သေဆုံးကုန်သည်။

မကြာမီ မြင်းရထားသည် မူလာနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာသည်။

တက်မုဆရာတော်က...

ကျုပ် သိုင်းလောကထဲ ကျက်စားလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိပါပြီ။ ဒီနေ့ပွဲလို အတုံး
အရုံး လူသေတဲ့ပွဲမျိုးတော့ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မျှ မတွေ့မြင်ခဲ့ရသေးဘူး။

အိုယန်ထုံလည်း သတ်ပြင်းသာချင်တော့သည်။

ထန်ရွှင်သည် မြင်းရထားပြတိုင်းဝမှ ခေါင်းဖြူကြည့်ပြီး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို တောင်းပန်လေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စောစောက မပြောမဆို စကားစမပြတ်
ဘဲ ထွက်သွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား’

‘အို...နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ကုန်လုံဝမ်ဂိုဏ်းသားတွေ သိပ်နီး
လာလို့ ထွက်သွားမုန်း ကျုပ်လဲသိပါတယ်။ ဒါ တောင်းပန်စရာ
မလိုပါဘူးဗျား ကဲ...မပြီးပြတ်သေးတဲ့ စကားကို ဆက်ပြော
ပါဦး နောင်ကြီးရာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါ့မယ်၊ ကုန်လုံဝမ်ဟာ
ကျွန်တော်တို့လူစုကို တတိယတန်းစား၊ ဒုတိယတန်းစား သိုင်း
သမားတွေနဲ့ ပထမဦးဆုံးတိုက်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ
သိုင်းပညာနဲ့ ခုခံနေရင် သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ကျိန်းမသေ
လတ်ပန်းကျတပေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား
ရှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပါလား၊ ထိုသားပေးသားကုန်အောင် လေ့
ကျင့်ပေးထားတဲ့လူတွေလဲ လတ်ပန်းကျလာရတာပဲ၊ သူ့တို့က

နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတွေ၊ အလံအပွဲ
ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လာပြိုင်သိမ်းဖမ်းပြိုင်တာ
ထက် ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတွေကိုဖမ်းသလိုပင် ဦးလင်က
ပါလိမ့်မယ်၊ ခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူ့တို့တက်ကုန်း
လွဲပြီဆိုတာ သူတို့ နားလည် သဘောပေါက်သွားပါလိမ့်မယ်။

ထန်ရွှင်သည် သူ၏ခေါက်ယပ်တောင်ကို ထုတ်၍ ယင်ခင်
လိုက်ပြီး တမျှင်းမျှင်းရယ်လိုက်၏။

‘ကုန်လုံဝမ် ဓာတ်ချက်ပဲ အကြည့်လွဲသွားတယ် ကျွန်တော်
မြင်းရထားဟာ သူတို့တို့ အကြီးအကျယ် နှုတ်ကမ်းလိမ့်မယ်လို့
သူတို့ လုံးဝတင်ထားမှာမဟုတ်ဘူး’

ထိုစဉ် ကျွဲချိုမှုတ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

အိုယန်ထုံ ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်သေးအခါ လူနု
ဆယ်ခန့် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဝှန်းစိုင်းလာကြောင်း တွေ့လိုက်
သည်။

ကုန်လုံဝမ်ဦးဆောင်သည့် သိုင်းသမားအုပ်စု ပြစ်သန့်
ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။

၃၁၆ ❀ ကတ္တသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကုန်လုံဝမ် လစနေသည်မှာ ခရီးအတော် လှမ်းနေသေးသဖြင့် မြက်ခင်းပတ်ပတ်လည်ရှိ အလောင်းများနှင့် လက်နက်များကိုကြည့်ပြီး ဖေကူးလျှန်က မှတ်ချက်ချသည်။

'ပညာရှိ ထန်ရွှင်ရဲ့ ကျော်ကြားမှုကို ဝါဆန်းတောင်မှာ ရှိစဉ်ကတည်းက ကျွန်ုပ်ကြားသိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သိုင်းပညာမတတ်ဘဲ သိုင်းလောကဆဲမှာ ဒီလောက် ကျော်ကြားတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားလို့လဲ ကျုပ် ခဏခဏ တွေးမိဖူးပါတယ်။ ဒီနေ့ကျမှ ပညာရှိထန်ရွှင် ထယ်လောက်စွမ်းထယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိရတော့တယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ကျုပ်လဲ ဒီနေ့ကျမှ ကိုယ်တွေ့သိရတော့တုပဲ' တက်မုဆရာတော်က ဝင်၍ထောက်ခံ၏။

ဖေကူးလျှန်က ဆက်ပြောသည်။

'ဟောဒီ လူ့သေတို့ကြည့်၊ သူတို့ဟာ အနည်းဆုံး အသက်နှစ်ဆယ်ကနေ လေးဆယ်အတွင်း ရှိကြတယ်။ ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ သိုင်းပညာတွေကို ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ကြရတယ်။ ဟော... အခုကြည့်စမ်း၊ ဒီသိုင်းပညာရှင်တွေကို နောင်ကြီး ထန်ရွှင်လိကြော်တစ်ကောင် မဆတ်ဖူးတဲ့လူက အတုံးအရုံး သေအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ကုန်လုံဝမ်လို့ သိုင်းပညာ အင်မတန်တော်တဲ့လူလဲ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို သိပ်ကြောက်နေရပြီ။ အင်း...လက်ရုံးရည်နဲ့ နှလုံးရည် ဘယ်သင်းက ပိုသာတယ်ဆိုတာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရပြီပဲဗျာ၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကို ကျုပ် တကယ်ပဲ ချီးကျူးပါတယ်ခင်ဗျာ'

ထန်ရွှင်က ရယ်ရင်း ပြောလေ၏။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျန်လှိုက်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်ပြန်ရောက်နိုင်ခဲ့ရင် ခနောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်ကို ရေနှေးကြမ်းနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံမေးဦးမယ်'

တက်မုဆရာတော်က...

'ကျုပ်ကတော့ ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အကြင်နာတရား ပေါ်ပေါက်လာပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါမှ သူ့လက်အောက်က လူတွေကို အသေမခံခိုင်းမှာ'

တို့ယန်ထူးက လေးနက်စွာ ပြောလေ၏။

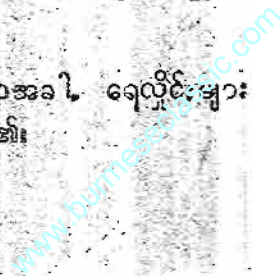
'ဒီအချိန်ကစပြီး အဲဒီအတွက်စော့ မပူပါနဲ့ ဆရာတော်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝိုက်ချုပ်ကြီး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကုန်လုံဝမ်ဟာ သူ့လူတွေ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်ပြီဆိုတာသိလို့ သူ့လက်ထောက်တွေနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် အခဲလာနေပြီလေ'

ထန်ရွှင်မှအစ လူအားလုံးက ကုန်လုံဝမ်အား စောင့်နေစဉ် ကုန်လုံဝမ်၏ မြင်းအုပ်စုကြီးသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ပြီး ခုန်းစိုင်းသွား၏။

မြက်ရိုင်းပင်များကို လေတိုက်သောအခါ ရေလှိုင်းများ ထသလို မြက်ရိုင်းများ လှုပ်ရှားသွား၏။

ထိုမြက်ရိုင်းများပေါ်၌ ကုန်လုံဝမ်း၏ မြင်းအုပ်စုကြီးသည်
ထစ်ကုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသည်။

အိုယန်ထုက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တီးတိုးပြောမိလေ၏။

‘ခါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကုန်လုံဝမ်း တစ်ခုခုထော့ကြပြီ’

သူ့တို့အံ့ဩနေကြစဉ် မြက်ခင်းပြင်၏ ဗက်ယာဘက် အရှေ့
ဘက်အရပ်မှ လူအုပ်တစ်စု တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထွက်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုလူအုပ်စု နီးလာသောအခါ သူတို့ ပို၍ အံ့ဩသွားရ
ပြန်၏။

ဝေါယာဉ်တစ်စီးကို မိန်းမလေးယောက် ထမ်းယူလာခြင်း
ပေတည်း။

အခန်း (၉၉)

ညီချစ်စစ်ကူ

ဝေါယာဉ်ခရု၌ ငယ်ရွယ်သော အမျိုးသမီး အယ်ဦးက
စောင့်ရှောက် လိုက်ပါလာကြ၏။

ဓားလွတ်များတို့သည်း ကိုင်ဆွဲထားကြသည်။

ဤ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်နှင့် ဝေါယာဉ် ဘာဆိုင်သနည်း။

မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်နှင့် ဓားလွတ်ကိုင် အမျိုးသမီးများ ဘာ
ဆိုင်သနည်း။

ဝေါယာဉ်နှင့် အမျိုးသမီးအုပ်စုသည် မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်
တိုက်ပွဲ၏ ဗဟိုချက်မသို့သာ ရောက်ရှိလာကြသည်။

အိုယန်ထုတို့နှင့် မထွမ်းမကမ်း နေရာ၌ ဝေါယာဉ်ကို အောက်သို့ ချပေးလိုက်ရာ ဝေါယာဉ်ထဲမှ ဝတ်စုံအနက်ရောင် ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာကို ဇာပဝါ-ခြုံထားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ထွက်လာ၏။

သူမသည် ဖတ်ပတ်လည်၌ အတုံးအရုံး ချောဆုံးနေသူများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ခါးသီးစွာ ရေရွတ် ပြောကြားတော့သည်။

‘ဒီလောကကြီးမှာ ကုန်လုံဝမ်း တစ်ယောက်ပဲ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကိုယ့်အထင် မှားနေပြီပေါ့။ ရှင်တို့လဲ ကုန်လုံဝမ်းလို့ပဲ ရက်စက်ကြတာပဲ’

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုစကားပြောပြီး ဝေါယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

ထိုစဉ်...

‘မယ်ဘော်’

နိုင်ချစ်နော်သည် တောချုံစပ်မှ ပြေးထွက်လာပြီး အမျိုးသမီးကြီး၏ ခြေရင်း၌ ဦးခိုက်နှိုးခဲလ၏။

အိုယန်ထုတို့ထံသို့ ရောက်ရှိနေသော အဘိုးအိုသည် ဆေးပညာ၌ စွမ်းလှ၏။

သတိမေ့မြောနေသော နိုင်ချစ်နော်အား ပြန်လည်သတိရရှိစေခဲ့လေပြီ။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမသည် နိုင်ချစ်နော်အား ဝိုင်းကြည့်၏။

‘မင်း... နိုင်ချစ်နော် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ သမီး နိုင်ချစ်နော်ပါ’

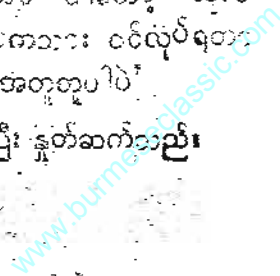
‘မင်းက မေးစားဖခင်ကို သစ္စာဖောက်သွားတယ်လို့ ကိုယ်ထဲမှာ ဆတင်ပျံ့နေတယ်။ တကယ်ပဲ သစ္စာဖောက်သွားသလား’

‘ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ အချို့စိမ့် အဆိပ်တပ် လုံးစိုက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ကြောခင် သေရမှာပါပဲ’

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမသည် သူ့ပြင်းတစ်ချက်ချပြီးနောက်...

‘ဟောဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်စမ်း၊ လူ့သေအလောင်းတွေ ပြန့်ကျဲနေတာပဲ။ သွေးတွေလဲ ရဲနေတာပဲ။ သိုင်းလောကကြီး ဘယ်လောက် ရှုပ်ထွေးပွေလီတယ်ဆိုတာ ငါတော့ လုံးဝနားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ သိုင်းလောကဘေး ဝင်လုပ်ရတာ အရှုံးစိတ်တစ်ဝက်နဲ့ ဝင်လုပ်ရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ’

တက်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ထို နောက်...

‘ဒကာမကြီး၊ ကျုပ်တို့က အမှန်တရားရဲ့ အက်တော်သားတွေလို့ပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဖော် မသုတော်လုပ်တယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ကာကွယ်ကြရတာပဲ။’

အမျိုးသမီးကြီးသည် ထူးထူးခြားခြား နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ကလေး မယ်တော်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့မလား?’

နိုင်ချစ်နော်မှာ အဝလဝါ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

မယ်တော် ကာကွယ်လျှင် အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းနိုင်သည်ကို တွေးမိ၏။

သို့သော်....

ရက်ဖက်သော ကျွန်လုံဝမ်း၏ ထားရာနေ စေရာသွား တစ်ပါး ကျွန်အဖြစ်ကို မခံယူလိုအံ့ဘဲ။

‘ကျွန်မ မလိုက်အံ့ဘဲပါဘူး မယ်တော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါစော့’

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

လုံးဝ စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိပေ။

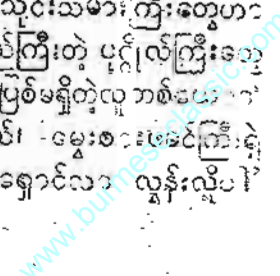
‘လူတိုင်း ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ်ပဲ၊ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒကာမ အပြစ်မပြောလိုဘူး’

သူမသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်ပြီး အလောင်းများကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြ၏။

‘ဒီနေရာမှာ အလောင်းတွေ ပြန်ကျနေတာမြင်တော့သည်ရဲ့ ခင်ကိုလဲ ဝါမကားမြစ်လိုအတူဘူး။ မင်းရဲ့ခင်ဟာ အမေ့ခံသွေးဆာနေတယ်။ လူတွေကို လိုက်သတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူသတ်တာက တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ ဆယ်ယောက် စသဖြင့် သတ်တယ်။ ဒီက လူသတ်သမားတွေကတော့ တစ်ခါတည်းနဲ့ ရာချီသတ်တယ်။ လောကမှာ လူကောင်းဆိုတာ မတွေ့ဘူး’

နိုင်ချစ်နော်သည် လူသေများကို တွေ့ပြီးနောက် အလွန်တရာ ခါးသီးစိတ်ဝင်နေသော သူမ၏ မွေးစားမိခင်ကြီးအား ဖျောင်းဖျရန် ကြိုးစား၏။

‘မယ်တော်၊ ဟောဒီမှာရပ်နေတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေဟာ ဒီနေ့ သိုင်းလောကမှာ အလွန်ပဲ နာမည်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါ။ အကြင်နာတရားလဲရှိပါတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်စေမာက် အလွန်ပဲ စိုးရိမ်ကြပါတယ်။ မွေးစားမိခင်ကြီးရဲ့ လူတွေကို သတ်ရတာကလဲ မလွဲသာမရှောင်သာ လွန်းလို့ပါ’

နိုင်ချစ်နော်က မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကြီးကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်
ဝေ့ယမ်းပြုပြီး....

အဲဒီ မြက်ပင်တွေကြားထဲမှာ ဖခင်ကြီးရဲ့ တယ်သားတွေ
အမျိုးကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။ ဖယ်တော် အခနဲ့ ထွက်သွား
တဲ့ပုံမျိုး တန်ဆောင်ပြီး ပြန်ချောင်းကြည့်ပါ။ ခွေးသေတယ်
လင်းတတွေ ဝိုင်းဆွဲတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ဝင်ရောက်တိုက်ကြတာကို ဖယ်
တော် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ပြန်ဖုရခဲတဲတဲတုတ်
ထိုင်နေရင် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကလူတွေအားလုံး ကိုယ်ကျိုးနည်း
ကုန်ကြပါလိမ့်မယ်။

အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချပြီး....

'အင်!...ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ ဟုတ်နေပြန်ဘာပါလဲခလ'

နိုင်ချစ်နော်က ဖိ၍နပြော၏။

'ဒီနေ့ သိုင်းလောကမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဖခင်ကြီးရဲ့ အပြု
အမူတွေဟာ အင်မတန်ဘယ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပါတယ်။ ဖခင်
ကြီးကို ထားဆီးနိုင်သူဟာ ဖယ်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါ
တယ်။ ဖယ်တော်ကလဲ မထားဆီးဘူးဆိုရင် ဒီမြက်ရိုင်းလွင်
ပြင်မှာ အလေအလင်းတွေ ထပ်တိုးလာဦးမှာပါ။'

ထိုစဉ် ကွန်းပြင်၏ လက်ဝဲတက်သို့ ကျေထွက်သွားသည့်
ကွန်လုံဝမ်၏ မြင်းအုပ်စုသည် အိုယန်ထု ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထု
စီးနှင်းလာကြ၏။

မကြာမီ ကွန်လုံဝမ်ကို ပီပီသသမြင်လာကြ၏။

သူနှင့်ယှဉ်၍ မြင်းစီးလာသူမှာ မုတ်ဆိတ်နက်နှင့် လျှိုင်း
ပင် ဖြစ်တော့၏။

မြင်းရှုထားထဲမှ ထန်ရွှင်က တီးတိုးနေတတ်ကြသည်။

'ဝုတ်ကောင်တော့ ပေါ်လာပြီ'

နိုင်ချစ်နော်သည် ကွန်လုံဝမ်ကိုတွေ့သည်နှင့် ခြောက်သွေး
သွား၏။

'ဖယ်တော်...ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါတော့'

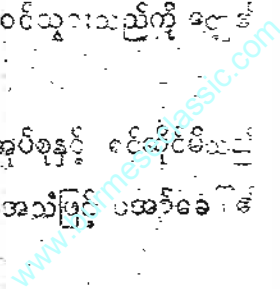
အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် အိုယန်ထုတို့၏ ဖနောက်သို့ ရွှေ့
သွားလေတော့၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် နိုင်ချစ်နော်ပြေးဝင်သွားသည်ကို တွေ့
သို့သော် အရေးမစိုက်ပေ။

မကြာမီ သူသည် အိုယန်ထုတို့အုပ်စုနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည်။

ကွန်လုံဝမ်က ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ပအော်ခေါ်ခေါ်

‘ထန်ရွှင်...လာကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူ့ရောက်နေသလဲဆိုတာ
ထန်ရွှင်သည် မြင်းရထားထဲမှမထွက်ပေး
ထွက်၍လည်းမဖြစ်ပေး’

ဤ ရိုရှီသမ္မု လူအားလုံးထဲ၌ သူတစ်ယောက်တည်းသာ
သိုင်းပညာမတတ်မြောက်သူ ဖြစ်၏။

သို့သော် မြင်းရထားထဲမှမူ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဦးလေး...ကျွန်းမာပါလွှဲလား’

မုတ်ဆိတ်နတ်နှင့်လူကြီးက....

‘ထန်ရွှင်...မင်းဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြီး မကြိုတာလဲ’

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ကြိုဆိုမှာလဲ၊ ကျွန်တော်သာ
မြင်းရထားအပြင်ကို ထွက်ရင် ချက်ချင်း သေသွားမှာပေါ့၊
ကျွန်တော် အကြောင်းလဲ သိသားနဲ့ဥစ္စာ’

‘မင်းအတော်ကလေးရိုင်းပျာဟယ်၊ လှည်းပေါ်အနှုတ်ဆက်
စကား ပြောအယ်ဆိုတာ လူမိုက်တွေလုပ်တဲ့အလုပ်ပဲ’

‘ဦးလေးကို ကျွန်တော် ရိုင်းရိုင်းပျာပျာ မဆက်ဆံဝံ့ပါဘူး
ခင်ဗျာ၊ အခြေအနေအရ မြင်းရထားပေါ်က နှုတ်ဆက်ရတာ
ပါ။ မိအောက် ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘မုတ်ဆိတ်နတ်နှင့်လူသည် သူ့အိတ်ထဲမှ ပေးကံစာလုံး
အရွယ်ခန့်ရှိသော အနီလုံးကလေးများ ထုတ်ယူလိုက်၏။

‘မြင်းရထားထဲက မထွက်ခွင့်တဲ့ ဘောင်ကို ငါကထွက်
အောင်လုပ်ပေးရမှာပေါ့’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြင်းရထားဆီသို့ ဆီသောက်
စာလုံးအရွယ် အနီလုံးကလေးတစ်လုံးကို မစ်ပေ ကတ်လိုက်၏။

‘ဝုန်း...’

ယမ်းထုပ်ပေါက်ကွဲသံကဲ့သို့ ငြည်ဟိန်းသွားပြီး မြင်းထောင့်
ပေါ်၌ မီးတောက်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

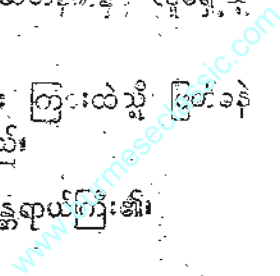
အိုဗန်ထု မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

‘သူ့လက်နက်ပုန်းက ကြောက်စရာပဲ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
အပေါ်ကခရုရင် အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းသလို
ခံစားရမှာပဲ’

အိုဗန်ထုသည် ဒုတိယတစ်လုံး ပေါ်နိုင်စေရန် အနီးရှိ
လှံတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး မုတ်ဆိတ်နတ်နှင့် လူရှေ့သို့
ခုန်ဝင်သွားလေ၏။

ကျွန်လုံဝမ်မှာ ဖာင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြားထဲသို့ ဖြတ်ခနဲ
ခုန်ဝင်ကာ လှံရှည်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ လွန်စွာ အန္တရာယ်ကြီး၏။

သို့သော် ကုန်လုံဝမ်းသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်သော
လျှင်မြန်မှုဖြင့် လှံသွားကို ဖမ်းကိုင်နိုင်လိုက်၏။

‘လွတ်စမ်း’

‘ပြောတိုင်း-လွတ်ရမှာလား’

ကုန်လုံဝမ်းနှင့် အိုယန်ထုံတို့သည် လှံရှည်ကို တစ်ဖက်
တစ်ချက်စီကိုင်ကာ တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

သူတို့တိုက်ခိုက်ပုံမှာ လွန်စွာ လျင်မြန်လှသဖြင့် ခြင်္သေ့များ
ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကြရပေသည်။

ကျန်လှိုက်ကားများသည် ကားရေချုပ်ကြီးများဖြင့် မီးကို
ရိုက်သတ်ကြ၏။

ဖေကုံးလျှန်သည် ဓားရှည်ကြီးဆွဲကာ မုတ်ဆိတ်နက်နှင့်
လှံကြီးထံ ခုန်ဝင်သည်။

ထိုလှံကြီး၏ နောက်ဘက်၌ရှိသည့် အနောက် အလံအဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် ဝတ်စုံပြာ ဝတ်ဆင်သည့် လူငယ်သည်
ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး မုတ်ဆိတ်နက်နှင့် လှံကြီးကို အကာ
အတားပေး၏။

ဖေကုံးလျှန်နှင့် လူငယ်တို့သည်လည်း သိုင်းကွက်ငါးဆယ်
နီးပါးမျှ ဆက်တိုက် ရိုက်ထုတ်ကြသည်။

အလွန်တရာ တက်ညီလက်ညီသို့သော ပြိုင်ပွဲကြီးပင်။
ထိုစဉ် မည်သည့်နေရာက မှတ်ဆိတ်နက်သစ် ပထမရသော
အလင်းတန်းတစ်ခုသည် မုတ်ဆိတ်နက်လှံကြီးဆီသို့ တန်းဝင်
လာ၏။

‘ပန်ဝင်ကြီး...သတိထား’

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုအလင်းတန်းကြီးကို
ရိုက်ထုတ်လိုက်ရသည်။

ထန်းခနဲမြည်ပြီး အလင်းတန်းသည် အဝေးသို့ပျံသွား၏။
ဓားရှည်တစ်ချောင်းသာတည်း။

ထိုအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ အိုယန်ထုံက ကျောက်
တောင်ထိုး လက်သီးဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းအား ထိုးလိုက်ရာ ကုန်လုံ
ဝမ်းမှာ မတော်သာတော့ဘဲ လက်တစ်ဖက်မှ ဖမ်းဆုပ်ထားသည့်
အိုယန်ထုံ၏ ထံကို လွတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

အိုယန်ထုံသည် တစ်ချက်မျှ ထိုးနှေးခြင်းမရှိဘဲ ထိုလှံရှည်
ကို မုတ်ဆိတ်နက်လှံကြီးဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်နက်
ကြီးက လက်ငါးနှစ်ဖက် ခွဲထုတ်၍ လှံတံရှည်ကို ရိုက်ပုတ်ရှောင်
ဖယ်သည်။

ကံအားလျော်စွာ လှံတံရှည်သည် သူ၏ အင်္ကျီလက်စကိုသာ ထိုးခဲ့သွား၏။

သို့သော် ကံဆိုးသည့် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦး၏ ရင်ဝတ္ထု သွားစိုက်သည်။

ထိုလူ၏ သွေးရှူးသွေးတန်း အော်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ သွားလေ၏။

ထိုကိုယ်ရံတော်မှာ အဆင့်မြင့်လှသော တိုက်ပွဲကို ဝေးဓမ္မာ ကြည့်ပြီး နစ်ဓမ္မာနေသဖြင့် ထိုလှံတံရှည်ကို လုံးဝ သတိမထားမိဘဲ ဤသို့ အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တက်မုဆရာတော်လည်း လှံရှည်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်လျက် တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သိုင်းလောက၌ သမိုင်းတွင်လောက်သော ထိပ်သီးသိုင်းသမားတို့၏ အပီတိုက်ပွဲကြီး စတင်လေတော့၏။

‘အို.ယန်ထု... မင်းနဲ့ ငါ...’

ကုန်လုံဝမ်း၏ စကားမဆုံးမီ စူးရှသော လေချွန်သံ ကြားရ ပြီးနောက် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ကုန်လုံဝမ်းတို့ နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်သော ကိုယ်ရံတော်များသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဖမ်းဆီးကိုင်ပေါက်ခြင်းကို ခံရပြီး သေထဲ၌ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်ထွက်လာသည်။

ထန်ရွစ်က ကြေညာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဘက်ကစစ်ကူတွေ စတင်ရောက်လာပြီ၊ ကြောခင် အားလုံး ဒီနေရာကို ရောက်လာလိမ့်မယ်’

စစ်ကူကား တွမ်းစန်စင်တို့ မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ညီဖြစ်သော ယွမ်ရှောက်သာ ဖြစ်တော့၏။ ယွမ်ရှောက်အား တိုက်ကျပ်အင်္ကျီနက်များ မခုခံနိုင်ကြပေ။

ယွမ်ရှောက်၏ သတ္တိနှင့် ခွန်အားမှာ အလွန်တရာ ကြီးမားလှသဖြင့် မည်သူမျှ မပိတ်ဆို့နိုင်ကြပေ။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ကုန်လုံဝမ်း၏ ဂိုဏ်းသား ဆယ်ယောက်မျှ ခုက္ခရောက်သွားခဲ့ရသည်။

ထို့ပြင် သူသည် အို.ယန်ထုထိုရှိသည့် နေရာသို့ ထိုးခံဖောက်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် အို.ယန်ထုနှင့် တက်မုဆရာတော်တို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပေ။

သူ့ပြိုင်ဘက်ဟု သဘောမထားချေ။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက် ရောက်လာသည့် အတွက် သူတို့ အကျပ်အတည်း ပေါ်လာတော့မည်ကို ကွန်လုံဝမ် နားလည်သည်။

တိုက်ပွဲ၏နောက်ဘက်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ဓမ္မဓမ္မကို ခံယူနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရမှပြင် ယွမ်ရှောက် အံ့ဩသွား၏။

နိုင်ချစ်နော်အား ကျန်းမာပကတိ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားခါသော်လည်း ဆန်ကွမ်းချို လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါတွင် သူ ဝမ်းသာမှုများ ကြက်ပျောက်ဝက်ပျောက်ပျောက်သွားခဲ့ရသည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုဘေး၌ ခူးထောက်ထိုင်ချကာ....

‘ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီး ဒဏ်ရာ မြင်းထန်သလားဟင်’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ယွမ်ရှောက်၏ လက်ထဲသို့ ပြန် ထည့်ပေးလိုက်၏။

‘ဒဏ်ရာ သိပ်မပြင်းဆန်ပါဘူး။ အတွင်းအား ထုတ်ရလွန်အားကြီးလို့ ပင်ပန်း သွားရတာပါ။ အနား ယူလိုက်ရကောင်းသွားမှာပါ’

ယွမ်ရှောက်သည် သူ၏ အစ်ကိုကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို အသံအယာ နှိပ်နှယ်ပေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ကွန်လုံဝမ်၏ ကျွဲချိုကို ပေးသွယ်ပြင် ခန်းရှာသဖြင့် အတော်ကလေး အတွင်းအားကျန်နင်းသွားပြီး ဤလိုကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုယန်ထူး၏ ဆေးလုံးတန်ခိုးကြောင့် သူ့အတွင်းအားများ ထပြုသုံးပြုသုံး ပြန်ပြည့်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကွန်လုံဝမ်က သူ့ ကပ်သားများနှင့် သူ့ ဇနီးတို့ပါ အချက်ပြု၍ နောက်ဆုတ်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထူးနှင့် ပညာရှိ ထန်ရွှင်တို့အတွက် များစွာ သက်သာရာရသွားပြန်၏။

စင်စစ် ကွန်လုံဝမ် နောက်ဆုတ်သွားခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ ထန်ရွှင်၏ အော်ဟစ် ကြေညာသံကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယွမ်ရွှေကန်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ရောက်လာပြီးနောက် ကျန် လှိုင်းတူ စစ်ကုမ္ပဏီ မကြာမီ ရောက်လာနိုင်သည်ကို တွက် ချက်ပြီး ဤသို့ နောက်ဆုတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ငိုက် ချုပ်ကြီး အို ယန်ထု ၊ တက်မုဆရာဆော်နှင့် ပေကုံး လျှန်တို့သည် ထန်ရွှင်၏မြင်းရထားအနီးသို့ ပြန်ဆုတ်လာကြ၏။

မြင်းရထားအတွင်းမှ ထန်ရွှင်၏အသံ ပေါ်လာသည်။

‘ဂိုက်ချုပ်ကြီး၊ နောက်တစ်ကြိမ်ကုန်လုံဝမ်း လာတိုက်ရင် ခုခံနိုင်တဲ့အင်အားတော့ ကျန်ရှိဦးမှာပေါ့နော်’

အို ယန်ထု အံ့ဩသွား၏။

မြင်းရထားသို့ ချမ်းကြည့်သည်။

ပိတ်ထားသည့်တံခါး ပွင့်သွားပြီး ထန်ရွှင်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်က ဘာပြောချင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် မထင်တဲ့အကွက်တစ်ကွက် ဝင်လာပြီ၊ ကျွန် တော်၏အစီအစဉ်တစ်ခုလုံး ပျက်စီး သွားနိုင်ပါ့မယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘ဟို... ဝင်စို့နက် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးခေ’

‘သူ့လား၊ သူ့ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက ကုန်လုံ ဝမ်းထက် သိ ပညာ အဆင့်မြင့်နေလို့လား’

ထန်ရွှင်သည် လူ၏မြင်းရထားတံခါးကို ထိုးဖွင့်ပြီး ဆ လာ၏။

သူ၏လက်ဆွဲတော် ယပ်တောင်ကို တချပ်ဖျင်ခတ်၍ အေးအေးရရှိအောင် ကြိုးစားနေသည်။

ပညာရှိထန်ရွှင်၏ မျက်နှာမှာ လွန်စွာပင် နှမ်းနယ် နေသည်။

အို ယန်ထုသည် ထန်ရွှင်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး အခေ တကြီး ခမ်းသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားစ အမျိုးသမီးကို နောင်ကြီး သိနေသလား’

ထန်ရွှင်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ရပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခန့်မှန်းချက်အရတော့ သူ့ငဲ့ဖြစ်မှာပေ ချာပါ့မယ်’

အိုယန်ထုံက...

'သုဆိုတာ ဘယ်လူလဲ'

ပညာရှိထန်ရွှင်က တီးတိုးရွတ်ဆိုပြန်သည်။

'သုဆိုတာ ဘယ်လူလဲ'

ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ မေးခွန်းကို အပြေပေးနိုင်ရန် ကောင်းကင်ကြီးကို မေ့ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။

ထန်ရွှင်ပြေမည့် စကားကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသာ မက တက်ဆရာတော်၊ ဖေကံ၊ လှိုင်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့လည်း နိတ်ဝင်စားနေ၏။

သူတို့ စတင်နားထောင်နေကြ၏။

သို့သော် ပညာရှိထန်ရွှင်ကား မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မေ့ကြည့်ပြီး စဉ်းစားမြဲ စဉ်းစားနေလေ၏။

စာစဉ် ၇ ပြီး၏။

(စာစဉ် ၈ ဆက်ထက်မှတ်ရူပါရန်)

